

*Barbara
Cartland*

Ispita

BARBARA CARTLAND

ISPITA

CAPITOLUL 1

Charles Drayton era plictisit. Căscă în timp ce mașina Ministerului Aviației îl ducea în viteză printre Barnet și Potters Bar, și căscă din nou când ieșiră din șoseaua principală, luând-o pe drumurile șerpuitoare care duceau spre un mic domeniu, încă surprinzător de primitiv, deși se afla destul de aproape de Londra.

Era sâmbătă, și Charles plănuise să-și petreacă weekendul în reședința sa din Worcestershire. Ar fi călărit de-a lungul proprietății sau s-ar fi plimbat pe câmpuri împreună cu vechilul său. În loc de toate acestea, fusese nevoit să ia dejunul la castelul Lynbrooke și să examineze o invenție despre care, în mintea lui, era deja convins că nu va fi de niciun folos.

Protestase împotriva schimbării planurilor,

dar fără niciun rezultat. Șeful lui fusese de neînduplecat.

— Ministrul însuși a cerut să te duci personal, Crayton. Știi că nu îți convine. Dar ce le pasă celor mari de părerea noastră? N-o să-ți ia mult timp.

Oricât de puțin timp ar fi fost nevoit să petreacă la castelul Lynbrooke. Charles știa că weekendul său e compromis. N-ar mai fi avut timp să ajungă în Worcestershire până seara, așa nu mai avea rost să se ducă din moment ce duminică seara trebuia să se înapoieze la Londra.

Charles își spuse că nu-i putea suferi pe miniștrii cărora prietenii le cereau favoruri speciale. Dacă lord Lynbrooke voia ca invenția nepotului său să fie brevetată, de ce nu folosea canalele obișnuite și adecvate pentru asemenea chestiuni? De ce trebuia el, Charles Drayton, să fie băgat în asta?

De fapt cunoștea răspunsul, deși era prea modest ca să recunoască. Ascensiunea sa în eșalonul superior al Royal Air Force fusese rapidă.

Era cel mai tânăr vicemareșal de aviație și își datora succesul nu numai activității sale deosebite și faptelor glorioase din război, dar și faptului că, pe timp de pace, se dovedise a fi la fel de capabil și într-o altă ramură a RAF.

Dorința lui ca totul din jur să funcționeze cât mai eficient, îl îndemnase să facă prima îmbunătățire la un avion de vânătoare, iar faptul că putea depista o greșeală și știa cum s-o corecteze, îl făcuse până la urmă să ajungă omul numărul doi în ierarhia Departamentului de Cercetări Aeronautice.

Două dintre invențiile lui Charles se găseau deja în producție, ca subansamble standardizate ale noilor avioane de vânătoare. Din nefericire, din punctul lui de vedere, aflaseră și ziarele despre realizările sale. Publicul era informat că „unul din eroii aerului” – cum era numit, spre dezgustul său – „a devenit acum inventator”. Și n-avea ce face pentru a opri apariția fotografiei sale în fiecare ziar, împreună cu paragrafe întregi de informații inexacte.

După ce numele lui ajunsese public, lui Charles îi era dificil să se retragă în anonimat; și, cu toate că i se dăduse o slujbă „la vedere” în Ministerul Aviației – pentru a ascunde activitățile sale reale, care erau secrete – existau, desigur, persoane care erau al naibii de bine informate în legătură cu slujba lui.

Din acest motiv i se răpise una din puținele zile de relaxare și fusese trimis cu această însărcinare, pe care o considera deja lipsită de rost.

Mașina coti și intră pe neașteptate pe niște porți mari. Charles privi în jur. Parcul nu era deosebit de atrăgător în acea zi rece de februarie. Pământul părea înmuiat de ploile recente și copacii, triști și desfrunziți, nu dădeau, impresia că primăvara va veni în curând cu toată frumusețea ei proaspătă. Automobilul se clătină și Charles fu silit să se ghemuiască pentru a nu-și lovi capul de capotă. Șoferul își luă piciorul de pe pedala de accelerație, dar nu înainte ca un alt hop să-l facă pe Charles să înjure discret în barbă în

timp ce-și căuta un sprijin cu mâna. Aleea era, fără îndoială, rușinos de neîntreținută. Pretutindeni erau gropi și, deoarece erau pline cu apă, era greu să le apreciezi adâncimea. Dar un lucru era sigur, și anume că era aproape imposibil să fie evitate, chiar dacă mașina mergea cu o viteză foarte mică. Din acest motiv, Charles era zgâlțâit și săltat de parcă ar fi călătorit pe o mare agitată.

Cu o senzație de ușurare văzu casa din fața lor, gândindu-se în același timp că era una dintre cele mai urâte clădiri pe care le văzuse vreodată.

Castelul Lynbrooke era menționat în anuarul Domes-day; dar cel de-al optulea conte se erijase în arhitect și în 1890 distrusese ultimele rămășițe ale casei în stilul Queen Anne, care fusese construită pe locul castelului original și ridicase, în schimb, o clădire din cărămidă roșie de un gust îndoielnic. Străjuia masivă în fața unei alei de stejari care, fiind plantați cu patru sute de ani mai înainte, erau suficient de impasibili ca să nu se usupe de groază la vederea noului edificiu.

Nu rămăsese niciun sacrilegiu împotriva artei și a arhitecturii pe care contele să nu-l fi comis. Îi plăcuse ornamentația, și în consecință casa era împodobită cu tot felul de coloane, porticuri și frontoane. Creneluri, turnuri și foișoare erau presărate pe acoperiș și exista chiar și o duzină de statui în stil victorian, cocoțate în nișele dintre ferestrele de la parter.

Charles cercetă castelul cu stupefacție. Era absurd faptul că o asemenea insultă adusă bunului gust supraviețuise războiului. Casa era într-o stare aproape deplorabilă, la fel ca aleea. Vopseaua ferestrelor se cojise de mult iar ceea ce mai rămăsese din ea se bășicase într-o uniformitate cenușie, murdară. Din mozaicul îngrozitor de sticlă colorată de deasupra ușii de la intrare lipseau câteva ochiuri, și un mănunchi de plante agățătoare, menit inițial să crească pe lângă portic, căzuse și zăcea întins neglijent în dreptul intrării.

Charles trase cordonul soneriei având convingerea, pe bună dreptate, că nu va funcționa.

După ce așteaptă câteva minute, un câine începu să latre și după alte câteva minute, se auziră pași înceți, târșâiți, apropiindu-se de ușă. Charles se întoarse către șofer.

— Mai bine ai încerca să găsești ceva de mâncare în sat, dacă există așa ceva pe-aici, îi zise, și să te întorci la 2.30 exact.

— Foarte bine, domnule. Omul salută și se întoarse la mașină în timp ce ușa de la intrare se deschidea încet, scârțâind îngrozitor. În spatele ei se afla un bătrân, cu păr cărunt și o față asprită de trecerea anilor, îmbrăcat într-o uniformă ponosită, garnisită cu nasturi argintii.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnule, spuse el, dar soneria este stricată de trei luni.

— N-ar fi o idee bună să fie reparată? întrebă Charles, intrând în hol.

— Toate la timpul lor, răspunse voios bătrânul și luă pălăria lui Charles. N-am avut timp de fleacuri în ultima vreme.

Lui Charles îi stătea pe limba să-i spună că

asta era evident. Holul, întunecat și mohorât, arăta la fel de neîngrijit și dezordonat ca și exteriorul castelului. Pe. Mese și pe scrinurile de stejar erau aruncate de-a valma tot felul de pălării, căciuli, cravașe, mănuși, bucăți de sfoară, reviste vechi, rachete de tenis și mingi din cauciuc. Într-un colț, o pereche de galoși se odihnea alături de două coșuri pentru câini și un castron de apă: în altul, un sac de golf plin de praf căzuse pe podea lângă un coș pentru grădinărit și un șezlong – care fusese adus din grădină probabil chiar în vara trecută. Bătrânul servitor o luă înaintea prin hol și îl conduse într-o cameră mare din cealaltă aripă.

Camera era neașteptat de plăcută. Era sărăcăcioasă, și cretonul care acoperea mobila aproape că se albise de cât fusese curățat de-a lungul generațiilor, dar pereții erau pe jumătate ascunși de cărți, și acolo unde nu erau cărți erau ferestre prin care se putea vedea parcul; în depărtare erau lacuri, păduri, și o vale verde care se întindea până la orizont.

Charles nu-și închipuise că putea exista o

priveleşte atât de minunată în apropierea Londrei şi, instinctiv, paşii îl purtară spre fereastră. Apoi, în timp ce privea afară, auzi o voce tânără şi veselă spunând:

— Presupun că admiraţi priveleştea. Toată lumea o admiră.

Se întoarse iute, nefiind conştient până atunci de prezenţa altcuiva în încăpere. Spre uimirea lui se trezi în faţa uneia dintre cele mai încântătoare copile pe care o văzuse vreodată. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Părul ondulat natural avea nuanţa aurie a florii de iasomie, iar în ochii ei strălucea albastrul Mediteranei. Era micuţă şi delicat clădită, cu o bărbie mică şi ascuţită, iar degetele mâinii pe care i-o întindea erau lungi şi fine.

— Sunteţi vicemareşalul de aviaţie Drayton, nu-i aşa? spuse ea. Eu sunt Xandra Gale. Îmi pare rău că tata nu-i aici ca să vă întâmpine. S-a dus la grajduri; suntem destul de îngrijoraţi în legătură cu o vacă.

Stăpânirea de sine și aerul de maturitate aproape că-l puseră pe Charles în încurcătură.

— Încântat de cunoștință, răspunse puțin rigid. Poate că am venit prea devreme! N-am știut cu precizie cât timp îmi va lua ca să ajung aici.

— Cred că este doar unu fără un sfert, îi spuse Xandra, dar toate ceasurile din casă sunt stricate și trebuie să ne bazăm doar pe iscusința doamnei Fergusson de a aprecia timpul. Dar cum în acest moment pregătește dejunul, n-o pot întreba.

— Nu, sigur că nu! zise Charles. Și, oricum, nu contează prea mult din moment ce am ajuns aici, nu-i așa? Ar fi fost mult mai rău dacă aș fi întârziat.

— Mult mai rău, îl informă Xandra pe un ton solemn. Astăzi avem un dejun foarte special, din cauza dumneavoastră. Chiar am ucis una din găini și, cum n-au mai rămas decât zece, asta înseamnă că e un adevărat eveniment.

— Sunt realmente onorat, spuse Charles cu un zâmbet ușor.

— Este foarte important să vă placă invenția lui Michael, zise Xandra.

— Da? Xandra încuviință, mișcându-și capul blond...

— Vedeți, dacă n-o să vă placă, Michael vă trebui să se însoare cu „Phone and Photo”, și asta ar fi îngrozitor!

— „Phone and Photo”? repetă Charles mirat.

— Așa îi spunem noi, desigur, explică Xandra. De fapt, o cheamă Susan Butler și părinții ei locuiesc pe proprietatea învecinată. Au cumpărat-o anul trecut. Sunt înspăimântător de bogați și ceea ce Michael numește „înspăimântător de suburbani”. Susan vorbește despre „telefon”, despre „fotografii” și despre „mers în oraș”. Zice „parfum” în loc de „Miros” și numește camera de zi „salon”. Lui Michael i se strepezesc dinții, dar ea e nebună după el, și tot timpul îl sună. Nu putem s-o suferim. De-asta ar fi îngrozitor dacă va fi nevoit să se însoare cu ea.

— O astfel de perspectivă este chiar inevitabilă? întrebă Charles cu toată sinceritatea.

Xandra încuviință.

— Dacă nu luați invenția lui Michael, nu va avea de ales, zise ea. Nu poate să păstreze niciun fel de slujbă. A încercat două sau trei de la război încoace, dar nimeni nu-l ține mult. Pur și simplu nu poate suferi să i se comande. Toți din familia Gale suntem așa.

— Michael e fratele tău, bănuiesc? întrebă Charles. Xandra clătină din cap.

— Oh, nu. E vărul nostru. Părinții lui au murit într-un accident de avion în America, și Michael ne e ca un frate fiindcă e aici dintotdeauna. De aceea n-am suporta să-l vedem însurat cu „Phone and Photo”.Mă înțelegeți, nu-i așa?

— Oa, da, sigur, răspunse Charles nesigur.

Cu un sentiment de ușurare văzu că ușa se deschide. Dar pe ea intră o altă fetiță. În timp ce traversa camera, Charles o privi surprins fiindcă îi era foarte greu să-și creadă ochilor. Era pe de-a-ntregul replica fetei care vorbise cu el până atunci. Erau chiar îmbrăcate la fel. În pulovere vechi, dar curate, de un verde închis și fuste

asortate de tweed care, chiar și pentru ochiul neexperimentat al lui Charles, păreau prea scurte.

— Ea este Olga, îi explică Xandra când cealaltă fată se apropie. Olga, dânsul este vicemareșalul de aviație Drayton. Tocmai i-am spus cât este de important să-i placă invenția lui Michael.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să o vedeți, zise Olga întinzându-i mâna lui Charles. Charles le privi, cum stăteau una lângă cealaltă. Era imposibil să faci vreo diferență între ele.

— Sunteți gemene, zise el.

— Desigur, spuse Xandra scurt, ca și cum remarca nu ar fi fost necesară – și chiar că nu era. Unde e Toria? adăugă, întorcându-se spre Olga.

— Nu s-a întors încă, replică Olga. Știi că a zis că s-ar putea să întârzie.

Xandra dădu din cap.

— Toria este sora noastră, îi explică lui Charles. A trebuit să se ducă la Londra. Pozează pentru reclame și este grozav de bine plătită; dar

era supărată că a trebuit să se ducă astăzi, fiind sâmbătă, și mai ales pentru că veneați dumneavoastră.

— Ia ascultați, spuse Charles, ce-ar fi să-mi spuneți pe scurt, până la venirea celorlalți, din cine mai este compusă familia? E destul de greu pentru un străin, știți.

— Nu-i greu deloc, spuse Xandra. Nu suntem decât șase persoane în casă. Tata, Toria, Olga, eu, Lettice și Michael.

— Cine este Lettice? întrebă Charles. Altă soră?

— Nu, ea e sora lui Michael, explică Xandra. Noi nu suntem decât trei. Trei fete nedorite deoarece, bineînțeles, s-ar fi convenit să fim băieți. Va fi pentru prima oară în atâtea generații când titlul nu va trece de la tată la fiu.

— Și Toria câți ani are?

— Oh, câți ani are? o întrebă Xandra pe Olga. Douăzeci și unu sau douăzeci și doi, nu-mi aduc niciodată aminte.

— Douăzeci și unu, zise Olga liniștită. Nu mai

ții minte? zicea că ar fi trebuit să aibă artificii la ultima aniversare, dar nimeni nu i-a dat importanță fiindcă era doar o fată.

— Sigur că-mi amintesc acum, exclamă Xandra. Da, Toria are douăzeci și unu de ani.

— E un nume foarte neobișnuit, remarcă Charles. Amândouă gemenele zâmbiră simultan.

— Toată lumea spune așa, zise Xandra. Numele ei adevărat este Victoria, bineînțeles. Mama noastră iubea monarhia și ne-a dat nume de regine. Toria, după regina Victoria, eu după regina Alexandra... Se opri și se uită la Olga. Îl punem la încercare? o întrebă și, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse spre Charles. Pun pariu pe un șiling că nu puteți spune de la care regină și-a luat Olga numele.

Charles își scormoni prin memorie. Din câte își putea aminti, nu existase vreo regină cu numele de Olga.

— Era rusoaică? se aventură nesigur. Gemenele izbucniră în hohote de râs.

— Plata, ziseră. Solemn, Charles scoase un

șiling din buzunar și i-l dădu Xandrei.

— Acum vă spunem. Olga și-a luat numele de la regina Maria.

— Regina Maria? exclamă Charles uluit.

— Da, este cel de-al cincilea nume al ei. Nimeni nu știe, și astfel câștigăm o grămadă de bani cu pariurile, nu-i așa, Olga? Olga arăta mai degrabă îngrijorată.

— Într-o bună zi cineva tot o să știe, și n-o să fim în stare să plătim. Ce-o să ne facem atunci?

— Va trebui să îi dăm pe bucățele, replică Xandra. Cum se cheamă? Plată în rate.

Olga părea să aibă îndoieli.

— Crezi că o să meargă așa? întrebă.

— Cu siguranță; răspunse Xandra cu superioritate. Nu-i așa? i se adresă lui Charles.

— Absolut, o asigură el.

— Știam eu, zise Xandra. Olga n-ar trebui să-și facă atâtea probleme; nimeni nu va ghici vreodată. Dar ea este foarte deosebită. E religioasă, vedeți. A descoperit că noi eram o familie catolică înainte ca Oliver Cromwell să

înceapă, să se lupte cu ei și ca al doilea conte să i se alăture. Olga ar vrea ca tata să se întoarcă la această religie, dar el sigur că nu vrea. Din fericire, Charles nu fu nevoit să răspundă fiindcă i ușa se deschise și doi câini se năpustiră în cameră urmași la lord Lynbrooke. Câinii veniră spre Charles lătrând feroce și în același timp dând din coadă, în vreme ce stăpânul lor și gemenele țipau la ei din răspuțeri, așa încât zgomotul era aproape asurzitor.

După ce câinii fură trași de lângă el și convinși să tacă. Charles se găsi în fața unui bărbat de vârstă mijlocie, cu un cap chel, o mustață lungă și falnică, și ochi albaștri împăciuitori care păreau să aibă dificultăți în a se concentra asupra lucrurilor din fața lor. Charles avea să afle, după ce îl va fi cunoscut mai bine, că lord Lynbrooke vorbea invariabil cu un aer de curtoazie deliberată, că și cum conversația ar fi fost un efort pentru el și își alegea cu grijă fiecare cuvânt. Era un obicei deconcertant, deoarece contele nu lua niciodată parte în vreo conversație

generală și aducea câte un subiect propriu, indiferent de ceea ce se discuta în jurul lui. Lumea era absorbită de vreo discuție prietenească, în care își dădeau cu toții cu părerea, când lord Lynbrooke se interesa deodată dacă vreunul din ei suferă de reumatism, sau dacă nu au impresia că vremea a fost foarte umedă în ultimul timp. La început, ceilalți considerau intervenția lui drept o modalitate foarte subtilă de a-i dojeni, sau își închipuiau că astfel le sugerează că au devenit prea zgomotoși; dar, după un timp, ajunseră să știe că nu era așa. Pur și simplu trăia într-o lume proprie. Talmeș-balmeșul vieții de zi cu zi trecea pe lângă ei, dar contele nu-l observa. Era ca și cum s-ar fi aflat singur într-o fortăreață din munți, mai ales dacă judecai după cât de dificil îi era să ia notă de prezența celorlalte persoane din casă.

Doar când subiectul discuției era primul război mondial, devenea volubil și expansiv. Fusesse vremea cea mai fericită din viața lui. O vreme când cunoscuse camaraderia și se bucurase de compania confrăților săi. Poveștile lui erau

învechite și incredibil de plictisitoare pentru tânăra generație care nu cunoscuse niciodată noroiul din Flandra, sângele și lacrimile tranșeelor. Dar în mintea lordului Lynbrooke, ororile și privațiunile, băătăliile și bombardamentele, erau atât de proaspete de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Se mișca în jurul castelului ca o fantomă binevoitoare, însoțit de cei doi spanieli, pe care îi numise cu ceea ce în mod eronat își imaginase, că este o nuanță de umor original – Brandy și Soda. Brandy era un cocker spaniel auriu, iar Soda, de exact aceeași mărime, era alb cu pete cafenii. Îl însoțeau pe conte oriunde se ducea și dormeau la picioarele patului său.

Dacă, din întâmplare, vreunul era închis afară sau despărțit cumva de el, urletele, zgârieturile sălbatice și lătrăturile reverberau prin tot castelul.

— Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întâmpin, îi zise lord Lynbrooke lui Charles. Ați călătorit bine până aici? Vorbea ca și cum Londra

ar fi fost la mare distanță și călătoria lungă și obositoare.

— Mi-a luat mai puțin timp decât mă așteptam, răspunse Charles simțind că sosirea lui înainte de vreme cerea o explicație.

— Dejunul ar trebui să fie gata, zise lord Lynbrooke. Să mergem.

Traversă camera, și câinii - care fuseseră mângâiați de gemene - se desprinseră de ele și îl urmară îndeaproape. Gemenele rămaseră în spate, lăsându-l pe Charles să o ia înaintea lor. El se conformă, având sentimentul că procesiunea era cam ciudată. Sufrageria era o cameră enormă, hidoasă și neatrăgătoare, care se deschidea de partea cealaltă a tiolului, lambrisată de la podea până în tavan cu lemn de stejar. Pe perete erau două portrete de familie foarte prost executate, și covorul - observă Charles - era atât de ros, încât te puteai considera norocos dacă apucaai să ajungi la un scaun fără să te împiedici de vreo gaură.

Contele se așază în capul mesei pe un scaun cu spătar înalt. Charles ezită, și cum nimeni nu îi

spuse nimic, luă loc în dreapta lui. De-abia se așezase, că trebui să se ridice din nou. În ușă – pe care o lăsaseră deschisă – apărură alte două persoane. Una dintre ele era o fată de vreo douăzeci de ani, cu păr întunecat, pieptănat cu cărare pe mijloc și cu o față stranie, mai degrabă frapantă, pe care cineva – își spuse Charles – ar fi considerat-o izbitor de frumoasă dacă nu le-ar fi văzut deja pe gemene.

— Haideți, haideți, spuse contele ursuz. Masa este gata.

Cea de-a treia fată traversă camera, venind lângă Charles.

— Eu sunt Lettice Gale, spuse ea. Mă bucur că ați venit.

— Din nefericire, nimeni n-a putut să mă anunțe că a sosit vicemareșalul, rosti cu amărăciune o voce, adâncă, și Michael Gale intrând în cameră în urma lui Lettice, privi furios spre gemene înainte de a da mâna cu Charles. Voiam să vă întâmpin în fața casei, domnule, zise el, dar nu știam ce oră este. În casa asta se pare

că nu merge niciun ceas.

— E-n ordine, răspunse Charles. Am venit mai devreme și am avut cu cine să mă întrețin. În timp ce vorbea se uită la Xandra, și ea îi zâmbi drept răspuns.

— Vicemareșalul este grozav de drăguț, Michael, spuse ea. Sunt sigură că o să-i placă invenția ta. Michael se încruntă doar și se așează lângă ea. Charles observă că încerca să-i dea un picior pe sub masă.

Michael Gale era exact așa cum se așteptase Charles să fie; îi citise dosarul confidențial la Ministerul Aviației înainte de a pleca la Londra. Aflase că maiorul de aviație Gale era strălucitor în acțiune, dar în alte cazuri era nehotărât și nu se putea conta pe el. Câștigase D.F.C.pentru vitejie remarcabilă, dar se pusese rău cu autoritățile la sol și primise rapoarte defavorabile unul după altul de la superiorii săi. Charles își făcuse în minte o imagine a lui Michael înainte de sosire, dar asemeni tuturor celorlalte persoane sau lucruri de la castelul Lynbrooke și el era la fel de

imprevizibil. Era, după părerea lui Charles, aproape la fel de arătos ca și gemenele. Era chipeș ca un star de cinema, înalt, lat în umeri și cu acele trăsături regulate și plăcute pe care te așteptai să le găsești în ilustrațiile revistelor pentru femei. Dar ceea ce făcea notă aparte era expresia feței. Arăta posac, ba chiar dezagreabil, și nu zâmbise de când intrase în cameră – nici măcar atunci când îl salutase pe Charles. Totuși exista fără îndoială o explicație pentru acest lucru, se gândi mai târziu. Își cam pierduse vremea după război. Descoperise că era unul din miile de ratați postbelici și nu-i era ușor să accepte înfrângerea. Era genul care voia să fie numai în vârf, să se bucure de viață, să cheltuiască bani. Charles văzuse atâția tineri de acest fel – care dădeau tot ce-aveau mai bun în ei doar când erau sus, pe cer, și drept consecință găseau ca fiind complet intolerabil un birou sau viața disciplinată, la întoarcerea pe pământ.

Charles mai observă, de asemenea cu dezaprobare, că hainele lui Michael erau

neconvenționale și neglijente. Purta, un pulover cu guler înalt, un lucru pe care Charles îl detesta, iar pantalonii lui din velur aveau culoarea vinului vechi de Porto. Acum stăteau toți la masă. Lettice se așezase în dreapta lui Charles, iar gemenele erau de cealaltă parte a mesei încadrându-l pe Michael. Mai era totuși un loc gol la capăt, și tocmai când bătrânul servitor ajunsese lângă Charles cu friptura de pui intră Toria. Din nou se făcu hărmălaie. Câinii fugiră la ea hămăind încântați, gemenele strigau ca să acopere zgomotul, în timp ce tatăl lor le urla rugămintea de a face liniște.

Când Charles se ridică în picioare, se trezi cu Toria lângă el. Se așteptase să fie drăguță – văzând restul familiei – dar nu era pregătit pentru acea frumusețe-care-i tăie răsuflarea. În același timp își dădu seama că figura ei îi era oarecum cunoscută și își aminti după un moment că o văzuse privindu-l din paginile lucioase ale revistei The Tatler sau ale altor reviste ilustrate. „Lady Victoria Gale, frumoasa fică a contelui de

Lynbrooke”.

Își aducea aminte de cel puțin o duzină de fotografii, și totuși niciuna dintre ele nu se putea compara cu originalul. Părul îi era blond, ca al gemenelor, și cădea în valuri grele, aurii, vârfurile curbându-se ușor chiar deasupra umerilor. Ochii erau albaștri ca al Xandrei, dar păreau de două ori mai mari, în timp ce fața îi era perfect ovală și fină. Buza de jos era răsfrântă, cu un aer puțin melancolic, și Charles se gândi deodată că arăta ca o nimfă rătăcită într-o pădure fermecată.

Pentru prima oară în viața lui simțea nevoia să protejeze o femeie. Era ceva infinit de patetic la Toria, ceva misterios în frumusețea ei palidă, aurie. Era ca un crin; atât de delicată, de fragilă, încât dădea senzația că și cea mai mică adiere de vânt ar putea-o frânge.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise ea. Vocea era cel mai neobișnuit lucru la ea, își spuse Charles. Era profundă, gravă și ușor răgușită. Charles îi simți mâna atingând-o pe a lui, apoi ea își ocupă locul din capătul mesei. Între timp își

scoasese haina. Era îmbrăcată într-o rochie elegantă, foarte mulată pe corp, din satin negru.

— Am avut o, dimineață epuizantă, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume. A trebuit să pozez în șase rochii diferite, una mai hidoasă decât cealaltă. Le-a luat ore întregi să mă așeze pe celofan și bucăți de ziare, dar nu m-am plâns de teamă că va dura și mai mult. Când am scăpat în sfârșit, pur și simplu am zburat la metrou.

— Îți lăsaseși mașina la Barnet? întrebă Lettice. Toria încuviință.

— Da, și bestia n-a vrut să pornească. Dar m-a ajutat un taximetrist. Oricum, a durat ceva. Credeam că nu mai ajung acasă.

— Vicemareșalul a sosit zise Michael, și nu m-a anunțat nimeni.

— Oh, îmi pare rău, zise Toria.

— S-a întreținut cu noi, spuse Xandra. Nu-i așa?

— Sigur că da, replică Charles. Mă tem că am sosit mai devreme.

În timp ce spunea asta, se gândi că s-a

săturat să se tot scuze în fața fiecărui membru al acestei familii aiurite; dar când Toria îi zâmbi, iritarea îi dispăru.

— Nimeni nu vine aici la timp, spuse ea. Data viitoare când mai veniți pe la noi, aveți grijă să întârziați vreo jumătate de oră; atunci o să vă așteptăm toți.

Friptura de pui făcuse, în sfârșit, ocolul mesei. Când platoul ajunsese la Lettice nu mai rămăsese decât carcasa. Charles își privi porția și se întrebă dacă e cazul s-o mănânce înainte de a se răci complet, sau să aștepte garnitura. Tocmai se hotărâse să nu mai aștepte, când o femeie își băgă pe ușă capul rotund.

— A venit Jim, anunță ea. Charles ridică privirea surprins. Tonul femeii părea alarmat. Bătrânul trânti platoul pe masă.

— E Daisy în lord, îi spuse contelui, și plecă grăbit spre ușă, scoțându-și din mers haina de la uniformă... Charles nu era câtuși de puțin pregătit pentru ceea ce urmă. Gemenele țipară „Daisy” și apoi, împreună cu Toria și Lettice, săriră în

picioare.

— Vino și tu să dai o mână de ajutor. Michael, spuse Toria ieșind și Michael se ridica fără prea mare tragere de inimă și-i urmă pe ceilalți.

O clipă mai târziu, Charles se trezi că rămăsese în sufragerie doar cu lordul Lynbrooke. Ceilalți o tuliseră. Dumnezeu știe unde.

— Va trebui să ne servim singuri, spuse contele cu un aer indiferent.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Charles.

— E Daisy, una din vacile noastre. Cred că are gemeni. Am așteptat să fete toată săptămâna, și veterinarul ne-a spus ieri că s-ar putea să aibă o naștere grea. Îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai în acest moment, dar Jim nu așteaptă. A fost văcarul nostru înainte de război, dar acum lucrează la fermă și vine doar când avem invitate persoane importante la masă. E greu să găsești servitori în ziua de azi.

— Da, așa este, spuse Charles servindu-se prudent cu niște varză care părea mai degrabă insuficient spălată decât fiartă.

— Observ că astfel de lucruri se întâmplă întotdeauna la ora mesei, remarcă lord Lynbrooke. Îmi amintesc de primul război mondial, în '14—18; nemții se apucau totdeauna să declanșeze barajul de artilerie exact când ne așezam la o masă decentă. Odată tăiasem un vițel, și tocmai...

Gândurile lui Charles se îndepărtară de povestea plictisitoare a gazdei sale. Se gândea la Toria. De ce nu își dăduse seama că frumoasa Toria Gale era fiica lordului Lynbrooke? Presupunea că datorită faptului că evitase acele cercuri elegante, ale căror adunări erau relatate în rubricile mondene ale ziarelor, și ale căror acțiuni erau la fel de bine cunoscute ca ale oricăror staruri de cinema.

Mama lui avea o viață socială activă în provincie, și când venea la Londra - ceea ce se întâmpla destul de rar - insista să dea dineuri la care erau invitate femei tinere ca parteneri pentru el. Toria nu fusese niciodată printre acestea, și Charles avea senzația că mama lui nu ar aproba-o.

Își aminti de câteva produse cărora le făcea reclamă. Era, desigur, crema Pond's, mai erau puloverele și vestele de lână ale unei binecunoscute fabrici textile, rochiile ale unor creatori de moda celebri, pălării, pantofi și mănuși. O văzuse îmbrăcată în toate acestea și, fără să-și dea seama, figura ei îl obsedase puțin, astfel încât tinerele pe care i le prezenta mama lui i se păreau cumva stângace și destul de greoaie comparativ cu delicatețea Toriei.

— ... și atunci le-am zis, tocmai spunea contele, „La naiba, tipii ăștia chiar nu ne pot lăsa să ne luăm masa în liniște? „Charles râse, în timp ce Xandra năvăli în cameră.

— Tată, sunt juninci, amândouă.

— Bine! Asta este splendid, spuse contele. Și Daisy e bine?

— Da. A mugit îngrozitor, și toată lumea a ajutat-o - în afară de Olga. Ea doar a stat și s-a rugat.

— Și asta a ajutat, ripostă Olga care tocmai intra în sufragerie.

Fu urmată de restul familiei.

— Nu-i grozav, tată? Două juninci, spuse Toria, și Daisy e la fel de încântată ca Punch. Își luă din nou locul de la capătul mesei.

— Puiul s-a răcit, zise ea, dar presupun că n-are importanță.

— Trecem legumele de la unul la altul? întrebă Xandra. N-are rost să-l așteptăm pe moș Fergie. O să mai stea un timp cu Daisy.

— Oh, putem să ne servim singuri, zise Lettice. Oricum, nu înțeleg de ce trebuie să-l mai ținem pe Fergie. Nu cred că impresionează pe cineva și miroase a grajd.

— Nu-i adevărat, se aprinse Xandra, și cred că servește foarte bine. Și-a lustruit nasturii ore întregi aseară. Pe dumneavoastră v-a impresionat, mareșale, nu-i așa?

Se întoarse rugătoare spre Charles.

— Mi s-a părut că este extrem de eficient, minți Charles.

— Poftim. O să-i spun asta lui Fergie. O să fie teribil de dezamăgit că n-a putut termina de servit

dejunul. Își trânti niște varză în farfurie și se uită la Lettice. Aceasta nici n-o băgă în seamă, fiind absorbită de alte probleme.

— Aveți o proprietate, nu-i așa? îl întreabă Lettice pe Charles.

— Da. Am un domeniu, nu prea mare, în Worcestershire, replică el. De unde știți?

— Am auzit despre el, răspunse Lettice și ridică ochii spre fața lui Charles în ceea ce el consideră a fi o manieră măgulitoare.

— Ba n-a auzit deloc îi șopti Xandra lui Michael. S-a uitat aseară în Who s' Who. Am văzut-o eu! se auzi un țipăt înfundat de durere și Charles știu că Michael iar a înghiontit-o pe sub masă. Îi venea să râdă, dar ceva din expresia de pe chipul lui Lettice îl împiedică. Se sili să continue conversația ca și cum n-ar fi auzit nimic.

— Fac puțină agricultură, zise el, dar pământul meu e doar arabil. Nu țin animale.

— Unchiul meu făcea aici agricultură la o scară largă, spuse Lettice, dar acum toate fermele sunt date în arendă sau vândute, și nu ne-au mai

rămas decât grajdurile în care ținem vacile și câțiva porci.

— Oh, foarte interesant, spuse Charles. Lettice își ridică sprâncenele.

— Nu tocmai. Puiul fu urmat de o salată de fructe făcută din mere trecute de mult de vremea culesului, pere tari ca glonțul și câteva portocale acre și, după aceea, o farfurie de biscuiți obosiți și o brânză numai bună de pus în cursa de șoareci, însoțită de un vin de Porto de cea mai bună calitate, care îl făcu pe Charles să-și privească gazda cu un nou respect.

— Mai am doar câteva sticle, explică lord Lynbrooke. Și Michael m-a convins să scot una astăzi pentru dumneavoastră. Sper că vă place vinul de Porto?

— Foarte mult, șir, când este atât de bun ca acesta.

— Asta îmi amintește de o poveste pe care am auzit-o în India... începuse contele.

Charles o privi pe Toria. Stătea cu coatele pe masă, cu bărbia sprijinită într-o mână. Se uita la

Michael și Charles simți deodată că, deși nu vorbeau, cei doi comunicau într-un fel aparte unul cu celălalt. Se uită la tânărul inventator și decise că îi displăcea în mod cert. Michael Gale avea ceva – n-ar fi putut preciza ce anume – în aerul lui general, în felul în care stătea rezemat de spătarul scaunului, în expresia feței, care-l făcea pe Charles să nu se simtă în largul său. Toria se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, spuse ea. Aceasta e singura mea rochie decentă și nu-mi pot permite să stau în ea. Nu-l lăsați pe tata să vă țină prea mult de vorbă, vicemareșale. Vreți să vedeți invenția lui Michael, și noi vom dori să vă aflăm părerea. Charles simți că i se frânge inima. Știa deja ce părere urma să aibă despre invenția lui Michael. Dacă totuși exista vreo idee bună – lucru de care se îndoia – era foarte improbabil să poată fi dusă cu bine la capăt. Sticla de Porto îi fu pasată, din nou. Își umplu paharul fiindcă simțea că va avea nevoie de un întăritor în timpul următoarei jumătăți de oră.

Lord Lynbrooke își sfârși povestea. Michael aștepta. Era încordat, chiar dacă părea să stea foarte relaxat pe scaun. Lui Charles îi păru deodată rău de el. Ținea, desigur, la invenția lui, și îi era greu să-și stăpânească nerăbdarea în timp ce unchiul său se încurca în meandrele poveștii sale nesfârșite iar judecătorul său bea cel mai bun vin al familiei. Charles își termină paharul și se uită peste masă.

— Mergem să vedem ce aveți să-mi arătați? întrebă el.

Michael încuviință și se ridică în picioare. Avea o căutătură încruntată, dar Charles își dădu deodată seama că aerul lui dezagreabil și posac era produs doar de nervozitate. În acel moment simți o mână pe umăr și, întorcându-se, văzu ochii întunecați ai lui Lettice ridicați spre ai lui.

— Sper să vă placă, spuse ea foarte încet.

CAPITOLUL 2

Toria intră în încăperea cunoscută în general sub numele de „atelierul lui Michael”. Inițial fusese camera de biliard. Având ferestrele către nord, era rece și mohorâtă, deși priveliștea grădinilor era încântătoare primăvara. Astăzi, în onoarea vizitei lui Charles Drayton, în șemineul mare se făcuse focul; dar de obicei, când Toria îl privea pe Michael lucrând, stătea ghemuită într-un fotoliu prăpădit și când dinții începeau să-i clănțane se înfășură într-o pătură arătând – după cum îi spusese Michael nu o dată – ca o femeie eschimos care scoate capul afară din iglu. Lui Michael nu părea să-i fie frig vreodată. Uneori lucra îmbrăcat doar în cămașă chiar și în zilele cele mai friguroase, cu ferestrele larg deschise și cu vântul vâjâind prin cameră și agitând hârtiile și revistele vechi ținute acolo de ani de zile. Dacă nu chiar de generații, fiindcă la Lynbrooke nu se arunca niciodată nimic.

— Astăzi în schimb, cu toate că focul era

aprins în cămin și camera devenise destul de caldă, Michael arăta zgribulit și înfrigurat. Stătea cu spatele la baldachinul acoperit cu modele și desene, așezat în mijlocul camerei, și mâinile îi erau adânc înfundate în buzunarele pantalonilor de velur, în timp ce-și împinse înainte bărbia cu o expresie de agresivitate despre care Toria știa foarte bine că era semnul uneia din stările de spirit ale lui Michael.

Intră în liniște în cameră și închise ușa după ea. Se schimbase de rochia neagră de satin într-un pulover și o fustă. Ambele fuseseră la origine de un albastru pal, și amândouă se decoloraseră ajungând la acea nuanță indescriptibilă pe care o are dimineața devreme Marea Scoției, înainte de ivirea soarelui. Toria traversă camera și-și strecură brațul sub al lui Michael.

— Ei bine, n-a fost chiar atât de rău pe cât ne-am temut – și nici așa de bine pe cât am sperat.

— Nu mai e nicio speranță, spuse el brutal, desprinzându-și brațul și ducându-se spre masă. Rămase cu ochii pe modelul ultimei sale invenții și

Toria se așează pe fotoliul de lângă fereastră.

— Vicemareșalul a spus că o să vină din nou, zise ea gânditoare.

— Se uita la tine când a spus asta, ripostă Michael. Nu mai e nicio speranță! Am știut din momentul în care a intrat în această cameră și am văzut expresia de pe fața lui și am simțit cum își alegea cu grijă cuvintele ca să nu mă jignească. „Foarte interesant, într-adevăr, Gale”, cu tonul ăla superior al lui. „Sigur că ai noștri lucrează chiar la această idee de câțva timp. De fapt, nu sunt foarte la curent cu acest proiect, dar o să mă interesez cât de departe au ajuns, și dacă există vreo șansă ca sugestiile tale să le fie de folos, îți voi da de știre”.

Michael vorbea parodiind tonul măsurat, serios, al lui Charles și apoi continuă cu voce normală:

— Oi fi eu prost, dar nu-s tâmpit! Aș putea la fel de bine să arunc totul la gunoi chiar acum. Nu e decât un alt eșec.

— N-o lua chiar așa, Michael, spuse Toria.

Poate că e mai bine decât crezi. Charles Drayton nu mi s-a părut omul care să se piardă în efuziuni.

— Nu i-am cerut să se piardă în efuziuni, nu-i așa? întrebă violent Michael.

Dar, asta e! E prea târziu. Totul s-a proiectat deja. Poate că ăsta-i lucrul cel mai rău din toate; să știi că nu poți avea o idee originală în creier.

— Oh, Michael, Michael! țipă Toria. Toți trebuie să ne confruntăm cu deziluziile, mai devreme sau mai târziu.

— Cu câte m-am confruntat eu? întrebă Michael. Crezi că mi-a plăcut să-mi pierd slujbele una după alta? Știi ce mi-a zis ultimul tip care m-a concediat? – „Ești de neangajat, Gale”, mi-a zis. „Ceea ce-ți trebuie ție, este o fabrică proprie – în paradis”.

— Bietul de tine, murmură Toria. Dar eu cred în tine – și-ți vei găsi locul potrivit, într-o bună zi. Trebuie doar să aștepți și să nu te descurajezi.

Michael bătea camera de la un capăt la celălalt.

— Cred că alea mici au fost singurele care au

avut o idee bună, zise. Mai bine mi-aş lua o nevastă bogată şi aş lăsa-o să mă întreţină pentru tot restul vieţii.

Toria râse.

— Dar nu pe „Phone and Photo”, exclamă ea. Iar a sunat după prânz. Am uitat să-ţi spun. L-am zis că eşti ocupat, dar că o s-o suni tu când o să fii liber.

— Nici prin gând nu-mi trece, bombăni Michael.

— Voia să mergeţi la o partidă de polo, sau la ceva la fel de greţos.

— Fir-ar să fie! De ce nu m-o lăsa în pace?

— N-are cum, dacă e îndrăgostită lulea, zise Toria uşor.

— Tu ştii doar! ripostă Michael. Pennington s-a mai ținut după tine?

Toria încuviinţă.

— A fost la petrecere aseară, şi bineînţeles că a izbutit să mă prindă singură.

— Ce-a zis?

— Tot ce-mi zisese şi-nainte, replică Toria cu

o voce plictisită, dar de fapt a mai adăugat ceva! Când i-am spus pentru a noua suta oară că n-am de gând să mă mărit cu el, atunci mi-a sugerat să trăiesc cu el. A zis că va face astfel încât să nu regret, ba chiar mi-ar cumpăra niște smaralde de la Cartiers.

— Ce impertinență! izbucni Michael, apoi adăugă pe un alt ton: la drept vorbind, mă întreb dacă n-ar fi mai bine, ținând cont de cât de greu o ducem.

— N-aș putea fi o a doua doamnă Hagar-Bassett. Râseră amândoi cu acea complicitate ușoară a celor care dau peste o glumă a familiei și râd din obișnuință. Doamna Hagar-Bassett locuia chiar peste drum de porțile castelului. Casa ei micuță avea ceea ce gemenele numeau în glumă, „admisie” și „evacuare” – o alee îngustă, circulară, în care o mașină avea doar atâta loc cât să intre printre copaci până la ușa din fața casei, și apoi să iasă prin cealaltă poartă.

Văduvă a unui agent de bursă, doamna Hagar-Bassett era o femeie în jur de patruzeci de

ani. Avea o slujitoare și o mașină răblăgită, de zece cai putere, în care mergea foarte încet, dar cu un profund dispreț față de regulile de circulație.

Cum de ajunsese contele s-o cunoască, și cum îi căzuse cu tronc, nimeni nu știa. Nu era, cu siguranță, nici frumoasă – nu era nici măcar drăguță – dar avea un fel de a se concentra intens asupra persoanei căreia îi vorbea, ridicându-și fața spre ea și fixându-și ochii asupra acesteia precum șarpele asupra prăzii. Ba mai mult, putea să asculte la fel de concentrată după cum vorbea. Poate că tocmai în asta consta atracția ei. Dădea impresia celui care vorbea că era singura și unica persoană alături de care își dorea să fie.

Nimeni nu știa sigur ce relație era între doamna Hagar-Bassett și lord Lynbrooke, sau dacă exista într-adevăr vreo relație, în afara dorinței lui de a vorbi și a ei de a ascultă; dar practic în fiecare zi, imediat după ce se trezea din somnul de după-amiază, lord Lynbrooke, cu Brandy și Soda după el, o pornea prin parc, ieșea

pe porțile castelului, intra pe poarta de „admisie” a doamnei Hagar-Bassett și bătea în ușa cu mâner de alamă bine lustruit, în formă de delfin.

Copiii vorbeau uneori despre ea; dar deși câteodată îi pomeneau numele în prezența tatălui lor, el nu se lăsa atras în discuție și n-o invita niciodată la castel.

Zilnic îl vedeau plecând s-o viziteze și peste două sau trei ore îl vedeau întorcându-se însoțit de cei doi spanieli.

— Dacă Brandy și Soda ar putea vorbi, câte nu ne-ar mai spune, zisese Toria odată când ea, Michael și Lettice discutau misterul doamnei Hagar-Bassett.

— Poate că n-ar face decât să repete poveștile unchiului Arthur, sugeră Lettice, și asta ar fi mai mult decât aș putea suporta.

Toți trei râseră, dar Toriei îi displăcea, într-un fel, să-l vadă pe tatăl ei vizitându-și vecina.

— E ceva atât de lipsit de sens, spusese odată, și Lettice o privi surprinsă, neînțelegând ce voia să spună. Dar Michael pricepuse.

— Nu te poți aștepta ca toate relațiile umane să se termine ca în cărți, prin căsătorie sau moarte, îi zisese. Sunt și alte finaluri, știi.

— Dar ăsta nu-i un final, protestase Toria; e doar unul din acele episoade dezagreabile care se tot lungesc, fără vreun început sau sfârșit.

— Ești intolerantă față de slăbiciunile altora, o acuzase. Michael; și acum, privind-o cum stătea lângă fereastră cu părul blond profilat pe cenușiul după-amiezii, o spuse din nou.

— Ești intolerantă față de slăbiciunile altora, Toria.

— Știi că-mi placi, Michael? Nimeni nu e mai intolerant decât tine. Și în plus, de ce crezi că sunt intolerantă? Pentru că nu-mi place Pennirigton?

— Nu este singurul pe care l-ai refuzat.

— Parcă ai fi o mamă ambițioasă, dornică să-și arunce fiica în brațele primului holtei, râse Toria. Aștept să mă îndrăgostesc. Michael deveni subit foarte rezervat.

— Cam demodat, nu crezi? o întrebă.

— Poate, replică Toria, dar de fapt sunt mai

degrabă o fată de modă veche. Lumea crede că sunt frivolă pentru că merg la orice petrecere, unde pot mânca gratuit, sau fiindcă din când în când încerc să câștig un ban cinstit folosindu-mă de singura avere pe care o am – felul în care arăt. Nu văd de ce ar fi mai reprobabil să fii fotografiată într-o rochie de seară Hartnell decât să clănțani la mașina de scris cât e ziua de lungă. Singura diferență este că eu nu știu să bat la mașină și nici nu sunt în stare să învăț.

Michael se duse lângă foc și rămase cu ochii la el o vreme, de parcă n-a mai fi văzut flăcări până atunci. Nu vorbea, așa că Toria se ridică de pe fotoliul de la fereastră și veni la locul ei obișnuit, lângă vatră. N-avea nevoie de pătură astăzi, așa că o aruncă pe dușumea înainte de a se cufunda în pernele uzate de catifea. Michael, își spuse, era mai impenetrabil decât de obicei în această după-amiază. Îi era teamă să nu fie supărat că Charles Drayton nu spusese clar dacă invenția lui era bună. Dar o încurajase faptul că vicemareșalul de aviație întrebase dacă mai putea

veni și altă dată să mai cerceteze modelul.

Acum, gândindu-se retrospectiv, își dădu seama că el se uitase de fapt la ea, așa cum remarcase și Michael. Încercă să-și amintească dacă fusese vreo expresie deosebită de admirație, sau vreo undă de interes în ochii lui. Era obișnuită să vadă ochii bărbaților aprinzându-se în timp ce o priveau, și era obișnuită să-i simtă întinzându-se spre ea, în ambele sensuri, și figurat și propriu, și astfel se hotărâse să-i evite. Dar Charles Drayton era întrucâtva diferit. Avea o rezervă, un fel de demnitate distantă care o făcuse să-l privească doar în lumina de a fi folositor lui Michael, și nicio clipă ca un posibil obiect al interesului ei. Fusese drăguță cu el deoarece atât de multe depindeau de această vizită, dar ar fi fost drăguță cu oricine dacă ar fi crezut că i-ar fi de folos lui Michael. Cât de vulnerabil era, oftă ea, cât de absurd de ultrasensibil în raport cu el însuși.

Știa atât de bine ce simțea Michael, acel amestec de eșec și neputință, de izolare și singurătate, care era inevitabil când nu putea

realiza ceea ce-și propusese, își scormoni creierul în căutarea unor cuvinte de consolare și știa că ultimul lucru pe care Michael l-ar dori de la ea ar fi mila. Își aminti cât de dificil fuseseră el și Lettice când veniseră prima dată la castelul Lynbrooke, după ce mama și tatăl lui muriseră într-un accident în timp ce zburau deasupra Americii.

Fusese soluția evidentă ca orfanii să vină la Lynbrooke și să locuiască împreună cu verii lor, și Toriei nu-i displăcuse ideea. Dar se temuse de acele relații ciudate, necunoscute, iar Michael, de asemenea, făcuse ca totul să fie cât mai dificil. Un băiat de șaisprezece ani putea fi fascinant pentru o copilă de zece.

Dar Toria își dădu seama mai târziu că aerul de îngâmfare al lui Michael, antipatia lui aparentă pentru oricine și orice, și disprețul cu care părea să-și privească, noul cămin și pe toată lumea care-i locuia, erau datorate unui sentiment acut de mândrie, de senzația că el și Lettice fuseseră aduși aici din milă, de sentimentul că nu erau

doriți. Dar un copil de zece ani nu este un filosof și Toria vărsă multe lacrimi amare noaptea, pe pernă, până când află că de fapt Michael n-o ura nici pe jumătate pe cât pretindea. Era sclava lui, desigur, și ea și Lettice îi alergau la picioare în vacanță ca doi câini bine dresați. Apoi crescuseră și relația lor se schimbase. Când Michael plecase la război, Toria era doar un copil. Când războiul se terminase, nu venise imediat, ci își terminase serviciul în străinătate. De aceea fusese un șoc considerabil pentru el să descopere la întoarcere că Toria era o frumusețe cunoscută, o tânără încântătoare, sărbătorită și aclamată, despre care vorbea toată lumea bună din Londra.

Le-a luat ceva timp să se obișnuiască cu noua lor relație. Uneori, când Michael era într-una din stările lui proaste, dificil, ursuz și vindicativ în același timp, Toria uita că au trecut anii și descoperea că lacrimile îi umpleau ochii la fel de ușor ca atunci când el de-abia venise la Lynbrooke. Dar când era bine dispus și totul era în regulă, nimeni nu putea avea mai mult farmec.

Toria spunea întotdeauna că nu râdea nicăieri mai bine ca acasă, și acum, când gemenele creșteau, convingerea ei că erau cu toții o familie unită se întărea.

De fapt Xandra formulase în cuvinte ceea ce simțeau cu toții.

— Orice s-ar întâmpla, spusese ea odată, suntem întotdeauna „noi” – noi împotriva lumii. Acest sentiment de unitate o călăuzise pe Toria în primii ani după majorat. La oricât de multe petreceri ar fi participat, oricâte invitații ar fi primit, voia întotdeauna să se întoarcă acasă. Aici se simțea în largul ei. Îi povestea tot ce i se întâmplase, lui Lettice – care era măgulitor de atentă, Xandrei – cu ochii rotunjiți și zâmbind emoționată, și Olgăi – draga, mica, îngereasca Olga, pentru care trebuia să ai multă grijă să nu o șochezi.

Uneori Toria se gândea că dacă ar fi pe punctul de a face ceva rău, Olga ar fi aceea care ar opri-o. N-ar fi fost capabilă să înfrunte acea fețișoară serioasă, cinstită, având senzația că pe

propriul chip ar fi întipărită vinovăția. Ultimul, dar în niciun caz cel din urmă, era Michael. Michael, care nu-și putea păstra niciun fel de slujbă de când se terminase războiul, care părea să fie întotdeauna la castel așteptând-o gata să glumească și s-o tachineze în legătură cu prietenii ei, cu distracțiile, cu munca și interesele ei; totuși Toria știa că era interesat de tot ce făcea ea, la fel ca și ceilalți, dacă nu chiar mai mult.

Bietul Michael, simțea lucrurile atât de profund și era atât de greu să-l poți ajuta!

Urmărindu-l cum stă cu privirea ațintită la foc, Toria se întrebă cum de izbutea el, invariabil, să fie un cap rotund într-o gaură pătrată. Cunoștea atâția bărbați, mult mai puțin arătoși, mult mai puțin inteligenți care reușiseră să aibă un succes strălucitor în viața doar fiind comuni, obișnuiți și lipsiți de imaginație. Acesta era probabil fondul problemei. Michael avea prea multă imaginație.

— Tata va fi dezamăgit, spuse ea deodată.

— N-am ce face.

— Știu, zise Toria, dar fii drăguț cu el. A avut multă bătaie de cap să-l contacteze pe ministrul aviației. Știi că detestă să ceară favoruri.

— Cui îi place? întrebă Michael: apoi, lovind violent grătarul căminului cu piciorul, adăugă: crezi că mie îmi place să stau aici fără să contribui cu nimic la întreținerea mea trăind pe socoteala unchiului Arthur, când știi la fel de bine ca și mine că s-ar cuveni să fac bani, să întretin o nevastă și probabil câțiva copii tembeli. Toria începu să râdă.

— Oh, Michael, nu-i necesar să fie tembeli; dar parcă nu mi te pot închipui familist convins, alergând să prinzi trenul de opt și un sfert, cu pălărie, umbrelă, și cu Daily Teiegraph sub braț.

— Nu-ți poți închipui asta, zise Michael, pentru că știi al naibii de bine că sunt incapabil să câștig vreun salariu de orice fel. Sunt un ratat, asta sunt.

— Contează asta chiar atât de mult pentru tine - cu excepția, bineînțeles, a respectului de sine? El se întoarse s-o privească.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am spus replică Toria. Toți suntem niște ratați, dacă stăm să ne gândim. Toți suntem mai degrabă prost educați, trăind pe seama altora, și chiar dacă ne întindem cât nu ne ține plapuma, sperăm că într-o zi totul se va aranja de la sine.

— Pentru o femeie mai merge.

— Nu mai merge în vremurile astea. Ar trebui să fiu soră medjcală sau de caritate, sau altceva la fel de folositor. În schimb, merg la petreceri, mai câștig ceva bani din când în când și îi cheltuiesc pe haine pe care să le port când sunt în compania prietenilor, dintre care majoritatea sunt la fel de faliți ca și mine. Și apoi vin acasă. Și acasă, ce face fiecare dintre noi? Lăsăm gătitul și gospodăria pe seama bătrânei doamne Fergusson și a acelor fete sărace cu duhul, din sat. Nici Lettice, nici eu nu știm să gătim, și nici măcar nu ștergem praful sau să ne facem paturile dimineăta. Doar ne foim de colo-colo, fericite. Dar lucrul principal, Michael, este că suntem fericiți – mult mai fericiți decât cei care au iahturi și

terenuri de vânătoare în Scoția, decât cei care cred că trebuie să fie întotdeauna în locul potrivit și la momentul potrivit. Suntem „noi”. Și nimeni și nimic nu ne poate împiedica să fim așa.

Vocea gravă, puțin răgușită, a Toriei era calmă, și Michael îngenunche pe neașteptate lângă fotoliul ei. Toria stătea cu picioarele încrucișate sub ea și-și sprijinea capul pe pernele roase și decolorate. Michael își puse coatele pe ambele brațe ale fotoliului și fața îi era la același nivel cu a ei când îi spuse:

— Spune-mi cinstit, Toria. Ce-ți dorești de la viață?

— E îngrozitor să recunosc, replică Toria, dar nu-mi doresc mai mult decât ceea ce am acum. Aș vrea să am ceva bani de cheltuit – gemenele vor rochii noi, Lettice tânjește după niște blăni iar tatii chiar îi trebuie un costum nou, iar tu vrei să te tunzi.

— Asta-i chair tot? întrebă Michael.

— Cred că aș mai putea lungi lista, spuse Toria, dar acestea sunt lucrurile esențiale. Dh, da,

aș vrea și eu un pisoi persan. Întotdeauna mi-am dorit unul, dar cei buni costă cel puțin zece guinee...

— Nu te-ai maturizat încă, nu-i așa?

— Dacă maturitatea înseamnă să arăți tot timpul posac și să studiezi serios situația economică, națională și atomică, atunci slavă Domnului că nu m-am maturizat.

— Nu la asta mă refer, zise Michael. Tocmai ai spus că aștepti să te îndrăgostești. N-ai fost niciodată îndrăgostită?

— Nu cred, răspunse Toria cu sinceritate. Uneori, câte un bărbat mi-a făcut inima să-mi bată mai repede – când l-am văzut pentru prima oară. Dar, de obicei, asta se întâmpla din cauză că arăta bine sau avea un zâmbet deosebit, sau ceva la fel de irezistibil. Dar apoi, când ajung să-l cunosc, descopăr întotdeauna că e incredibil de nesărat. Și atunci inima mi se întoarce repede la normal. Dar hai să nu mai vorbim despre mine. Tu nu mi-ai spus niciodată dacă ți s-au aprins călcâiele după vreo frumoasă W.A.A.F. în timpul războiului. Știm

cu toții că ai încurajat-o pe „Phone and Photo”, dar asta-i tot ce ai de confesat?

Referirea la „Phone and Photo” era desigur, o glumă, dar Michael nu zâmbi. În schimb se ridică în picioare și își aținti privirea la foc.

— Va trebui să plec, spuse el după mult timp.

— Dar, Michael, de ce?

— Pentru că te iubesc! vorbise pe un ton atât de obișnuit, lipsit de emoție, încât pentru o clipă Toria se gândi că nu a auzit bine; apoi se îndreptă în fotoliu și spuse:

— Michael! Ce vrei să spui?

— Ți-am spus că nu te-ai maturizat, zise Michael. Orice femeie cu o oarecare inteligență ar fi știut prin ce-am trecut în ultimii ani, că te-am iubit din toată ființa mea - profund și fără speranță! Nu pot suporta viața fără tine și e pur și simplu un iad să te văd sau să mă gândesc la tine alături de un alt bărbat.

— Oh, Michael, nu-i adevărat! Nu se poate să mă iubești, nu-i așa?

— Ba se poate, replică Michael. Te iubesc de

ani de zile, cred; de când erai o copilă și te tachinam până începeai să plângi. Biata ta fețișoară umedă mă obseda când eram la Burma. Îmi tot spuneam că voi fi foarte drăguț cu tine când mă voi întoarce acasă. Dar când m-am întors, crescuseși, și tu ai fost cea care a fost drăguță cu mine.

— Bietul Michael!

— Chiar așa - toți trebuie să fim drăguți cu Michael! Să-i aruncăm și lui un os pe care nu-l vrea nimeni altcineva! Era prea multă amărăciune în tonul lui Michael ca să poată fi suportată.

— Nu trebuie să vorbești așa, spuse Toria. Nu-i adevărat! N-am bănuț niciodată ... n-am crezut... totuși, acum mi se pare cumva natural și inevitabil, de parcă ar fi trebuit să se întâmple. Tu și eu... Oh, Michael, nu m-aș putea gândi cum ar fi viața fără tine!

— Mai bine te-ai obișnui cu ideea, fiindcă n-am să mai fiu în preajma ta, spuse Michael. Dacă încercarea asta ar fi reușit, poate că aș fi început să sper. Dar nu; a fost imposibil chiar de la

început. Totul este împotriva noastră! în primul rând suntem veri; și apoi, niciunul n-avem bani. Plec! Nu știi unde, dar o să mă duc undeva.

— Nu, Michael, nu trebuie să faci asta, zise Toria. Nu te pripri, nu face ceva la care n-am chibzuit, n-am discutat și... Se opri.

— Și ce?

— Nu știi ce voiam să spun, răspunse Toria. Încerc să cred că este adevărat, să înțeleg că ai spus chiar asta. Oh, Michael, mai spune-mi o dată, ca să fiu sigură.

— Te iubesc! Asta voiai să auzi?

Privi în jos spre ea și fața ei părea ciudat de albă în lumina flăcărilor.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Oh, Toria, fir-ar să fie, de ce mi-ai făcut asta?

Căzu în genunchi în timp ce vorbea și își îngropă fața în poala ei, ochii ascunzându-i-se în fusta ei de tweed. Mâinile Toriei, îi atinseră părul și mângâindu-i gâtul. Rămaseră tăcuți multă vreme; apoi, în cele din urmă, ea șopti:

— Michael, sunt mai fericită decât am fost

vreodată în viața mea. Simt cum m-a cuprins o bucurie minunată, aurie; de parcă aş sta în lumina soarelui. E ca și cum aş fi aşteptat ceva foarte mult timp și acum s-a împlinit. Michael, crezi că asta o fi? Ridicându-și capul, Michael își așază mâinile pe umerii ei.

— Ce vrei să spui?

— Cred... cred că și eu te iubesc, zise Toria. Nu sunt sigură, dar, Michael, fă-mă să fiu sigură. O cuprinse în brațe cu Brutalitate. Gura lui îi învălui buzele, aprinsă, posesivă. Sărutul ținu un moment lung, lung; apoi se desprinse brusc și se ridică în picioare.

— De ce m-ai lăsat să fac asta? spuse el. Nu înțelegi că lucrurile se vor complica și mai mult acum? Că vor deveni și mai rele pentru mine?

Traversă camera și deschise fereastra. Ploua, și vântul înghețat năvăli înăuntru ridicând hârtiile de pe masă și purtându-le către șemineu.

— Michael, jocul tău de fotbal! O să ardă! țipă Toria deodată.

Michael se întoarse și trânti fereastra.

— Jocul meu de fotbal! rosti batjocoritor. E singurul lucru la care mă pricep.

— Poate că într-o zi vei câștiga un premiu.

— Și ce-ar trebui să fac atunci? întrebă Michael. Să mă însor cu tine?

Toria își acoperi fața cu mâinile.

— Nu, Michael, nu râde de asta.

— Crezi că glumesc? Vocea lui era pentru prima oară tandră. Oh, draga mea, iubita mea, nu-ți dai seama cât de mult te ador? Dacă ai ști, ai înțelege puțin agonia pe care o trăiesc. Te doresc, Toria. Te doresc pentru mine; și să văd alți bărbați vorbindu-ți când sunt întors cu spatele, e pur și simplu ucigător pentru mine. Lacrimile umplură ochii Toriei și i se prelinseră pe obraji.

— Oh, Michael, nu vreau să te simți rănit din cauza mea! Totuși ce pot să fac?

— Ești prea încântătoare, zise el. Chiar când erai mică mi-era teamă să nu se întâmple ceva care să mi te ia de lângă mine; să-ți facă rău și eu să nu fiu capabil să te salvez. Dar acum știu că, de fapt, pe mine nu mă pot salva.

— Michael, nu vorbi așa, îl imploră Toria. Totul pare lipsit de speranță - o încurcătură mizerabilă și nefericită; dar, într-un fel sau altul, vom găsi o cale de ieșire. Noi nu ne putem despărți. Trebuie să fim mereu împreună - cu toții.

— Eu nu te vreau decât pe tine, zise Michael.

— Știu, dar asta e o dovadă de egoism, îi răspunse Toria.

Îi zâmbea, dar el nu-i întoarse zâmbetul. Ochii lui îi devorau flămânzi chipul, cercetând fiecare detaliu al nasului mic și cărn, ochii scânteind de lacrimi, buzele întredeschise într-un zâmbet care avea ceva rugător în el. Toria ridică mâna și-i atinse obrazul.

— Parcă nu-i adevărat. Pur și simplu nu mă pot obișnui cu ideea că Michael al meu, băiatul alături de care am crescut, s-a transformat într-un bărbat care mă iubește.

— A fost o nebunie din partea mea că ți-am spus, zise el. Știi ce avere am, nu-i așa? Trei sute de lire pe an e tot ce a rămas din banii tatii și ai mamei; și din ei trebuie s-o întrețin și pe Lettice.

— N-am avut niciodată bani, spuse Toria, și am fost cu toții foarte fericiți.

— Când eram copii, zise Michael. Și acum? Crezi că putem continua să fim fericiți în felul acesta? Draga mea, este imposibil. Trebuie să facem ceva, dar ce anume, nu știu. M-am gândit să plec în Australia, dar ce să fac acolo? în plus, sunt destul de sigur că nu pot fi tipul de emigrant de care au nevoie.

— Michael, vorbești aiurea, spuse Toria.

— Și ce dacă? N-am motiv să înnebunesc? Când te văd stând acolo atât de mulțumită, atât de fericită în felul tău propriu, când eu stau afară în frig, ca un cerșetor la poarta ta? Asta am fost întotdeauna – de când am venit aici.

— Asta-i o prostie, Michael, și tu știi prea bine.

— Nu-i o prostie. Lettice și cu mine n-am avut niciodată o casă a noastră. Tatăl tău ne-a primit. Ce crezi că ar spune dacă i-aș zice că vreau să mă însor cu fiica lui? Eu – nepotul fără niciun ban și fără niciun rost, băiatul care nu s-a străduit

niciodată să ducă un lucru până la capăt!

— Michael, ai de gând să încetezi să te tot compătimești? Ai fost strălucitor în război și am fost cu toții teribil de mândri de tine. Doar acum, când vrei să-ți găsești o slujbă, lucrurile par să meargă prost – dar o să-ți găsesc eu una.

— Și cât timp crezi că o voi păstra?

— N-ai putea s-o păstrezi de dragul meu? întrebă Toria.

— Nu! Asta-i partea cea mai afurisită! Știu că n-aș putea, de dragul nimănui, dacă n-ar fi ceea ce vreau eu să fac.

— Dar, dragul meu, ce ai vrea tu să faci?

— Nu știu. Nu înțelegi – asta-i partea groaznică! Nu știu ce vreau să fac de fapt. Nu sunt sigur decât de un singur lucru pe lumea asta, și anume că te iubesc. Toria. Te iubesc, te iubesc. O îmbrățișă înflăcărat și ar fi vrut s-o sărute din nou, dar ea își ridică fața ca o floare spre a lui, și se răzgândi subit.

— Du-te, îi zise el. Du-te și lasă-mă singur. Nu-ți sunt de niciun folos, și nici nu-ți voi fi

vreodată. Se îndepărtă de ea și Toria se ridică în picioare. Rămase pe loc, nehotărâtă, cu ochii mari și puțin speriați, lumină focului aprinzându-i aurul din păr. Afară se întuneca și umerii largi ai lui Michael păreau să umple întreaga fereastră. Toria simți deodată că frustrarea și amărăciunea lui o învăluiau și pe ea, ca un nor. Simțea o tristețe imensă, o dezolare care punea stăpânire pe ea din ce în ce mai puternic. Ar fi vrut să țipe, dar cuvintele i se opreau în gât și nu putea spune nimic. Putea doar să stea și să-l privească pe Michael – incapabilă să-l ajute, incapabilă să-l atingă, incapabilă să-l înțeleagă. În cele din urmă, ca și cum chinul și nehotărârea ei i-ar fi pătruns în conștiință. Michael se întoarse spre ea.

— Pleacă, Toria, zise el. Vreau să fiu singur! Tonul lui era categoric și poruncitor. Ascultătoare, așa cum fusese pe când era mică, Toria se duse spre ușă. Se simțea răvășită și dezorientată, ca și cum ar fi stat în bătaia unui vânt de o violență neobișnuită, care aproape că ar fi dezmembrat-o. Ajungând la ușă se opri un moment privind înapoi

și sperând că Michael o să-i ceară să mai rămână, dar totuși temându-se că o va face.

Tot ceea ce i se întâmplase – această confesiune la care nu se așteptase vreodată – era copleșitor pentru ea. Dar Michael nu spuse nimic, și Toria deschise ușa și ieși apoi, închizând-o încet în urma ei.

Multă vreme după plecarea Toriei, Michael rămase pironit la fereastră și apoi, în sfârșit, se întoarse. Invenția lui era în mijlocul camerei și părea să-l aștepte. Se duse spre ea cu pași hotărâți. Pe masă era un ciocan. Îl luă și lovi cu forță peste munca lui de aproape un an de zile. Se auzi un sunet scrâșnit, dar lovitura căzu pe oțel solid și nu produse niciun rău. Apoi, ca și cum n-ar fi fost în stare să distrugă lucrarea în care își pusese de atâta timp toate speranțele, ambițiile și interesele, Michael azvârli ciocanul departe. Acesta traversă camera, se lovi de o lampă așezată pe o măsuță laterală și o făcu țandări.

Michael nici măcar nu se uită să vadă ce anume a stricat. Se duse spre șemineu și se

aruncă în fotoliul în care stătuse Toria îngropându-și fața în perna pe care își odihnise ea capul.

CAPITOLUL 3

Charles îi spuse șoferului să oprească la poarta castelului. Era o zi încântătoare, după înghețul de săptămâna trecută pământul era tare și soarele cald și auriu părea să promită că primăvara nu era departe. Voia să-și dezmoștească picioarele și, de altfel, aflate din experiențele anterioare că mersul cu mașina pe aleea lungă care ducea la castelul Lynbrooke nu era prea plăcut.

— Du tot ce este în portbagaj la bucătărie doamnei Fergusson. Omul salută.

— Am înțeles, domnule. Pe fața lui apărură umbra unui rânjel în timp ce Charles se îndepărta. „Tot ce este în portbagaj” includea o șuncă, o bucată de brânză Stilton, o plăcintă succulentă cu carne și un borcan de pâte-de-foie-gras de la Formum & Mason.

Charles descoperise că era destul de ușor să devii vizitator la castelul Lynbrooke din moment ce nu trebuia să fii invitat decât o dată și apoi

reveneai, fără multă ceremonie, ori de câte ori doreai. De fapt, după o vizită sau două, prezența lui devenise firească și era aproape de-al casei. Pregătirile făcute pentru prima vizită nu se mai repetaseră. Și nu avea niciun motiv să creadă că familia Gale se va da peste cap pentru a-l primi cu cât mai mult fast. La scurt timp după prima sa vizită la castel, Charles îi telefonase lui Michael-fusese o conversație dificilă, monosilabică – ca să-l anunțe că se hotărâse să-i mai cerceteze o dată invenția și să afle în ce zi putea veni. Michael nu fusese, în mod sigur, prea expansiv, dar Charles îl informase că va sosi la ora ceaiului; ceea ce însemna că era târziu pentru masă. I se oferise doar o ceașcă de ceai foarte slab și rece.

Dar o văzuse pe Toria, și aceasta – recunoscuse cu un grad neobișnuit de sinceritate față de sine – era suficient. De atunci se dusesese de multe ori la Lynbrooke, folosindu-l pe Michael drept scuză. Totuși, treptat, încetase să se mai prefacă față de familie că invenția lui Michael i se părea de cea mai mare importanță. Parcă era

atras de un magnet invizibil și, deși recunoștea în sinea lui că magnetul respectiv era Toria, era prea timid și mult prea rezervat ca să fie în stare să îi dea și ei de știre acest fapt.

Charles era un amestec ciudat - de o îndrăzneală surprinzătoare în acțiune, și jenant de rezervat când era vorba de orice lucru care avea legătură cu sentimentele sau emoțiile sale. Totuși, fiind generos atât în gând cât și în fapt, descoperi curând că lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume era să-i ajute pe cei din familia Gale.

Nu era greu să vezi că sărăcia lor țipătoare era reală. Contele era practic ruinat; fiicele lui cheltuiau cât de puțin posibil, și chiar așa era prea mult. Michael și sora lui erau în aceeași situație. Era de-a dreptul un miracol că familia supraviețuia. Și chiar dacă soluția evidentă ar fi fost să abandoneze castelul și ce mai rămăsese din domeniu, Charles își dădu seama că acolo era căminul lor, și dacă l-ar fi părăsit ar fi însemnat să se smulgă din rădăcini. Oricum, trebuia întreprins ceva în cel mai scurt timp. Dar cum i-ar fi putut el

ajuta, era o problemă la care Charles se trezea reflectând mai intens decât la orice altceva.

Desigur, Michael era prima verigă care avea să cedeze, dar Charles știa că în afara cazului când i-ar fi luat invenția – care era de fapt complet nefolositoare – Michael nu ar fi acceptat vreun favor de la el. Dintr-un motiv necunoscut lui Charles, era extrem de agresiv față de el. Nu te puteai înșela asupra comportării lui contradictorii și a ostilității din voce.

Singurele ocazii când Michael își uita nemulțumirea erau când studiau sau discutau detalii tehnice aeronautice. Atunci cuta de pe frunte îi dispărea și devenea interesant și vioi. Lui Charles îi era imposibil să nu observe că avea un farmec și o atracție irezistibilă; și totuși trebuia să admită că personal nu-i plăcea tânărul, și găsea atitudinea lui complet nesatisfăcătoare. Dar, își spunea, lui Michael trebuia să i se facă rost de o slujbă. Ar fi fost de folos familiei, ar fi ajutat-o pe Toria, și asta era tot ce conta. Se gândise la situația financiară a familiei Gale pe tot parcursul

drumului de la Londra, și acum, în timp ce mașina lui înainta pe alee clătinându-se ca beată peste gropi. Charles privi în jur și observă încă o dată, cum o făcuse de atâtea ori, că porțile stăteau gata să se prăbușească. Frumoase din punct de vedere arhitectural, acum erau ruginite, măcinate de vreme și de neglijență, iar animalele heraldice așezate pe stâlpi de piatră, de o parte și de alta a porților, își pierduseră de mult timp capetele și picioarele. Charles era tocmai pe punctul de a intra pe domeniu când văzu un afiș lipit pe unul din stâlpii de piatră. Se opri să îl citească și văzu că era scris cu majuscule neîngrijite, subliniate cu creion roșu și albastru.

VENIȚI LA GROTA SFÂNTĂ, invita afișul, ȘI VEȚI FI VINDECAT DE REUMATISM.ARTERITĂ ȘI TOATE DURERILE.INTRAREA 6 PENCE.

Ortografia afișului îl făcu pe Charles să zâmbească. Porni pe alee și curând văzu o săgeată mare din carton, ornamentată și ea cu creioane colorate, care arăta spre dreapta, unde o potecă șerpuia printre dafini. Charles o luă în direcția

săgeții și se trezi într-un tufiș neîngrijit. Câțiva brazi scoțieni, care ar fi trebuit de mult să fie tăiați, se ridicau deasupra tufelor de dafini, rododendroni și măceși.

Charles se întreba cât de departe îl va duce poteca, când auzi în spate niște voci. Privind înapoi văzu că două femei tocmai coteau de pe alee. Abandonă repede cărarea și, strecurându-se printre rododendroni, fu repede ascuns privirii. Nu știa de ce avusese impulsul de a se ascunde, dar nu regretă când o auzi pe una dintre femei spunând cu accent american:

— Ei, haide, Betty, să aruncăm o privire dacă tot suntem aici. Sunt dornică să-mi completez lista cu locuri sfinte din vechea Anglie.

— N-am mai auzit să fie vreo grotă sfântă prin locurile acestea, remarcă scurt cealaltă femeie, cu un accent englezesc indubitabil.

Charles le putea vedea acum și observă că amândouă erau de vârstă mijlocie, plinuțe și îmbrăcate în tweed scoțian, cu pălării de fetru așezate într-un unghi semeț și împodobite cu pene

de fazan vopsite.

— Acum încotro o luăm? întrebă americană.
Ah, uite o altă săgeată.

Dispărură din vederea lui Charles și el le urmă precaut. Peste câteva clipe mai auzi încă o voce și recunoscă imediat tonul voios și plin de însuflețire al Xandrei. Evită poteca și o tăie direct printre tufișuri spre locul de unde veneau vocile și rămase între ele astfel încât să nu fie văzut.

Era un luminiș înconjurat de brazi, și în mijloc se afla un bazin pietruit. Într-un capăt era o statuie, sau ceea ce mai rămăsese din ea, și Charles crezu că recunoaște resturile unui corn al abundenței ținut în mână de o zeiță verde și fărâmițată. Era, bineînțeles, ideea victoriană despre o grădină de plăcere.

Cândva, din cornul abundenței țâșnise un șuvoi de apă; acum se scurgea într-un firicel firav, udând la întâmplare malurile inerte ale eleșteului, odinioară îngrijit și plin de nuferi. Xandra și Olga stăteau lângă bazin. Erau îmbrăcate cu puloverele lor verzi și cu fustele de tweed care le rămăseseră

mici, dar părul le era miraculos de auriu și micile lor fețe încântătoare arătau aproape eterice pe fundalul tufișurilor de un verde întunecat și sub umbra brazilor. Olga avea o cutie de lemn în mână și Xandra le explica vizitatoarelor proprietățile magice ale bazinului.

— Apa aceasta vă vindecă toate bolile și durerile, o informă pe americană.

— Dar de unde știți? întrebă femeia.

— Aici locuim, explică Xandra, și vorbim adeseori despre proprietățile minunate ale acestei grote.

— Wow, ce interesant! exclamă americană. Însoțitoarea ei părea sceptică.

— Mie nu mi se pare prea veche, zise ea, nu mai mult de o sută de ani, în orice caz.

Xandra păru indignată.

— Dar e mai mult decât atât. Sunt sigură că grota sfântă era aici când a fost construit pentru prima dată castelul, și asta s-a întâmplat pe timpul năvălirii normanzilor.

— 1066! exclamă americană cu venerație în

glas.

— Exact, spuse Xandra. Atunci a fost clădit vechiul castel. Desigur, odată cu trecerea anilor a suferit schimbări, dar sunt sigură că grotă a fost aici încă din acele timpuri. Se poate să fi fost unul din locurile unde se opreau pelerinii în drumul lor spre Canterbury.

— Dar nu ne aflăm pe drumul spre Canterbury, remarcă englezoaica pe bună dreptate.

— Canterbury nu poate fi singurul loc spre care mergeau în pelerinaj, ripostă Xandra. Nu vă imaginați lumea venind călare să bea din acest izvor minunat? Poate își aduceau și rudele ca să se vindece. Nu sunt sigură, dar cred că există și un tablou cu oameni tămăduiți la o grotă exact ca aceasta.

— Wow, este nemaipomenit! spuse americană, Bineînțeles, o să scriu despre toate astea în cartea mea. Știți cărui sfânt îi era închinată grotă?

Xandra se uită la sora ei cerând parcă ajutor.

— Sfânta Tereza, spuse Olga scoțându-și sora din încurcătură.

— Dar Sfânta Tereza e o sfântă relativ recentă, spuse americană. Doar dacă nu te referi cumva la Sfânta Teresa, dar aceasta era spanielă. Xandra vedea că Olga era depășită de discuție. Aruncă o privire rapidă împrejur și apoi exclamă teatral:

— Priviți, vine un băiat olog! Sunt sigură că a venit să se tămăduiască. Poate vom fi martorele unei minuni. De parcă și-ar fi așteptat până atunci intrarea în scenă, un băiat de opt sau nouă ani – pe care Charles era sigur că-l văzuse zburdând și țopăind pe pajiștea din spatele castelului – venea schiopătând spre luminiș. Se sprijinea în ceea ce la prima vedere părea a fi o cârjă, dar în care Charles recunoscuse o crosă de crichet. Ignorând atât pe gemene cât și pe vizitatoare, șontâcăi spre capul eleșteului și, aplecându-se, luă apă în căușul palmelor. Bău doar o înghițitură și apoi, ridicându-se în picioare, aruncă crosa de crichet și anunță pe un ton plat, lipsit de orice emoție:

— M-am vindecat.

— Vindecat?! exclamă americană.

— Am fost olog și-acu pot să merg, spuse băiatul ca și cum ar fi anunțat mersul trenurilor. Englezoaica își luă prietena de braț.

— Haide, Sadie, îi spuse, copiii ăștia cred că fac repetiție pentru vreo reprezentație teatrală. Xandra se uita perplexă de la una la cealaltă.

— Cred că am fost martorele unui eveniment minunat, spuse ea. Nu sunteți impresionate?

— Cred că am văzut destul, remarcă englezoaica pe un ton înțepat. Hai să mergem, Sadie. Sadie era totuși mai bună la suflet și se trase înapoi.

— Nu ne-am plătit cele șase pence încă, și sunt sigură că fetele dau toți banii pe care-i strâng pentru o cauză bună.

— Da, într-adevăr, spuse Xandra. Îi dăm la săraci.

— Nu ați fi putut avea o cauză mai bună decât asta. Căută în poșetă, puse toate monedele pe care le găsi în mâna Xandrei și se grăbi să-și

ajungă însoțitoarea din urmă. Trecând pe potecă la câțiva pași de ascunzătoarea lui Charles, acesta o auzi pe englezoaică spunând:

— Nu sunt chiar sigură că n-au încercat să ne păcălească, ca să ne facă să credem că am văzut un miracol. Cred că ar trebui să raportăm la poliție.

— Oh, dar mie mi s-a părut foarte interesant, remarcă Sadie. Cele două fete erau de-a dreptul încântătoare. Parcă erau ele însele niște îngeri.

Charles o auzi pe englezoaică pufnind indignată, dar nu-i mai auzi replica.

Tocmai voia să-și facă și el apariția și să le sugereze că ar plăti șase pence doar pentru plăcerea de a vedea drama jucată încă o dată, când își dădu seama că se iscase între copii o altercație de o oarecare violență. Băiatul tocmai spunea:

— Trei șilingi îs partea mea.

— Dar am stabilit să-ți dăm o treime din câștig, protestă Xandra. O treime din șapte șilingi nu înseamnă trei.

— Doi juma atunci, cedă băiatul.

— Nu-i nici doi și jumătate, răspunse Xandra. Stai puțin să calculez.

— Mie-mi dai doi juma. Altfel nu mai fac altă dată. Apa aia mă îngheață pe dinăuntru, zău așa. Nu-i așa sănătos.

— Cât fac șapte împărțit la trei? o întrebă Xandra pe Olga, ignorându-i protestele.

— Dacă ți-aș spune eu? întrebă Charles venind în luminiș.

Xandra ridică privirea și scoase un strigăt de bun venit.

— Bună, Charles. Ce bine că ai venit! zâmbi ea cu naturalețe. Cât e o treime din șapte șilingi?

— Doi șilingi și patru pence, răspunse Charles.

— Poftim! exclamă Xandra. Știam că nu sunt doi șilingi și șase pence? O să primești doi șilingi și șase pence, Jimmy.

— Doi juma sau n-o mai fac, ripostă Jimmy încăpățânat.

— Asta-i șantaj, zise Xandra. Nu poți face așa

ceva, nu-i așa, Charles?

— Mă tem că așa este, Jimmy. Dar n-o să mai fie nevoie de tine astăzi. Uite cinci șilingi și du-te să iei afișul acela de pe poartă.

Jimmy încetă imediat să mai fie agresiv, revenind la sentimente mai bune.

— Mulțam, domnule. Da, domnule. Mă duc imediat. Luă banii și fugi pe picioarele sale foarte sănătoase.

— Ei, Xandra, ce-i cu toată povestea asta? Întrebă Charles. Xandra îl privi.

— Păi, e o grotă sfântă și...

— Am auzit toate astea. Vizitatoarea englezoaică spunea că ar trebui să informeze poliția.

— Oh, nu se poate, spuse Xandra.

— Ți-am zis că n-ar trebui s-o facem, tipă Olga. Știam că nu e bine, și că ni se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Nu cred că e cazul să vă faceți prea multe griji, spuse Charles văzând că Olga era supărată cu adevărat. Americană are o inimă bună - altfel

nu v-ar fi dat șapte șilingi. Și acum, ce-i cu ideea acestui... spectacol? Xandra îl luă de braț.

— Încercăm să facem rost de bani.

— Asta-i evident. Dar de ce?

— Ca să-i ajutăm pe tata și pe Toria. Vorbeau aseară, și Toria a zis: „Dacă aveam o casă veche, decentă, puteam s-o deschidem pentru public cu doi șilingi și șase pence intrarea, și tata a început să calculeze ce sume enorme au făcut prietenii lui care și-au scos castelele la vizitare. Apoi amândoi au început să se plângă de stilul victorian al castelului, și că nimeni n-o să vină să-l vadă, și atunci Olga și cu mine ne-am gândit să avem o grotă sfântă în grădină. Olga a citit The Song of Bernadette. Cunoști povestea feței care avea viziuni la Lourdes. Milioane de oameni au fost vindecați de boli. Își lasă cârjele și încep să meargă. Ne-am gândit că locul ăsta seamănă teribil cu o grotă sfântă. La urma urmei, chiar s-ar putea să fie sfântă. Olga s-a tăiat la deget, l-a băgat în apă, și a spus că pe urmă n-a mai simțit durerea.

— Asta din cauză că nu-mi mai simțeam nici degetul, spuse Olga. Apa era atât de rece, încât mi l-a înghețat.

— Ei, oricum, am considerat că este o idee strălucită, spuse Xandra. Și l-am pus pe Jimmy să joace rolul băiatului olog. Dar n-a fost prea bun. Nu-i așa?

— Mă tem că n-ar fi putut convinge pe nimeni, zâmbi Charles.

— Nu cred că partea aceasta a fost cum se cuvine, spuse Olga cu seriozitate. A fost ca și cum ai lua în răs miracolele. Este un sacrilegiu.

— Nu trebuie să-ți faci prea multe probleme. Jimmy n-ar fi putut înșela nici măcar un orb.

— Ar fi putut, dacă făcea așa cum l-am învățat, zise Xandra. A fost îngrozitor de slab. Aș fi făcut-o eu, dar semăn prea bine cu Olga și vizitatorii ar fi putut bănuși ceva când vedeau că Olga strângea banii.

— Cred că o să ajungeți amândouă la închisoare până la urmă, zise Charles, între timp, trebuie să ne gândim la un mod mai bun de a face

rost de bani decât să încercați să-i stoarceți de la un public încrezător. Xandra oftă.

— Sunt foarte dezamăgită, spuse ea. Chiar am crezut că ne-am putea recupera averile. Am stat trează ore-ntregi calculând de câte ori intră șase pence în șase mii. Atât au făcut unii din prietenii tatii deschizându-și casele vizitatorilor.

— E, cu siguranță, mare păcat că acest castel nu mai e ca pe vremesa lui Wilhelm Cuceritorul, zise Charles. Am fost impresionat că doamna din America și-a amintit data, voi nu?

— Dacă n-o avea cu ea pe prietena ei englezoaică, cred că ar fi înghițit toată povestea, se plânse Xandra.

— Nu m-ar fi surprins, spuse Charles, dar poate că tot răul a fost spre bine. Ați fi obosit tot explicând hoardelor de turiști americani care ar fi venit aici și ar fi trebuit să stați toată ziua ca să le luați cele șase pence. Orice muncă de rutină devine destul de monotonă după primele două sau trei zile.

— Ne-am gândit la asta. Spuse Xandra. Eu și

Olga am fi făcut cu rândul, și am fi ridicat o colibă mică în caz de ploaie, ca o gheretă de santinelă. Plănuisem s-o rugăm de doamna Fergusson să ne dea sandviciuri, ca să nu fie nevoie să mergem acasă la masă. Dar cred totuși că ne-am fi plictisit și de ele.

— Poate le găsiți pe acestea mai apetisante, spuse Charles scoțând o cutie cu bomboane de ciocolată din buzunar. Xandra țipă de bucurie.

— Oh. Charles, ești un înger ia uite, Olga, sunt exact bomboanele tale preferate.

Îi întinse cutia Olgăi, dar ea refuză.

— Oh, convinge-o să ia una, Charles, îl rugă Xandra. Se pedepsește singură pentru că are impresia că a luat în derâdere lucrurile sfinte. Nu va mai mânca zile întregi și se va lipsi de tot ce e bun pe lumea asta.

— Ia ascultați-mă amândouă, spuse Charles incapabil să reziste apelului din vocea Xandrei. Ce ați făcut voi nu a fost rău deloc. În orice caz, nu din punct de vedere moral. A fost evident de la început că Jimmy juca un rol. Iar Olga n-a spus

nimic rău - doar a sugerat numele unei sfinte - așa că nu poate fi acuzată că a încercat să păcălească turiștii inocenți. La urma urmei, nu e nimic rău în a juca o scenă religioasă. Olga zâmbi.

— Poate că n-are nimic dacă iau o bomboană, îi zise ea. Aș vrea una.

— Atunci grăbește-te să-ți mănânci partea, o sfătui Charles, altfel le înfulecă Xandra pe toate. Mâncând bomboane și flecărind tot felul de aiureli, gemenele îl însoțiră pe Charles la castel. Fură întâmpinați în hol de doamna Fergusson.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule, pentru mâncare, îi spuse ea lui Charles. Șunca e o adevărată frumusețe. Mi-a luat o mare greutate de pe suflet, pentru că peștele pe care voiam să-l gătesc era prins cam de mult timp, și băiatul măcelarului nu se mai arată pe-aici. Nu știam ce să fac.

— Păi, cred că poți să faci șunca, zise Charles grăbit. Suspectase peștele doamnei Fergusson nu numai o dată. Gemenele îndesară o bomboană în gura doamnei Fergusson ca s-o împiedice să mai

spună ceva, și fugiră sus pe scări să se pregătească pentru dejun. Charles deschise ușa camerei de zi și intră. Toria stătea în capătul îndepărtat al camerei, lângă fereastră. Se duse spre ea. Purta pantofi ușori, care nu făceau niciun zgomot pe covor. Ajunsesse aproape de ea când își dădu seama că avea o batistă la ochi și plângea. Era prea târziu să se mai retragă și rămase jenat o clipă, înainte de a-i rosti numele.

— Toria! Ea se întoarse, speriată de sunetul vocii lui. Fața îi era foarte albă și ochii păreau mai mari ca oricând, scânteind de lacrimi. Avea ceva atât de patetic în expresia feței, încât Charles uită de tot, până și de propria-i timiditate.

— Toria, draga mea, ce te-a supărat? întrebă.

— Oh, tu ești, Charles. Nu își dăduse seama că tonul vocii îi coborâse ușor, ca și cum se așteptase să fie altcineva și era dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Își întoarse fața de la el, ștergându-și ochii cu o violență copilărească, și părând din nou infinit de atrăgătoare.

— Dar trebuie să fie ceva în neregulă, zise Charles. E vorba de bani?

— Da, banii, replică Toria oarecum ușurată, ca și cum sugestia îi oferea o explicație mai ușoară decât ar fi fost de fapt.

Charles se așeză alături de ea pe canapea.

— Ascultă, Toria, zise el. Eu sunt bogat - dezgustător de bogat, dacă stau să mă gândesc. N-ai vrea să mă lași să te ajut? N-ai putea...? Se opri brusc. Toria, îi spuse, și vocea îi era foarte gravă și profundă. Am vrut să mă căsătoresc cu tine de prima dată când te-am văzut. Presupun că nu te poți gândi la mine în acest fel?

Un moment, Toria nu spuse nimic; apoi, fără a-l privi pe Charles, întinse mâna spre el. Charles i-o strânse plin de speranță.

— Cred că asta ar rezolva totul, spuse ea într-un târziu.

— Oh, Toria, numai dacă ai vrea... zise Charles. Degetele i se strânseră dureros pe mâna ei, dar Toria nu făcu nicio încercare să și-o retragă. În schimb, se întoarse brusc spre el și se

uită în ochii lui. Ai Toriei erau de un albastru viu, și mai era ceva în privirea ei – ca și cum ar fi vrut să-l întrebe ceva. De parcă s-ar fi liniștit la vederea feței lui, adăugă după un moment:

— Totul s-ar rezolva. Chiar ești sigur că mă vrei?

— Atunci, te vei... te vei mărita cu mine? Charles de-abia își putea recunoaște propria voce. Se simți o clipă ca și cum ar fi intrat cu avionul în picaj și nu putea ieși. Crezu că nu își va mai putea trage răsuflarea niciodată. Când mâna Toriei îi mângâie ușor buzele, se auzi spunând:

— Nu-mi vine să cred. Nici n-am îndrăznit să visez la asta.

— Trebuie să fii atât de modest? întrebă Toria cu un zâmbet slab, dar până ca el să-i răspundă, ușa fu izbită de perete și gemenele năvăliră înăuntru.

— Dejunul este gata și – oh, Toria – avem șuncă! Charles a adus o bucată uriașă. Cred că e de la cel mai mare porc din lume! Nu-i așa că tata o să fie încântat? Adoră șunca. Toria se ridică în

picioare. Charles îi eliberase mâna când intraseră gemenele, și acum se întreba dacă nu cumva visase sau chiar se petrecuse într-adevăr.

— Nu spune nimic încă, te rog, îi șopti Toria iar el clătină din cap în timp ce Lettice traversa camera pentru a-l saluta. „Arată neobișnuit de drăguță”, își spuse Charles. Panglica roșie care îi strângea părul întunecat se asorta cu vesta lungă, roșie, pe care o purta peste un pulover și o fustă de culoare cenușie.

— Nu mi-a spus nimeni că vii, zise ea privind-o acuzator pe Toria.

— Cred că n-a știut nimeni, replică Charles iute. Ar fi trebuit să fiu la Minister, dar am tras chiulul. Era o zi prea frumoasă ca să stau închis într-un birou.

„Nu existase vreodată o zi mai strălucitoare”, își spuse în timp ce se duceau spre sufragerie. În hol li se alătură lord Lynbrooke și cei doi spanieli. Doar un loc era gol – al lui Michael. În timp ce lord Lynbrooke privea spre scaunul gol, Charles o auzi pe Lettice întrebând-o pe Toria:

— Unde este Michael?

— A ieșit, răspunse.

— Dar unde? Toria ridică din umeri și Lettice nu mai spuse nimic.

După ce dejunul se termină, Lettice îi sugera lui Charles să iasă la o plimbare. El tânjea să fie singur cu Toria, dar ea nu spuse nimic și în final nimeni nu făcu nicio mișcare. Se întoarseră în camera de zi și gemenele puseră discurile noi pe care le adusese Charles la ultima lui vizită; conversația deveni pentru moment imposibilă. Toria îi părea a fi neliniștită. Ba se așeza pe un fotoliu de lângă șemineu, ba se ridică și se ducea la canapeaua de lângă fereastră. Nici nu stătea câteva minute, și se ducea la birou. După aceea se întorcea lângă șemineu. Într-un fel, Charles era mulțumit s-o urmărească. Mișcările ei erau minunat de grațioase, și de câte ori trecea prin fața ferestrei lumina soarelui îi atingeau aurul palid al părului și Charles se simțea înflorat de frumusețea ei.

Totuși îi era imposibil să nu observe că era

îngrijorată. Ceva o tulbura, și Charles își spuse că probabil cauza era decizia pe care tocmai o luase. Poate că voia să fie singură cu el, așa cum și Charles voia să fie singur cu ea, și nu știa cum să facă.

Gândurile Toriei erau haotice – ajunseseră la un punct în care nu-și mai putea descâlci emoțiile și sentimentele, sau să le pună în ordine. Mintea îi repeta continuu un nume: „Michael! Michael! Michael!”

Toată săptămâna fusese îngrozitoare – prea îngrozitoare pentru ea ca să-și poată da seama ce simte sau ce gândește. De când Michael îi spusese că o iubește, știuse că această dragoste îl sfâșia și îl făcea și mai deznădăjduit decât fusese vreodată. Până ca Michael să-i destăinuie dragostea lui, Toria nu-și dăduse seama cât de apropiați erau unul de celălalt. Era adevărat că se gândise întotdeauna la Michael ca la un frate, dar în mod sigur frații nu erau atât de percepțivi unul cu celălalt, așa cum erau ei doi. Exista între ei o legătură pe care Toria nu o putea analiza, dar care

o trăgea irezistibil de partea lui Michael și o făcea să-i împărtășească simțămintele, fie că voia sau nu.

După acel prim sărut nu mai încercase niciodată s-o atingă. Ca și cum, declarându-i dragostea, în el se dezlănțuiseră nouă sute de diavoli, îi făcea plăcere să se tortureze și să o tortureze și pe ea. Toria își dori, nu o dată, să nu se fi născut. Zilele păreau înșiruiți nesfârșite de mizerabile clipe de durere, având înserate momente ocazionale de fericire care mai ridicau vălul întunericului dintre ei. Nu știuse că Michael putea fi atât de dificil, și își spunea că poate era și vina ei. Ar fi trebuit să înțeleagă ce se întâmplă cu el și nu ar fi trebuit să aștepte până când el aproape înnebunise din cauza senzației de ratare. Încercă să vorbească rațional cu el, dar conversațiile îl aduceau în final pe Michael fie în culmea furiei, fie a disperării - o disperare atât de profundă, încât nu putea ajunge la el și să-l ajute. Ceea ce era uimitor, se gândea Toria, era că nimeni din casă nu părea, să-și dea seama că se

petrece ceva. Nici măcar Lettice, care îl iubea pe Michael și uneori era posesivă față de el. Câteodată Toria se gândea că erau singuri într-un fel de teribilă Țară a Nimănui, plutind între trecut și prezent, incapabili să-și găsească un viitor.

În această Țară a Nimănui a emoțiilor trăiseră în ultimele zile, în timp ce trupurile li se mișcau automat, coborau la masă, se plimbau prin grădini, se duceau la culcare; aparent erau oameni obișnuiți, liniștiți, dar de fapt erau sfâșiați, posedați și devorați de propriile sentimente în această existență ciudată, necunoscută, de care nimeni altcineva nu știa.

— Nu putem continua așa, Michael, zise Toria. Mă ucide. Și în plus, unde se va sfârși? Ce se va întâmpla cu noi? Spui că mă iubești, și în același timp spui că niciunul din noi nu poate însemna vreodată ceva pentru celălalt. Dacă nu putem trăi așa, dacă nu ne putem căsători, ce o să se întâmple?

— Nu știu, spuse Michael. Dacă-ai ști, crezi că nu ți-aș spune?

— Dar, Michael, de ce nu putem face ceva?

— Ce propui? întrebuse Michael sălbatic.

Toria știa că nu exista răspuns. Era la fel de conștientă ca și el de faptul că nu se puteau căsători fără niciun ban. Noaptea, stând trează în întuneric, Toria își spunea că a alții se descurcă. Un bărbat își putea lua o slujbă ca muncitor la fermă pentru cinci lire pe săptămână. Erau femei care trăiau în colibe, care găteau și spălau pentru soțul lor, aveau copii și îi creșteau fără niciun ajutor. Cunoștea câteva fete care duceau un astfel de trai. Când le vedea întâmplător – poate în singura lor seară din an petrecută la Londra, atunci când reușeau să găsească pe cineva care să stea cu copiii – păreau destul de vesele și fericite în ciuda faptului că aveau mâinile roșii și aspre și un aspect cumva neîngrijit, despre care Toria știa că trăda sărăcia. Dar se descurcau. Nu-și smulgeau părul din cap și nu își chinuiau mințile și sufletele în legătură cu asta.

Dar chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, știa că era imposibil pentru Michael.

Lăsând la o parte faptul că ea nu ar fi o soție foarte bună în aceste circumstanțe, oricât s-ar fi străduit, știa că mândria lui nu ar fi lăsat-o să încerce niciodată. Ar fi eșuat, ar fi tras-o și pe ea în jos, chiar dacă ar fi fost posibil să treacă peste obstacolul legăturii de rudenie dintre ei și peste celelalte lucruri pe care Michael le pune în calea lor de parcă i-ar fi făcut plăcere să le invoce.

Astăzi știuse că se ajunsese la un punct culminant. Totul începuse cu o notă de plată primită de Michael pentru niște materiale pe care le comandase pentru invenția lui. Îi era trimisă pentru a treia oară, ba mai era însoțită și de o scrisoare prin care se preciza că dacă nota nu era achitată prompt, chestiunea va fi înaintată justiției. Michael nu putea plăti și fu nevoit să-l întrebe pe unchiul lui dacă-l putea ajuta. Lord Lynbrooke avea el însuși destule note de plată neachitate și îi comunică asta lui Michael în termeni foarte clari.

— N-ar fi trebuit să comanzi ceea ce nu-ți poți permite să plătești, băiatul meu, îi spuse

tăios.

— O să vă înapoiez banii, șir, imediat ce îmi voi primi următorul dividend, răspunse Michael rigid.

— Hm, să vedem. Lord Lynbrooke luă nota și o studie. Am impresia că toate acestea nu sunt câtuși de puțin necesare. Ce face Drayton, aș vrea să știi? Îți ia invenția sau n-o ia? A fost aici de suficient de multe ori.

— Nu îi e de niciun folos, șir, spuse Michael.

— Nu-i de folos? Atunci ce rost are să pierzi timpul și banii cu ea? Doamne Dumnezeule, băiete, trebuie să existe o modalitate prin care să-ți poți câștiga un trai cinstit. Lord Lynbrooke nu fusese deosebit de aspru, dar cuvintele lui, întemeiate de altfel, îi puseseră lui Michael sare pe rană. Ieși încruntat și ursuz din bibliotecă și, găsind-o pe Toria singură în camera de zi, își dădu frâu liber sentimentelor.

— Nu pot să fac decât un singur lucru, și anume să mă vând cât mai scump. Dacă trebuie să fii gigolo, măcar să fii unul scump. Mă duc s-o cer

pe Susan Butler de nevastă. Dacă Toria ar fi putut să râdă, poate că și el ar fi luat lucrurile mai puțin dramatic; dar cuvintele lui o răniră, așa cum intenționase de fapt și Michael.

— Dar, Michael, nu te poți însura cu biata „Phone and Photo”. Ai fi teribil de nefericit și ai face-o și pe ea profund nenorocită. În plus, n-o iubești deloc.

— Ce are dragostea de-a face cu asta? întrebă Michael furios. Unde ne-a dus pe noi? Dragostea pentru tine este probabil lucrul cel mai afurisit care mi s-a întâmplat vreodată. Pot suporta restul dar nu și asta.

— Oh, Michael, trebuie să spui lucruri care dor atât de îngrozitor? murmură Toria.

— De ce te-ar durea? întrebă Michael. Tu, frumoasa lady Toria Gale, care te poți mărita cu oricine. De ce nu te măriți cu Pennington? E bogat, nu-i așa? Dar ești și tu inutilă, așa cum suntem toți. Nu știi să faci altceva în viață decât să cauți pe cineva care să te ia de soție. Ai putea să faci ca mine; să te vinzi cât mai scump posibil.

— Michael, Michael, nu vorbi așa! îl imploră Toria. Nu vezi că ne rănești pe amândoi? Strici tot ce a fost mai frumos și curat. Faci ca totul să pară oribil, pătat și murdar – și nu pot să suport asta!

— N-am de gând să mai stau aici, zise Michael. N-o să continui să trăiesc din milă, făcut să mă simt inutil, să aștept să mă dea tatăl tău afară. Nu pot să câștig nici măcar salariul unui grădinar. Susan va fi încântată să mă întrețină.

— Nu încape nicio îndoială, spuse Toria, dar o să rezolve asta ceva? O să ajute la ceea ce simțim unul pentru celălalt?

— Ți-am mai spus și-ți spun din nou, ripostă Michael. Nu mai pot suporta să te văd. Aici e casa ta, așa că e destul de evident faptul că eu sunt cel care trebuie să plece, nu-i așa? apoi izbucnise într-un râs oribil și ieșise din cameră, lăsând-o pe Toria înlăcrimată. Nu plângea des; de fapt îi trebuia mult ca să plângă, mai ales de mila ei, dar i se părea deodată că totul devenise atât de oribil și că era mai singură decât fusese vreodată până atunci. Totul fusese atât de plăcut, în ciuda lipsei

mamei, în ciuda sărăciei; și apoi Michael îi spusese că o iubea și totul se schimbase. Dispăruseră râsul și veselia, și se simțise alunecând în acel loc straniu și îngrozitor unde nu era decât mânia lui Michael și niciun pic de fericire.

După toate acestea, în timp ce întunericul nenorocirii sale o învăluia ca un nor și nu se putea gândi la altceva decât că Michael a plecat și că nu se va mai întoarce atât timp cât ea va fi acolo, ridicase privirea și-l găsisese pe Charles lângă ea. Părea atât de puternic și o făcea să se simtă în siguranță. Părea să-i ofere chiar sprijinul de care avea nevoie. Era exact ceea ce-și dorea Toria după toate aceste emoții care-i torturaseră nervii – un loc, în care să-și odihnească mintea și sufletul.

Se simțea profund obosită. Uneori simțea că nu-i al ei creierul, ci al altei persoane. Puterea degetelor lui Charles era neașteptat de reconfortantă.

Charles făcea întotdeauna lucrul potrivit, la momentul potrivit, își spuse. Venea la castel fără

vâlvă, aducând întotdeauna mâncare cu el, era drăguț cu gemenele și amabil cu tatăl ei. Nu se purta grosolan cu ea, așa cum făcea lord Pennington; și când o ceru de soție nu contase faptul că era „dezgustător de bogat”, ci faptul că era acolo, ca o geamandură de care să te poți agăța în furtună. Căsătoria cu Charles ar rezolva totul, îi spunea Toriei biata ei minte obosită. Avea să plece de la castel și Michael putea locui acolo în continuare. Poate că mai inventa ceva, și dacă Charles l-ar ajuta putea face rost de ceva bani – suficienți cât să nu se înglodeze în datorii și să-l necăjească pe tatăl ei.

Pentru Michael era imposibil să iasă în lume și să-și câștige existența. De atâtea ori înainte dăduse greș. N-avea unde să locuiască în altă parte decât la castel. Nu părea să aibă prieteni și n-avea altă familie în afară de Lettice. Bietul Michael – era într-adevăr sărac. Toria se simți deodată foarte maternă față de el, ca o mamă cu un copil exasperat, bolnăvicios, plângăreț, dar pe care-l iubea mai mult decât pe toți ceilalți copii ai

ei care erau puternici și sănătoși, și asta tocmai din cauză că slăbiciunea lui îl făcea să depindă de ea. Din cauza slăbiciunii lui Michael, își spuse Toria, se simțea răspunzătoare față de el. Era atât de ridicol de frumos, avea atât farmec atunci când voia să și-l exercite, și totuși era neajutorat ca un pisoi nou-născut. Pur și simplu nu era în stare să aibă grijă de el însuși – în timp ce ea avea. Ea avea prieteni, avea un simț al adaptabilității cu ajutorul căruia o scotea la capăt în orice împrejurare. Da, ea trebuia să fie cea care să aibă grijă de Michael – deoarece Michael n-o putea face singur.

Dejunul se terminase și Toria se foia agitată de colo-colo fiindcă voia ca Charles să plece. Voia să fie singură când se va întoarce Michael. Nu credea nicio clipă că se dusesese să-i ceară mâna lui Susan Butler. Așa amenința mereu, dar nu-și punea niciodată amenințarea în practică. Plecase într-un acces de furie și probabil că acum hoinărea prin pădure cu un băț în mână și lovea tufișurile. Avea să umble așa până când va obosi și i se va face foame. Apoi se va întoarce – agresiv și dificil –

gata să spună alte lucruri amare, dureroase, care aveau s-o facă să simtă că i se răsucesc niște cuțite în inimă. Dar va veni acasă; și când ea îi va spune că se mărită cu Charles, va înțelege – deși nu-i va plăcea – că s-au rezolvat multe probleme. Charles avea bani și influență. Se putea face ceva și, în orice caz, Michael putea rămâne la castel în timp ce ea pleca.

Toria tresări la gândul plecării, dar privindu-l pe Charles – care asculta gramofonul în partea cealaltă a camerei – se simți îmbărbătată. Buzele îi zâmbeau, dar ochii îi deveneau serioși când se odihneau asupra ei. Părea atât de sigur pe el. Nu-l auzise niciodată ridicând vocea, nu-l văzuse niciodată nervos sau cârcotaș. Nu-l văzuse niciodată încruntat. Poate că făcea și el toate aceste lucruri, își spuse, însă n-ar fi durut-o. Nu avea nicio putere asupra ei, pentru că nu-l iubea. Pe Michael îl iubea ea – pe Michael, care plecase vijelios, lăsând-o plângând.

— Unde, poate fi Michael? întrebă deodată Lettice de parcă i-ar fi citit gândurile Toriei. N-a

mai întârziat niciodată atât de mult la masă.

— Poate că se gândește la o nouă invenție, sugeră Xandra. Charles, o să cumperi invenția lui Michael? întârzii grozav de mult, și nouă ne trebuie banii îngrozitor de mult.

— Mă tem că nu-mi stă în putere să o cumpăr, chiar dacă aș vrea. Ministerul Aviației este cel care decide. Am vorbit cu ei, dar mă tem că nu este exact ceea ce au nevoie în acest moment.

— Oh, Charles, vrei să spui că nu e nicio speranță? întrebă Lettice.

— Mă tem că nu, după cum stau lucrurile, spuse Charles sincer. Dar Michael ar putea lucra din alt unghi. Trebuie să vorbesc cu el despre asta.

— Va fi teribil de descurajat. Și-a pus toate speranțele în ea, țipă Lettice.

— Cred că Michael știe de câtva timp că Charles nu-i ia invenția, spuse Toria pe neașteptate. Lettice o privi cu o expresie gânditoare pe față.

— A zis el așa? De-asta e supărat astăzi? l-ai spus că n-o vrei? îi puse întrebarea lui Charles, dar el clătină din cap.

— Nu l-am văzut azi pe Michael. Am sosit doar cu puțin timp înaintea dejunului.

— Oh, bietul de el, spuse Lettice. De ce nu-i iese nimic? într-un fel, nu e drept.

Toria se duse la fereastră.

— Nu știu de ce ar trebui să ne așteptăm să avem parte de dreptate, remarcă ea. Totul pe lume este aranjat atât de neuniform, dacă stai să te gândești.

Era o notă amară în vocea ei. Charles se ridică și veni lângă ea.

— Nu-ți face griji, îi spuse încet, astfel încât să audă numai ea. O să-i găsesc lui Michael ceva de făcut.

— N-o să vrea nimic de la tine, replică Toria.

— Am să-i fac rost de o slujbă, promise Charles. Nu-i nevoie ca propunerea să-i vină din partea mea. Oricum, am să găsesc ceva. Nu vreau să fii îngrijorată.

Toria ridică privirea către el. Era mult mai înalt decât ea, și capul de abia îi ajungea până la umărul lui.

— Ești o persoană foarte bună la suflet, nu-i așa, Charles? întrebă. El zâmbi ochilor ei tulburați.

— Vreau să fiu bun cu tine și cu oricine are legătură cu tine, zise el cu blândețe.

Toria se înfiora puțin și-și întoarse privirea de la el.

— Nu-i ușor să fii bun cu Michael.

— Voi găsi eu o modalitate, zise Charles cu o încredere pe care nu și-o simțea pe deplin justificată. Toria nu răspunse și, după un moment, Charles spuse la fel de încet:

— N-am putea să mergem undeva, singuri? Vreau să vorbesc cu tine.

Toria privi în jur dezorientată.

— N-avem unde. Și în plus... Ezită, și Charles o îndemnă să continue.

— În plus ce?

— Am ceva de făcut în după-amiaza asta.

— Vrei să plec?

— Asta pare detestabil din partea mea, după ce...

— Dacă vrei să plec, plec imediat, o întrerupse Charles. Pot să vin la cină sau să trimit mașina să te aducă la Londra să luăm masa împreună deseară?

— Trimite mașina, mai bine - o să luăm masa la Londra, zise Toria. Prefer așa. Avem multe lucruri de pus la punct, nu-i așa? Și, oh, Charles, o să ne căsătorim repede? El își trase răsuflarea, încântat s-o audă spunând asta.

— Cât de curând? întrebă. Mâine sau poimâine? Toria zâmbi, dar ochii îi erau la fel de tulburați ca mai înainte.

— Săptămâna viitoare, cred. E neapărat necesar să facem o nuntă mare? Ai putea obține o autorizație specială, nu-i așa?

— Cred că am s-o pot lua chiar astăzi după-amiază, spuse Charles, și apoi poți alege ce zi dorești.

— Cât mai repede, spuse Toria. Charles îi

simțea graba, dar îi era greu s-o întrebe motivul. Gramofonul îi urla în urechi și era conștient că Lettice îi privea din partea cealaltă a camerei.

— Mai vorbim deseară, spuse. Ai ceva împotrivă dacă îi telefonez mamei și-i spun că ne-am logodit?

— Mamei tale? Sigur, spune-i. Toria vorbea ca și cum n-ar fi fost conștientă că el avea rude sau prieteni.

— Va dori să te cunoască, adăugă Charles. Dacă nu ai timp să mergem la casa noastră din Worcester, o s-o rog să vină ea la Londra.

— Mulțumesc. Toria avea o expresie recunoscătoare.

— Atunci, rămas bun până diseară. Trimit mașina pe la șapte.

— Ai fi foarte drăguț. La revedere, Charles. Toria de-abia îl putu privi, apoi se duse la fereastră, își trecu picioarele peste pervaz și sări jos, în grădină. Porni printre straturile neîngrijite de flori, către parc. Charles o urmări cu privirea apoi se întoarse alături de ceilalți.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Lettice. Ea se ridică și îl luă de braț.

— Te conduc. Ne faci niște vizite atât de scurte, încât nici nu apucăm să te vedem bine.

— Am venit aici de mai multe ori decât vreau să număr, numai săptămâna asta, zise Charles doar de dragul de a spune ceva. Lettice tocmai voia să-i răspundă, dar chiar în acel moment gemenele își dădură seama că Charles vrea să plece și veniră în fugă.

— Oh, Charles, nu pleca. Mai stai puțin. Veniră după el în hol și uitaseră de gramofon, dar Toria încă îl mai auzea în timp ce se îndepărta de casă prin grădină. Gemenele puseseră melodia „într-o zi inima mi se va trezi” și Toria se întreba amar, pe fondul acestei melodii, de ce unii vor neapărat să li se trezească inima. Dacă aceasta era dragoste, atunci era foarte asemănătoare iadului. Toată această senzație nenorocită, de tortură, îi devenise aproape insuportabilă.

De ce – se întreba, așa cum se mai întrebaseră de multe alte ori – de ce îi spusese Michael că o

iubește? își făcuse griji pentru el și mai înainte, dar nu existase această agonie – voia din tot sufletul să-l ajute și știa că nu poate face nimic. Își aminti cum crezuse că într-o zi se va îndrăgosti și cum refuzase bărbat după bărbat pentru că știa că sentimentele care le avea pentru ei, chiar dacă erau unele de afecțiune, nu erau dragoste.

Acum se întreba dacă nu fusese tot timpul îndrăgostită de Michael și nu știuse, sau dacă sentimentul pe care-l avea pentru el nu era dragoste ci altceva, destul de diferit, pentru care nu se inventase încă un cuvânt. Dar bineînțeles că era dragoste! Durerea de a fi ars pe dinăuntru, de a fi consumat de propriile simțăminte. Dragoste era atunci când simțezi că poți face orice sacrificiu pentru celălalt.

Acum se întreba dacă era într-adevăr un sacrificiu că se mărita cu Charles. Nu ar fi fost orice altă existență mai bună decât viața ei din ultimele săptămâni? Și apoi, cu strângere de inimă își dădu seama că măritându-se cu Charles trebuia să-l părăsească pe Michael pentru totdeauna, să

plece de lângă el, să-l uite.

Ceva din ea se pierdea, rămânea afară în frig, abandonat pentru totdeauna. Nu știa ce era, știa doar camera o parte din ea și nu și-o putea redobândi.

Îl văzu pe Michael venind către casă. Hoinărea prin parc, exact așa cum se așteptase, cu capul descoperit, cu un băț în mână cu care lovea tufele pe lângă care trecea. Parcă mânuia feroce o spadă. Toria nu se putu abține să nu zâmbească, fiindcă exteriorizarea aceasta violentă a sentimentelor, nevoia lui de acțiune, erau atât de caracteristice pentru Michael.

Michael o zări. Îl văzu ratând o lovitură ușoară cu bățul. Își îndreptase umerii și își dăduse capul pe spate cu un aer de bravură. Se grăbi către el, alergând de-a binelea pe ultimii pași. Se sili să-i vorbească liniștită, să pară degajată.

— Ai întârziat îngrozitor de mult la dejun, dar bănuiesc că doamna Fergusson ți-a păstrat ceva.

— Am luat dejunul. Cuvintele, inofensive în sine, erau rostite agresiv. Toria simți că o gheară

rece îi cuprinde inima.

— Unde? întrebă deși bănuia răspunsul.

— La familia Butler.

— Deci ai fost acolo până la urmă?

— Ți-am spus că mă duc.

Se lăsă o tăcere lungă și, aproape instinctiv, Toria se întoarse și porni alături de el. Vedeau castelul în față, cu crenelurile sale urâte profilate pe cerul palid.

— Ei bine, spuse Michael în cele din urmă. M-am logodit.

— Și eu, replică Toria. Mă mărit cu Charles.

CAPITOLUL 4

Toria stătea în dormitor și se privea în oglindă. În spatele ei, aruncată pe un scaun, gata de a fi îmbrăcată, era rochia de mireasă. Voalul era așezat pe capătul patului, așteptând să fie aranjat sub o diademă scânteietoare de diamante, aflată în cutia sa de catifea albastră pe măsuța de toaletă.

Își privi fața de parcă nu și-ar mai fi văzut-o niciodată; totuși, în realitate nu și-o vedea, ci o mie de alte chipuri-le vedea, le auzea vocile și încerca, așa cum o făcuse mereu în ultimele săptămâni, să înțeleagă ce spun și să le dea un sens coerent înainte de a fi înecate în tumultul propriei sale inimi.

Era obosită, disperat de obosită și epuizată. Avusese prea multe de făcut, prea mult de gândit, și mai ales prea mult de simțit. Acum tânjea după un singur lucru - să doarmă, un somn adânc și fără vise care s-o facă să uite de ea și de toți ceilalți. Nu putuse dormi în ultimele trei

săptămâni și stătuse trează noapte după noapte până când simțise că nu mai poate rezista, așa că îl chemase pe doctorul bătrân care se ocupase de ea și de gemene încă de la venirea lor pe lume.

— Nu poți să dormi, hm? zise el iscodind-o pe Toria prin ochelarii cu ramă da бага care-l făceau să semene cu o bătrână bufniță înțeleaptă. Este din cauza vieții ridicole pe care o duci. Prea mult dans, prea puțin aer proaspăt, și mâncare insuficientă. Uite cât ești de slăbănoagă! Dacă mai continui așa, o să-ți pierzi frumusețea. Era mai degrabă o glumă decât o amenințare și Toria zâmbi. Totuși, știa că acesta era adevărul. Era prea slabă. Hainele îi cădeau de pe ea, dar din fericire trusoul fusese făcut pentru noile măsuri.

Cât de mult detesta noile haine în care va trebui să stea ore întregi și datorită cărora avusese de îndurat discuții nesfârșite, lungi și animate. Dar acestea, ca tot restul, făceau parte din prețul pe care îl avea de plătit fiindcă se mărita cu Charles. Își aminti cu un zâmbet strâmb cum își imaginase că se vor putea căsători repede

și fără vâlvă. Charles crezuse la fel, și se dusesese chiar în ziua logodnei să obțină o autorizație specială. Cât de orbi fuseseră crezând că așa ceva era posibil! Timp de două, aproape trei zile, făcuseră planuri pentru o nuntă discretă, fără alți participanți în afara membrilor familiei.

— N-o să am nici măcar o rochie albă, le spuse Toria gemenelor dezamăgite. Ar însemna doar bani aruncați.

— Ai putea s-o transformi după aceea într-o rochie de seară, spuse Xandra cu simț practic.

— Întotdeauna s-ar simți mirosul de lămâiță, protestă Toria. Și am văzut eu rochii de mireasă chipurile transformate. Orice le-ai face după aceea, tot arată ca și cum ți-ai uitat voalul acasă. Nu, am să mă îmbrac foarte simplu, într-o rochie comodă de călătorie. Charles zice că plecăm undeva în luna de miere.

Fusesse capabilă să vorbească normal și cu bun simț despre asta, deși tot timpul se întreba dacă într-adevăr este posibil să-și realizeze intențiile. Îl ajuta sau nu pe Michael? Aceasta era

întrebarea care-i revenea mereu în minte.

Apoi, în a treia zi totul se schimbă. Telefonul sună când erau la masă. Olga se duse să răspundă, deoarece gemenele făceau de obicei cu schimbul ca să răspundă la telefon, ceilalți fiind prea leneși ca să se miște.

— E pentru tine, Toria, strigă Olga prin ușa sufrageriei. Cineva de la Evening Standard.

— Evening Standard, repetă Toria. Ce-o fi vrând? Se duse la telefon.

— Este adevărat, rosti o voce în receptor, că v-ați logodit cu vicemareșalul de aviație Charles Drayton?

Toria ezită. Ura minciunile, dar în același timp nu dorea ca presa să afle de logodna lor înainte de a fi anunțată în The Times. Ea și Charles hotărâseră să-și anunțe logodna și căsătoria în același timp. Era mai simplu așa.

— V-aș mai putea spune, continuă vocea de la celălalt capăt al firului, că am luat deja legătura cu vicemareșalul, la Ministerul Aviației, și dumnealui, fără să nege logodna, ne-a cerut să vă

telefonăm dumneavoastră.

Era inutil să mai încerce să ascundă adevărul, așa că Toria capitulă.

— Suntem logodiți, dar nu vrem să facem public încă acest lucru.

— Și vă veți căsători curând? întrebă vocea.

— Ne vom căsători fără mare pompă. N-am hotărât încă data, răspunse Toria.

Peste cinci minute lăsă jos receptorul plictisită.

— Asta a fost, spuse familiei în sufragerie. Cum credeți că a aflat presa că ne-am logodit? Precis or să publice știrea diseară și apoi vom fi inundați de tot felul de cunoștințe care or să ne întrebe dacă pot fi invitate la biserică.

— Nu-mi pot permite să organizez o recepție, interveni lord Lynbrooke.

Întotdeauna era greu de știut dacă el asculta ce se discuta. Părea să se miște permanent într-o lume a sa, dar acum auzise ce vorbeau fetele.

— Știu, tată, zise Toria. Ne-am făcut socoteala că n-or să fie mai mult de douăzeci sau

treizeci de persoane. Charles zice că o să aducă o ladă de șampanie și că asta ar trebui să ajungă pentru toată lumea.

Nici nu bănuiau atunci ce bombă avea să explodeze deasupra lor!

Evening Standard publică chiar în acea seară știrea logodnei lor. Înseseră o fotografie a Toriei, arătând foarte încântătoare într-o rochie Hartnell pentru care pozase în sezonul anterior, și una a lui Charles la ultima investitură la palatul Buckingham. Erau o grămadă de paragrafe despre amândoi, și acesta era doar începutul. Ziarele de dimineață preluară povestea cu repeziciune. Pentru prima dată, Toria își dădu seama că se mărita cu un erou național, un bărbat ale cărei fapte de război îl aduseseră în primul rând al celor care erau aproape venerați pentru vitejia lor. Ea însăși fusese răsfățata rubricilor mondene de când „ieșise” în societate. Era plăcut să citească despre cât de frumoasă și strălucitoare era, dar nu prea plăcut să-și dea seama că ziarele puseseră în mișcare o avalanșă pe care ea și Charles nu aveau

cum s-o oprească.

Castelul fu asediat de fotografi, reporteri și admiratori. Pe lângă porți era întotdeauna o mulțime de spectatori, și gemenele declarară că unii chiar dormeau acolo în speranța de a prinde un loc în față la coada de dimineață.

Lui Charles îi era imposibil să iasă de la Minister fără a trece printr-o mulțime de tineri care-i cereau autograful; după douăzeci și patru de ore de răspuns la telefon, Toria îl decupla. Dar nu puteau evita în niciun fel să fie în centrul atenției. Unul din cei mai faimoși creatori de modă din Londra, pentru care Toria pozase în mai multe ocazii, se oferă să-i dea rochia de nuntă și mare parte a trusoului. O modistă, ale cărei creații originale o aduceau inevitabil pe Toria în primele pagini ale ziarelor la fiecare început de sezon, insistă să-i ofere toate pălăriile. Primi și alte contribuții de la alte firme, și Toria avu în final sentimentul că ar trebui să le tipărească lista și să o distribuie la nuntă ca pe un program de teatru. Deveni evident că nu aveau nicio șansă să se

bucure de o ceremonie discretă. Nașul Toriei, de a
cărui existență uitase de mulți ani dar care din
întâmplare era episcop, îi scrisese spunând că ar
dori să-i căsătorească. Mama lui Charles, care
până atunci se ținuse în umbră, telefona și-i spuse
că în împrejurările date îi era imposibil să nu
invite cel puțin o sută de prieteni și rude.

Nu o dată Toriei îi veni să fugă și să dispară,
dar știa că era imposibil. O persoană care părăsise
familia era de ajuns. Michael dispăruse și nimeni
nu știa unde plecase, și aceasta, împreună cu tot
restul, făcuse castelul aproape de nesuportat.

Era destul de rău că avea de îndurat atâta
tevatură, atâtea comentarii și felicitări și urări de
bine, fără a mai trebui să fie copleșită de neliniște
pentru ceea ce se întâmplase cu Michael. Era
stilul lui, își spuse Toria cu amărăciune, să
sporească îngrijorarea tuturor plecând fără un
cuvânt de explicație și fără să trimită măcar un
rând prin care să le dea de știre că e bine.

Susan Butler venise la castel, ceruse s-o vadă
pe Lettice și când aflase că Michael a dispărut,

izbucnise într-un potop de lacrimi deplasate. Toria intrase pe neașteptate în cameră tocmai atunci și fusese silită să asculte povestea amară a nenorocirii lui Susan.

Michael venise la ea acasă, povesti ea, și o ceruse în căsătorie. Ea aoceptase cu promptitudine, deoarece îl iubea dintotdeauna. El plecase după dejun, lăsând-o să comunice ea vestea părinților. Aceștia nu fuseseră deosebit de încântați fiindcă știau foarte bine că Michael n-avea un ban și niciun fel de slujbă. Dar n-aveau de gând să stea în calea fericirii singurului lor copil, și nu era nicio îndoială că Susan era fericită, ba chiar extaziată. După câteva obiecțiuni plătând, fuseseră de acord cu logodna și Susan îl sunase pe Michael la castel, îmbătată de succes; dar Michael îi răspunsese scurt, frizând grosolănia. Își dăduse seama că era dat peste cap, dar el nu voise să-i spună motivul.

— A fost ca și cum, declară ea patetic, nu l-aș mai fi interesat.

Michael închisese înainte ca ea să termine ce

avea de spus, și chiar a doua zi dimineată Susan primise de la el un bilet mângălit în grabă, în care scria că a rupt logodna. Nu-i venea să creadă că fericirea ei se sfârșise atât de curând. Se gândise că era o greșeală la mijloc și îl sunase pe Michael, doar ca să afle că a părăsit castelul și nimeni nu știa încotro se duse.

Lettice era la fel de derutată de, dispariția lui, și aproape la fel de isterică precum Susan, dar Toria nu interveni. Nu spusese nimănui ceea ce se întâmplase când îi ieșise în întâmpinare în ziua în care se logodise cu Charles. Parcă-i vedea și acum fața, cum se oprise brusc și, apucând-o de umeri o răsucise spre el.

— Nu vorbi prostii, îi zise. Cred că nu știi ce spui.

— Ba da, îi răspunse Toria. L-am promis lui Charles că mă căsătoresc cu el.

Michael se holbase la ea și apoi fața îi pălise, ca și cum ar fi primit o lovitură.

— Dar, Michael, nu înțelegi? E singurul lucru de făcut. Tu ai spus că o să pleci, dar asta-i ridicol.

N-ai unde să te duci. Îmi place Charles și e teribil de bogat. O să te ajute, o să ne ajute pe toți. Vocea i se stinsese. Îi era imposibil să continue să vorbească atunci când Michael se uita așa la ea. După o clipă, el îi eliberă umerii.

— Tâmpita naibii, îi zisese. Ți-am spus doar că mă logodesc. De ce te-ai băgat?

— Dar nu m-am băgat, spusese Toria într-un efort patetic de a-și apăra demnitatea. Nu poți să te însori cu Susan și știi foarte bine asta. Susan reprezintă tot ce detești mai mult. O s-o nenorocești și o să fii și tu profund nenorocit.

— Tu crezi că o să fii mai fericită cu dobitocul ăla înfumurat? întrebuse Michael.

Toria tăcu un moment. Știa că pe Michael îl jignea ceea ce își închipuia el că ar fi aerul de superioritate al lui Charles. Voia să-i ia apărarea lui Charles, dar voia de asemenea să-și aleagă cu grijă cuvintele ca să nu-l înfurie pe Michael și mai mult. Dar el nu-i dăduse timp.

— Foarte bine, atunci, A zisese furios. Du-te și sacrifică-te, dacă așa vrei. Îți place să faci pe

martira, asta e. Oricum, o să ai bani dacă nu altceva, dar pe mine să nu mai contezi. Din nou nu-i răspunsese și, în timp ce ezita în căutarea cuvintelor, conștientă că ochii i se umpleau de lacrimi și i se pusese un nod în gât, Michael plecase de lângă ea, îndreptându-se cu pași mari spre castel.

— Michael, așteaptă-mă! strigase în urma lui, dar el nici măcar nu întorsese capul.

Din cauza lacrimilor care o năpădiseră orbind-o complet, nu putuse să-l prindă din urmă. După câteva minute, abandonase urmărirea și se așezase pe o buturugă dând frâu liber lacrimilor. De-abia peste vreo oră se întorsese la castel, ca să afle că Michael a plecat fără să fie văzut de nimeni. Mai târziu descoperi că din dormitorul lui lipseau o pijama desperecheată și o jachetă de tweed.

La început numai Toria a fost tulburată de dispariția lui Michael, dar n-a lăsat să se vadă. Ceilalți erau învățați cu toanele lui și, când nu venea la cină își spuneau că lucrează sau este

prost dispus. Dar când a doua zi, la micul dejun, Xandra îi informă pe toți că în patul lui Michael nu se dormise, Lettice începu să-și facă și ea griji. Lord Lynbrooke își dădu seama că nepotul lui plecase de acasă de-abia peste două zile, iar doamna Fergusson a fost aceea care a luat toată afacerea în modul cel mai prozaic.

— Nu-ți mai face griji, îi spuse ea lui Lettice. Domnul Michael n-o să se ducă prea departe dacă nu găsește ceva de mâncare. Bărbații sunt toți la fel – până la urmă se lasă conduși de stomac. Dacă i-e foame o să vină acasă, iar dacă nu – poți fi sigură că a găsit pe undeva o masă bună pe care să-și țină coatele.

Toria simțea că toată lumea ar fi fost mult mai tulburată dacă nu ar fi fost toată zarva din jurul nunții ei. Drept urmare, pe la sfârșitul săptămânii se părea că ea era singura persoană care ardea de nerăbdare să primească o veste de la Michael. În fiecare dimineață căuta înfrigurată printre plicurile aduse de poștaş, în speranța că va găsi măcar un bilețel de la el din care să afle că e

bine. Dar nu găsea nimic altceva decât sute de scrisori de felicitare și încă și mai multe oferte de la magazine, fabrici și agenții de turism.

— Îmi pare rău că a ieșit așa, - îi spuse Charles găsim-o cu un vraf de scrisori nedescăcute în poală și având alături o stivă de pachete cu cadouri de nuntă pe care niciunul din ei nu le dorea.

— Nu cred că e vina vreunuia dintre noi, zise Toria. Se pare că alergăm umăr la umăr pentru votul popular. Charles, ce dezagreabil este publicul britanic atunci când devine sentimental!

Îi dădu un teanc de scrisori de la admiratori care, după cum spunea, o îngrețosau. El le luă și le înmâna secretarului.

— Hai să mergem la Londra să cinăm, îi sugeră peste o săptămână, după ce detașase un secretar la castel și Toria renunțase de a se mai lupta personal cu corespondența zilnică. Toria clătină din cap.

— Ce rost are? Ultima dată când am ieșit în Londra n-a fost posibil să mâncăm sau să vorbim

liniștiți. A fost mai obositor decât dac-am fi stat aici.

— Ar trebui să fugim, spuse Charles, dar nici asta nu putem din cauza părinților care ne-ar dezaproba.

— Și niciunul dintre noi n-am putea spune că nu avem astfel de părinți.

Toria avea dreptate. Cu siguranță, nu exista vreo dezaprobare. Lordul Lynbrooke, de când își dăduse seama cât de bogat era viitorul său ginere, era mai mult decât încântat de perspectiva de a scăpa de fiica lui. Mama lui Charles, deși era o persoană destul de reținută în general, îi spusese Toriei cu o notă de sinceritate profundă în glas, că întotdeauna sperase că își va plăcea nora și că nu putea fi mai mulțumită de alegerea fiului său.

Doar dacă ar fi avut vești de la Michael, se gândea Toria, poate chiar ar fi putut fi fericită! Dar gândul la el plutea în jurul ei ca un nor, stricând totul; chiar și plăcerea pe care i-o făcea amabilitatea și bunătatea lui Charles față de familie.

Reușea să evite să se gândească la Charles altfel decât ca la un binefăcător. Îl săruta pe obraz la venire și la plecare; dar erau rareori singuri, și când erau, Toria se simțea mult prea obosită și nu făcea decât să-și pună capul pe umărul lat al lui Charles și să închidă ochii. Doar o singură dată el fusese mai posesiv, și asta se întâmplase într-o seară când se întorceau împreună de la Londra cu mașina. Deși ea nu își dădea seama, arăta deosebit de frumoasă și foarte eterică într-o rochie de dantelă neagră care o făcea să pară că ar putea începe să plutească în orice moment. Charles o înconjurase cu brațele și gura lui i-o căutase flămândă și posesivă pe a ei.

— Toria! îi șopti. Te iubesc! Te rog, iubeste-mă puțin! Toria simțise intensitatea tonului său și își zisese că era momentul – să-i răspundă cumva, să fie drăguță cu el, să-i arate recunoștința pentru tot ce făcuse, pentru tot ce dăduse el familiei. Dar propria epuizare părea s-o împiedice. Nu gândul la Michael era cel care n-o lăsa să-i răspundă, ci o profundă oboseală fizică. Nu putea să-l sărute pe

Charles, nu putu decât să-și întoarcă fata de la el și să și-o ascundă în umărul lui.

Cu o surprinzătoare intuiție, el îi înțelese starea. Nu mai spuse nimic, doar o țină în brațe mai strâns până când, înainte de a lăsa în urmă luminile Londrei, Toria adormi. Se trezi când ajunseră la ușa castelului.

— Am adormit? întrebă ea. Oh, Charles, îmi pare atât de rău. Mă tem că am fost foarte plictisitoare în seara asta, dar sunt teribil de obosită.

— Știu că ești, îi replică el. Du-te la culcare, draga mea, și dormi bine. O să-ți telefonez mâine dimineață. Nu făcu nicio încercare să intre. Nu încercă să o sărute din nou în fața șoferului. Doar îi ridică mâna la buze și o privi în timp ce deschidea și închidea apoi ușa de la intrare, înainte de a se întoarce la mașină și de a porni înapoi spre Londra. Dar Toria fu incapabilă să doarmă. Stătu trează în pat, acuzându-se că îi înșela așteptările lui Charles, exact așa cum i le înșelase și pe ale lui Michael.

— Sunt o ratată, își spuse cu voce tare și cuvântul păru să-i reverbereze în minte. Parcă îl auzea pe Michael spunând asta despre el, și apoi despre ea însăși. Avea să vină înapoi după nuntă? Nu se punea problema că n-ar fi știut când este, pentru că fiecare ziar anunțase data și în multe din ele apăruse până și fotografia bisericii parohiale Lynbrooke.

Era ceva înduioșător de simplu, i se spusese publicului, în faptul că Charles și Toria aleseseră să se căsătorească în micul edificiu de piatră cenușie care fusese construit odinioară pe domeniul Lynbrooke, și nu în una din bisericile la modă din Mayfair.

— Nu știu ce văd ei atât de simplu, remarcă Lettice citind cu voce tare din ziare în ziua dinaintea nunții. Or să fie atâția episcopi și clerici, că de-abia o să ai loc să te miști. Biserica va fi înțesată cu toată lumea din Mayfair, și dacă trebuia să-ți plătești rochia te-ar fi costat pe puțin două sute de lire.

— Și pentru a încununa totul - asta-i cuvântul

cel mai potrivit, replică Toria – sora bunicii, pe care o credeam moartă de ani de zile, insistă să port diadema ei. Zice că mi-o va lăsa mie prin testament, dar îmi face plăcere să apar cu ea de ziua nunții. Doar o nuntă simplă și liniștită, Lettice, cu diamante de trei mii de lire scânteind pe capul meu!

— Ce-ar mai râde Michael! spuse Lettice pe neașteptate, și Toria se simți cuprinsă de o durere adâncă. Da, Michael ar râde, își spuse în timp ce se privea în oglindă, tânjind după prezența lui cum nu tânjise niciodată. Ar fi fost atât de familiar și reconfortant să-l vadă pe Michael bătându-și joc de toate pregătirile elaborate, de armata de florari de jos care transformau camerele vechi și prăpădite în adevărate coșuri cu flori, astfel încât nimeni să nu vadă cât de dărăpănat și sărăcăcios era castelul de fapt.

Bucătăria și cămara fuseseră preluate de furnizori, care se uitau cam de sus la plita nu foarte curată și instrumentele neadecvate ale doamnei Fergusson. În fața ușii de la intrare, era

un covor roșu și zeci de chelneri așteptau, arătând mai impunători decât însuși episcopul. „Da, Michael ar râde”, se gândi Toria. Ar râde și de rochia ei sofisticată, și totuși destul de simplă, din satin alb, cu broderia sa cu perle și diamante. Charles sugerase ca ea să aibă un buchet de crini; își privea acum buchetul așezat pe scaun și chiar în același timp vedea ochii lui Michael și parcă îl auzea spunând ironic: „Înduioșător de tradițional, draga mea”.

„Nu era cinstit”, se gândi Tofta deodată. De ce trebuia să fie obsedată de Michael? Totuși, prin absența lui reușise să creeze o atmosferă din care ea nu putea scăpa. Scaunul lui gol la masa din sufragerie, coridorul care ducea la atelierul lui, ușa de la dormitorul lui, pălăria lui veche din fetru care atârna încă în cuierul din hol – erau toate acolo, obsedând-o și torturând-o astfel încât nu putea scăpa de ele sau de el oricât de mult încerca. „E timpul să mă îmbrac” își spuse Toria. Se ridică din fața oglinzii, privirea căzându-i pe noua trusă de toaletă, unul din multele cadouri pe

care i le dăduse Charles. Era încrustată cu aur, iar monograma ei era alcătuită din diamante mici. „Atât de bogat”, ar fi bombănit Michael, dar în același timp i-ar fi plăcut trusa. Era de bun gust, își spuse Toria. Traversă obosită camera și-și luă rochia de mireasă. Chiar atunci Lettice intră în cameră. Era îmbrăcată într-o rochie și un pardesiu, ambele noi, de culoare roșie, care se potriveau bine cu frumusețea ei întunecată. Dar cu toate că hainele erau noi, nu fuseseră scumpe, și Toria își dădu seama cu o strângere de inimă cât de rău arătau în comparație cu hainele ei ultra-elegante și ultra-scumpe. Dar ei i se dăruise trusoul, pe câtă vreme pentru ca Lettice și gemenele să aibă haine noi la nuntă, strânseseră toți banii pe care-i putuseră găsi.

Gemenele doriseră să fie domnișoare de onoare, dar Toria se împotrivise la început, când încerca să păstreze nunta simplă și discretă; iar după aceea păruse o nebunie să mai adauge și asta pregătirilor care deveneau din ce în ce mai elaborate și mai fantastice cu fiecare zi care

trecea. Lăsase până și alegerea rochiilor fetițelor în seama lui Lettice și acum, când ele năvăliră în cameră, le privi uluită. Amândouă purtau haine de catifea albastră, iar pe cap aveau berete micuțe făcute tot din catifea și garnisite cu blană de hermină. Toria nu pozase atât timp la cele mai bune case de modă. Fără să poată recunoaște dintr-o privire îmbrăcămintea scumpă, și, în momentul în care se uită la hainele gemenelor, știu perfect de bine că nu fuseseră cumpărate din mica sumă de bani pe care i-o dăduse lui Lettice special pentru acest scop.

— De unde aveți hainele astea și cine le-a plătit? le întrebă Toria.

Gemelele țipară încântate.

— Sunt o surpriză. Sunt nemaipomenite, nu-i așa? Oh, Toria, spune că-ți plac!

— De unde ați avut bani? întrebă Toria, dar gemenele țipară din nou aproape la unison.

— Te lăsăm să ghicești.

— Charles, desigur, spuse Toria repede, și știu că a ghicit înainte ca vocile lor să încuviințeze

în cor. I se păru că aude din nou vocea lui Michael spunând: „V-a cumpărat pe toți, nu-i așa? N-o să mai fie familia ta, ci a lui”.

De-abia atunci văzu blana de pe brațul lui Lettice. Era un guler de sobol, exact ceea ce-și dorise Lettice întotdeauna pentru a-și pune în evidență frumusețea întunecată. Tot Charles! Nu exista nicio limită a banilor cheltuiți de el? Toria își puse întrebarea și deodată își urî trusa de toaletă, haina de vizon din șifonier, ceasul brățară cu diamante care aștepta în cutia de pe măsuta de toaletă ca ea să și-l prindă în jurul încheieturii. Bani, bani, bani! Și Michael o pierduse pe ea din cauza lor. Michael – pe care îl iubea și care o iubea.

Simțea că se înăbușă, dar nici Lettice și nici gemenele nu păreau să observe. Vorbeau despre Charles, despre ce le dăruise, despre ce le promisese. Charles, Charles! Mumele lui venea atât de ușor pe buzele lor.

Toriei îi veni deodată să țipe, să le întrebe dacă îl uitaseră pe Michael, dacă el dispăruse din

gândurile lor peste noapte, dacă toți anii în care locuiseră împreună puteau fi șterși atât de ușor. Lettice îl adorase, era sigură de asta, și totuși acum se foia în fața oglinzii cu cadoul lui Charles drapat în jurul umerilor.

— E atât de moale, spunea ea. Cred că sobolul are cea mai frumoasă blană, nu-i așa, Toria? Toria nu răspunse, în schimb, își puse pe ea vechea rochie de casă din lână, uzată și roasă, dar reconfortantă într-un fel. Era ca un vechi prieten. O purtase acasă ani de zile, păstrându-și îmbrăcămintea mai elegantă pentru ocaziile când ieșea în oraș. Gemenele și Lettice nu-i dădură atenție, așa că deschise ușa dormitorului și porni pe coridor. În capăt era o ușă îmbrăcată în postav verde care ducea spre aripa camerei copiilor. Dincolo de ea se afla și camera lui Michael.

Toria ajunsese la ea și intra. Era o cameră îngustă, cu un pat într-un colț și un scrin vechi care ocupa aproape tot spațiul. Pe pereți erau fotografii înrămate, cu grupuri de elevi printre care era și Michael. Mai erau câteva instantanee

din timpul războiului, cu piloți alături de aparatele lor, și fotografia unui avion de vânătoare german prăbușindu-se în flăcări. Camera era goală și austeră, dar Toriei i se păru deodată atât de patetică, încât îi veni să se așeze pe patul tare și îngust și să plângă. Camera lui Michael. În ea își ținea singurele lucruri pe care le avea. În camera aceasta se întorcea la începutul fiecărei vacanțe și o părăsea la sfârșitul ei ca să se întoarcă la școală. Era a lui, și lucrurile lui personale erau atât de puține, încât aproape le puteai număra pe degetele de la o mână. Cravașa din colț, așezată alături de o rachetă de tenis. Fuseseră cadouri, își aminti Toria, de la tatăl ei. Pe rafturi erau câteva cărți frumos legate pe care Michael le primise la școală drept premii, și o colecție de romane polițiste zdrențuite despre care el pretindea că sunt singura lectură care-i place.

Nu era adevărat, desigur. Michael era cultivat. Era singura persoană din familie care reușise să citească mare parte din cărțile bibliotecii mari de la parter. Dar el voia să-și

simplifice viața sub toate aspectele. Deoarece nu-și putea permite să cumpere cărți, se prefăcea – la fel ca și cu alte lucruri – că îi plăcea ceea ce era mediocru. Nu voia să se creadă că tânjea după ceea ce era bun și scump.

— Bietul Michael! șopti Toria, dar apoi îi trecu prin minte că Michael ar fi râs de ea dacă ar fi văzut-o. I-ar fi fost foarte ușor să se distreze pe seama ei, cum stătea acolo în vechea ei rochie ponosită, gândindu-se la omul care ieșise din viața ei. Și totuși a făcut el asta? Toria se mărita cu Charles pentru un singur motiv, și anume fiindcă așa credea că l-ar putea ajuta pe Michael, și iată că el nu era acum aici ca s-o vadă. Îi venea să țipe, să plângă, să dea de știre întregii lumi că Michael lipsea și trebuia găsit. Cum se putea ea mărita dacă Michael nu era aici ca s-o vadă? Cum putea fi schimbat sau aranjat ceva în viața ei fără aprobarea sau dezaprobarea lui Michael?

„Am devenit isterică” își spuse Toria și ieși din cameră trântind ușa după ea.

Trecu înapoi spre coridorul principal și le

auzi pe gemene strigând-o.

— Toria, Toria, unde ești? O să întârzii la nuntă dacă nu te grăbești.

Se întoarse încet în camera ei. Își simțea picioarele grele și trebuia să depună efort ca să le miște.

— N-o să întârzii, spuse mecanic.

Lettice o privi, încetând deodată să se mai admire în oglindă.

— Toria, ești palidă. Vrei niște coniac sau altceva?

— N-am nimic, răspunse Toria.

— Doamna Fergusson a zis că nici nu te-ai atins de micul dejun, spuse Xandra. Dar a mai zis că așa sunt toate miresele. Din cauza emoțiilor. Sunt niște sandviciuri delicioase pe bufet. Eu și Olga am mâncat câte zece, nu-i așa, Olga? Și pe urnia ne-a spus un chelner să nu mai luăm. Eu am crezut că e dreptul nostru, din moment ce a plătit Charles, dar chelnerul era atât de impunător, încât n-am putut să mai zicem nimic.

— Nu vreau să mănânc nimic, zise Toria.

— Să-ți aducem o ceașcă de ceai? sugeră Olga. Nu trebuie să leșini, Toria. Îți dai seama ce vâlvă ar face ziarele dacă ai leșina la nuntă? Toria îi zâmbi Olgăi.

În ciuda faptului că era mult mai tăcută decât Xandra, Olga era adeseori cea mai practică dintre ele.

— Cred că un ceai mi-ar prinde bine, zise Toria mai mult ca să le facă plăcerea gemenelor și nu pentru că l-ar fi vrut într-adevăr.

— Ți-l aducem imediat, zise Xandra, și crezi că are ceva dacă spunem că vrei și niște sandviciuri? Pentru că dacă nu le vrei, le-am putea mânca noi.

— Cred că n-are absolut nimic, spuse Toria.

— Atunci așa o să facem, zise Xandra. Haide, Olga. Fugiră din cameră arătând incredibil de drăguțe în hainele lor elegante. Toria se întoarse spre Lettice.

— Să stai cu ochii pe Olga, îi zise. O să-și distrugă sănătatea dacă nu avem grijă. Ți-am spus că am găsit-o dormind într-un sac vechi acum

câteva nopți, fiindcă era lucrul care se asemena cel mai mult cu o cămașă de penitență?

— Dar pentru ce Dumnezeu se pedepsea Olga? întrebă Lettice.

Toria ridică din umeri.

— E o adevărată expertă în a găsi păcate în cele mai neașteptate lucruri, îi răspunse. Fără îndoială că o să vrea să se roage în genunchi toată noaptea pentru că a fost prea lacomă la nuntă. Nu trebuie să râzi de ea, dar poți să-i explici rațional.

— O să fac tot ce pot, zise Lettice, dar știi că gemenele nu prea ascultă de mine.

— N-o să fiu plecată prea mult timp, spuse Toria. Ar fi vrut să nu plece deloc. Ar fi vrut să rămână acasă, și viața să continue ca mai. Înainte. Ar fi vrut să dea timpul înapoi și totul să fie la fel ca înainte de ziua în care Michael îi spusese că o iubește și Charles intrase în viața ei. Lettice îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să te îmbraci, Toria. Nu mai sunt decât zece minute până când trebuie să plecăm la biserică. Toria oftă.

— Foarte bine. Vrei să mă ajuți?

Nu întârziase decât câteva minute, și când coborî scara ridicându-și ușor poalele rochiei de satin în jurul gleznelor și diadema cu diamante scânteind deasupra vălului delicat de dantelă, se simți ca și cum interpreta un rol într-o piesă de teatru - o piesă pentru care nu făcuse nicio repetiție și căreia nu-i cunoștea finalul. Tatăl ei o aștepta în hol. Lord Lynbrooke era singurul din toată casa care refuzase să-și facă haine noi pentru această ocazie. Haina pe care o cumpăraseră pentru propria sa nuntă era, după cum declarase ferm, perfectă și pentru nunta Toriei. E drept că avea câteva găuri făcute de molii și, deoarece contele slăbise de-a lungul anilor, îi atârna largă peste umeri. Totuși, cu cravata sa gri, acul cu perlă și vesta căptușită, arăta destul de elegant. Doar Brandy și Soda îl priveau cu ochi pizmași stând nenorociți în coșurile lor, după ce li se spusese în termeni preciși și fermi că nu erau doriți la această ceremonie.

Nu exista pedeapsă mai mare pentru ei decât

să fie lăsați acasă. Acum, în timp ce-și urmăreau stăpânul plecând, își lăsaseră boturile pe labe iar urechile și cozile li se pleoștiseră la unison, deznădăjduite.

Tot acel du-te-vino general din ultimele trei săptămâni nu contribuise la îmbunătățirea calității drumului. Toria fu azvârlită dintr-o parte în cealaltă a mașinii peste hârtoape și când ajunseră în sfârșit la porțile reședinței și intrară pe drumul principal, fu nevoită să-și îndrepte diadema în oglinda laterală a mașinii.

— Într-o zi va trebui să reparăm drumul, tată, altfel s-ar putea să își rupă careva gâtul până la urmă, în timp ce vizitează castelul.

— Charles mi-a vorbit despre asta, replică lord Lynbrooke. Știe o substanță nouă care se toarnă pe drum.

— Presupun că o va plăti el? întrebă Toria.

— Păi, dacă n-o face, n-o s-o putem pune, remarcă lord Lynbrooke.

Toria deschise gura să spună că, în acest caz, mai bine ar lăsa drumul așa cum este, dar se

răzgândi. Ce rost avea să argumenteze, și oricum nu mai era timp pentru așa ceva. Biserica era doar la câțiva zeci de metri în fața lor.

Vedea deja mulțimea adunată în fața bisericii, mașinile parcate de-a lungul drumului pe distanță de aproape o milă, sutele de spectatori din jurul zidului curții bisericii care-și încordau gâtul încercând s-o zărească.

— Mă gândeam că unii dintre acești oameni ar fi putut avea și altceva mai bun de făcut, remarcă lord Lynbrooke când șoferul coborî să deschidă ușa.

— Nu te mai gândi la asta, tată, n-are rost să te enervezi, spuse Toria știind foarte bine că atunci când tatăl ei extindea teoria asupra națiunii, considerând că țara se ducea de răpă deoarece nimeni nu muncea suficient, întotdeauna i se ridica tensiunea arterială. Lord Lynbrooke mormăi ceva ca răspuns, dar ea nu-l auzi. În schimb fu orbită de blitzurile reporterilor și speră doar ca zâmbetul să nu-i iasă în fotografii la fel de forțat cum și-l simțea pe buzele rigide.

Se strecurară cu greu prin mulțime spre ușa bisericii, apoi trecu ceva timp până când cineva îi dădu de știre organistului de sosirea ei. Coriștii își deschiseră cărțile și în sfârșit se auzi orga. Toată lumea se întoarse s-o privească. Biserica era înțesată de lume. Nu mai fusese niciodată o asemenea paradă de pălării cu pene, haine de vizon și garoafe albe.

Erau pe puțin zece cavaleri de onoare, toți prieteni de-ai lui Charles, care, după cum îi explicase Toriei pe un ton de scuză, insistaseră să îl ajute odată ce fuseseră la război împreună cu el, sau merseseră la școală împreună. Toria trecu printre un număr parcă nesfârșit de oameni tineri, chipeși, îmbrăcați în haine ușoare, până când ajunse în sfârșit în fața episcopului.

De-abia atunci deveni conștientă de faptul că Charles era lângă ea. Avu un impuls nesăbuit de a-și strecura brațul sub al lui, de a se agăța de el, să-i ceară să fugă de toată lumea. Se descurcase în atâtea situații grele, probabil că se putea descurca și în aceasta. Apoi își dădu seama că

începuse ceremonia. Îl simți pe Charles luându-i mâna, și degetele lui erau calde și puternice, la fel de liniștitoare cum fuseseră în ziua aceea când stătea la fereastră și plângea din cauza lui Michael și el o ceruse de nevastă. Dădu răspunsul cuvenit la întrebarea episcopului, inelul îi apăru pe deget și apoi înaintară ca să îngenuncheze în fața altarului. Gata. Se terminase. Era măritată. Un număr mare de oameni, pe care nu îi mai văzuse niciodată, o sărutară în sacristie și apoi străbătu culoarul la brațul lui Charles în acordurile Marșului Nupțial al lui Mendelssohn. Afară, mulțimea striga urări de bine, se făcură alte fotografii, cineva îi puse un buchet de flori albe în mână. Plecară cu mașina înapoi la castel.

Charles nu spusese nimic, dar Toria era conștientă că o strângea tare de mână. Mașina coti pe aleea castelului și Toria își retrase mâna din a lui Charles ca să-și țină diadema.

— Te simți bine, draga mea? întrebă el.

— Tata spune că o să pui să se repare drumul, zise Toria.

Chiar în timp ce vorbea își dădu seama că nu era lucrul cel mai potrivit care se cuvenea spus unui soț imediat după căsătorie, dar cuvintele fuseseră rostite și nu mai avea ce face. Se simți deodată pierdută și cuprinsă de teamă.

— N-am fost niciodată un marinar prea bun, remarcă Charles. Toria râse. Era doar Charles, la urma urmei. De ce se speriasse? De ce totul i se părea a fi atât de ireal?

— O să fiu o adevărată epavă când o să cobor din mașină, zise ea și o altă zgâlțâitură o aruncă peste Charles. El o înconjură cu brațul ca s-o susțină, și-i spuse:

— Arăți încântător, exact așa cum am visat că vei arăta.

Vocea lui era adâncă și gravă.

— Rochiile frumoase fac mirese frumoase, spuse Toria. Știi că aveam de gând să mă mărit într-un costum de călărie.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, zise Charles. Am vrut să arăți așa în ziua nunții noastre.

— Oricum, un lucru e sigur. O să avem o

grămadă de fotografii de arătat la nepoți, spuse Toria. Simțea nota forțată a conversației. Din fericire, ajunseră la castel și un majordom se grăbi să le deschidă ușile.

Traversă holul urmată de Charles.

— O să primim lumea în camera de zi, spuse ea. Pot să treacă și în bibliotecă și în sufragerie. În locul unde urmau să stea ea și Charles era aranjat un morman uriaș de flori. Liliac, garoafe și lalele albe aduse special din Olanda pentru această ocazie. Toria își aranja rochia și își trase voalul peste umeri.

— Acum suntem gata, zise. Le ia mult timp să ne urmeze.

— Cred că drumul acționează ca un fel de baraj, spuse Charles.

În acel moment se auzi un motor foarte zgomotos apropiindu-se, apoi oprind lângă castel.

— Uite că a apărut totuși cineva, spuse Toria.

— E o motocicletă, răspunse Charles.

— O fi vreun fotoreporter, zise Toria. Mă întreb de ce le ia atât de mult timp tatii și

gemenelor să se întoarcă de la biserică. Chiar în timp ce vorbea auzi o voce în hol. Nu înțelegea ce spune, dar la auzul ei inima parcă îi stătu în loc. Rămase cu ochii fixați asupra ușii. Aștepta cu răsuflarea tăiată.

Se auzi zgomotul unor pași grei și apoi, după cum se aștepta, Michael apăru în cadrul ușii. Purta un fâș vechi și ponosit, părul îi era în dezordine și avea fața murdară. I se părea că nu are suflu. O privi lung și apoi înainta cu ochii ațintiți asupra ei – văzând-o pe ea și numai pe ea.

— Toria, spuse el, am câștigat la ping-pong. Cincizeci și cinci de mii de lire!

Toria se simți de parcă îi căzuse ceva în cap. Fața lui Michael dispăru în întunericul care se lăsase brusc asupra ei și știu că se prăbușește. Întinse mâinile să se agațe de ceva, dar nu găsi nimic. În timp ce cădea își auzi propria voce strigând disperată:

— Dar, Michael... este prea târziu... prea târziu...

CAPITOLUL 5

— Prea târziu! Oh, Michael, e prea târziu! Toria putea auzi o voce ciudată, spartă, care părea să fie totuși a ei, în timp ce ieșea din întunericul în care căzuse. Apoi o auzi pe Lettice:

— Nu știe ce spune. Toria deschise ochii i. Era întinsă pe canapea și câțiva oameni erau în jurul ei. O văzu întâi pe Lettice, apoi pe gemene, pe tatăl oi și abia la urmă pe Charles care stătea puțin retras față de ceilalți, cu ochii fixați pe fața ei. Își puse mâna pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ai leșinat, replică Lettice. Ți-am spus că e o nebunie să nu mănânci nimic înainte de a merge la biserică.

— Lasă vorba! Dă-i niște brandy, spuse lord Lynbrooke tăios.

Lettice își trecu mâna în jurul umerilor Toriei și-i ridică un pahar la buze. Toria îi luă paharul.

— Mi-e mai bine acum, zise ea și bău repede. Simți băutura tare alunecându-i pe gât, și aproape

instantaneu, norul care părase s-o învăluie se destramă. Se ridică în capul oaselor înecându-se puțin, și luă o altă înghițitură.

— Acum o să mă îmbăt, zise. Să bei alcool pe stomacul gol este exact ce se spune că nu trebuie să faci.

— Vrei să te întinzi sau să-ți aduc ceva de mâncare? o întrebă Lettice.

— Niciuna nici alta, replică Toria. Se uită în jur și văzu că ușa de la hol era închisă, dar prin ea se auzea murmur de voci. Charles și cu mine trebuie să primim oaspeții. Se ridică nesigură pe picioare și se duse la șemineu să se privească în oglinda de deasupra lui. Diadema îi stătea strâmbă pe cap și voalul era șifonat.

— Repede, Lettice, aranjează-mi voalul, spuse ea. Lumea o să întrebe ce s-a întâmplat cu mine.

— Te simți bine, Toria? întrebă Xandra îngrijorată. Ești groaznic de albă. Am crezut că ai murit.

— Ați intrat și m-ați găsit întinsă pe jos?

întrebă Toria. Ce neplăcut!

— A fost îngrozitor, spuse Lettice. N-am știut ce s-a întâmplat.

— A trecut prin prea multe. Charles vorbise în sfârșit. Toria se uită la el și apoi privi repede în altă parte. N-avea nimeni de gând să facă vreo referință la Michael? își privi propria imagine reflectată de oglindă. Coniacul îi adusese culoare în obraji. Arăta încântător, o mireasă strălucitoare și fericită.

— Haideți! spuse nerăbdătoare. Nu putem să ținem lumea la ușă toată noaptea.

— Nu crezi că ar fi mai bine să te vadă doctorul? întrebă Lettice. L-am văzut la biserică. Cred că o fi aici deja.

— Lasă fata-n pace! N-are nimic! spuse Lord Lynbrooke. Dacă ne mai agităm în jurul ei, o să ne trezim pe cap cu vreun blestemat de reporter.

Toria privi recunoscătoare la tatăl său. Măcar el înțelesese, dacă ceilalți nu o făcuseră, că era mai bine să nu se mai vorbească despre acest incident. Se întrebă ce părere aveau, ce gândeau

Lettice și gemenele. Cu toții auziseră probabil cuvintele care-i ieșiseră inconștient de pe buze. Și Charles! Ce gândea Charles? Se uită la el și se simți subit cuprinsă de panică. Ce știa ea despre acest bărbat străin, cu chip calm, care stătea lângă ea? Și totuși era măritată cu el și îi purta numele. Nu era timp de gânduri, nu era timp decât să ia poziție în fața boitei de flori și să se lase înconjurați de avalanșa de felicitări și urări de bine.

— Arăți superb, draga mea.

— A fost o nuntă absolut perfectă!

— Te felicit din toată inima, Charles!

— Toate urările de bine amândurora! La urma urmei, nu se putea spune ceva mai original, reflectă Toria în timp ce răspundea pentru a suta oară:

— Vă mulțumesc foarte mult. Îmi pare atât de bine că ați venit.

Zâmbea mecanic, se întorcea, ridica obrazul pentru alt sărut la următoarea persoană. Auzea vocea calmă a lui Charles ca un curent subteran la

propriile ei tonuri mai înalte. Uneori spunea:

— „Toria, acesta este un vechi „prieten al meu. Am fost împreună în Burma”. Sau: „Toria, ți-o prezint pe mătușa mea... Îți amintești că ne-a trimis vaza aceea încântătoare de cristal. „Toria zâmbea, mulțumea pentru cadoul care, bineînțeles, fusese exact ceea ce-și doriseră, deși n-avea nici cea mai mică idee care anume era printre sutele de pachete îngrămădite într-o cameră. Secretara lui Charles, miss Miller, le despachetase, le sortase și trimisese scrisori de mulțumire, explicând că mirii le vor scrie mai târziu, când vor fi mai puțin ocupați.

— Este extraordinar, remarcase Toria în prezența ei, cât de puține cadouri reprezintă într-adevăr ceea ce-și dorește cineva.

— Și dumneavoastră ce vă doriți cu adevărat, lady Toria? întrebase miss Miller, privind-o prin ochelarii cu ramă de baga. Toria se gândise o clipă.

— Acum că mă întrebați, nu sunt chiar sigură de ceea ce-mi doresc. Dar presupun că nimic din

ceea ce aş putea primi de la nişte persoane aproape necunoscute. Se uită la diversitatea de vase Pyrex, boluri de salată şi vase. Chiar crede cineva că se poate începe o căsnicie cu astfel de lucruri? Miss Miller păru şocată.

— Oh, dar lady Toria, vor fi foarte folositoare, spusese ea. La urma urmei, vicemareşalul nu le putea avea pe toate ca burlac, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. S-ar cuveni să fim foarte recunoscători, spusese Toria simţind că s-a pus într-o lumină nefavorabilă în faţa secretarei lui Charles.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că astfel de lucruri sunt atât de scumpe în zilele noastre! E un adevărat sacrificiu să faci cuiva cel mai mic cadou, îi reproşa mtss Miller.

— Da, da, bineînţeles, încuviinţă Toria.

Ar fi vrut să poată fi mai recunoscătoare, dar uitându-se la oaspeţii care-i defilau prin faţă, era încredinţată că foarte puţini dintre ei făcuseră un sacrificiu pentru a le oferi, ei şi lui Charles, un cadou, în multe cazuri, doar curiozitatea vulgară îi

făcuse să trimită cadoul. Doriseră să vină la nuntă, și cea mai ușoară modalitate era să-și cumpere o invitație, dacă se putea spune așa. Era chiar mai ieftin decât dacă ar fi cumpărat un bilet la teatru sau la cinema, și pentru unii era într-adevăr distractiv. Ce anume aveau nunțile, se întrebă Toria, de excitau lumea mai mult decât orice altceva? În timp ce continua să strângă mâinile care se întindeau spre ea, se gândea că n-a văzut niciodată atâtea persoane necunoscute. Nu puteau fi cu toții prietenii lui Charles, și cu siguranță nu erau ai ei. Nici măcar numele lor, anunțat de bărbatul special angajat în acest scop contra sumei de trei guinee, nu-i spuneau nimic.

Omul se apleca acum spre o femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu o pălărie albă garnisită cu pene. Roșii și o eșarfă cochetă de tul în jurul gâtului.

— Doamna Hagar-Bassett, anunță el, și ea înainta.

— O nuntă atât de încântătoare și vă rog să-mi primiți amândoi cele mai bune urări.

— Mulțumesc, spuse Toria.

— Multe felicitări, îi spuse doamna Hagar-Bassett lui Charles. N-am mai văzut vreodată o mireasă atât de frumoasă.

— Mulțumesc foarte mult, zise Charles.

Deci lord Lynbrooke o invitase pe doamna Hagar-Bassett la castel după atâția ani! Trebuie să fi fost foarte insistentă, își spuse Toria. Probabil că ar fi fost mai mult decât ar fi putut ea suporta să scape o nuntă atât de mare, de societate, care se bucurase de atâta atenție în presă.

Toria urmări pălăria albă cu purpuriu dispărând în mulțime și simți deodată că era teribil de patetică. Râseseră de atâtea ori de doamna Hagar-Bassett. Dar oare ea ce simțea iscodindu-le familia din spatele perdelelor de dantelă? Avea vreo bucurie de pe urma apropierii ei de lord Lynbrooke? Existau multe compensații pentru o prietenie ținută în secret, aproape clandestină?

Era ciudat să te gândești că erau persoane reale, tatăl ei și această femeie, care aveau emoții

reale, care sufereau poate la fel cum suferea ea pentru Michael. N.u, era imposibil! Nu putea crede că mai simțea cineva ceea ce simțea ea acum, primind felicitări, fiind sărutată, răspunzând de fiecare dată conform uzanțelor. Mireasa perfectă! Și totuși, tot timpul se simțea înnebunită, chinuită și disperată. Unde era Michael? Unde se dusesese? De ce venise astfel și-i strigase că a câștigat un premiu și apoi dispăruse? Îl dăduse Charles afară, sau plecase din proprie voință când ea îi leșinase la picioare? De ce nu îi spunea nimeni? De ce acum Michael nu era aici? „Mulțumesc foarte mult!”

„E atât de drăguț din partea dumneavoastră!” „Mă bucur atât de mult că ați venit! „Aceleași cuvinte, repetate iar și iar. Probabil că suna ca un disc de gramofon, se gândi Toria, dar trebuia să continue să le rostească. Alții și alții se îngrămădeau în ușă, zgomotul semănând cu uruitul unui motor.

Michael venise cu o motocicletă. De unde o luase? Și unde fusese în ultimele trei săptămâni?

Era de necrezut că asta s-a întâmplat cu adevărat. Dar poate că nimic nu era adevărat și visase totul. Poate fusese doar un coșmar.

„Mulțumesc foarte mult!” „Mă bucur că vă place rochia mea!”

„E minunat că ați putut veni!”

— Aceasta este vara mea, lady Sanderson. Locuiesc în Yorkshire și am venit special pentru nuntă.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră! Mă bucur atât de mult că ați putut veni. Un alt nume fu anunțat pe ton răsunător, apoi altul și altul. Pesemne că se clătinase o clipă, fiindcă se trezi sprijinită de umărul lui Charles. El o privi iute.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sunt destul de obosită.

— Atunci putem să încetăm cu primirea oaspeților și să mă duc să-ți aduc ceva de mâncare. Oricum trebuie să tăiem tortul.

— Chiar putem să ne oprim? întrebă Toria. Mâna îi fusese deja strânsă de altcineva și o voce

rostea cu entuziasm convențional:

— Sper din toată inima să fiți extrem de fericiți! A fost o nuntă superbă!

— Vă mulțumesc foarte mult. Foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit. Apoi, într-o manieră magică, proprie, Charles preluă comanda. Îi ridică vâlul și i-l trecu peste braț, apoi o conduse prin mulțime, făcând lumea să se dea înapoi de parcă ar fi fost în fața unui buldozer.

— Da, vrem să ajungem în sufragerie. Cred că e timpul să tăiem tortul.

Li se făcu loc și înaintară salutând ici și colo câte un prieten, până când Toria se găsi în fața bufetului pe care se odihnea un tort uriaș cu trei etaje, împodobit cu o mare ghirlandă de flori de portocal. Cineva îi dădu un pajiar cu șampanie și ea sorbi încet din el.

— Încearcă să mănânci ceva, îl auzi pe Charles sugerându-i, dar își simțea gâtul uscat și și dădea seama că îi va fi imposibil să înghită ceva care ar semăna cu mâncarea.

— Mi-e bine, îi răspunse. Tăiară tortul și un

bărbat cu aspect distins, îmbrăcat în uniformă de aviație – pe care Toria îl recunoscuse vag ca fiind șeful lui Charles – toasta în sănătatea lor. O sută de pahare cu șampanie fură ridicate și Toria se trezi gândindu-se că din fericire tatăl ei era acela care le plătitese.

Privi marea de chipuri dinaintea lor. Pe unul singur ar fi vrut să-l vadă, dar acela nu era aici. Era sigură că nu este, și totuși nu se putea abține să nu-l caute. Unde era Michael? Se plimba nervos prin atelier, sau se încuiase în micul dormitor auster care fusese al lui de când era un băiețel? Unde se dusesese? De ce nu era aici? Simți o mână strecurându-i-se în a ei și, uitându-se în jos, o găsi alături pe Xandra.

— Când te duci sus ca să te îmbraci? întrebă fata. Vin și eu să te ajut dacă vrei. Olga și cu mine am mâncat câte șase înghețate de fiecare și acum ne e cam rău. Adică, Olga cel puțin. Zice că a pedepsit-o Dumnezeu pentru că a fost lacomă.

— O să urc în câteva minute, replică Toria, și aş vrea să veniți amândouă să mă ajutați.

— Mă duc să-i spun, zise Xandra și se strecură prin mulțime cu ușurința unui tipar. Charles se uită la ceas.

— Avem la dispoziție o jumătate de oră, îi spuse Toriei, dacă e să ne ținem după program.

— Mă duc să mă schimb. El îi deschise calea către ușă. Dură ceva timp, pentru că erau atâția oameni care voiau să mai schimbe măcar un cuvânt cu mireasa. Marea lor majoritate își spuse Toria, era genul de indivizi care întotdeauna voiau să fie văzuți în compania persoanei celei mai importante, la orice ocazie posibilă. Se opri să salute câțiva invitați care o priveau, dar nu îndrăzneau să o abordeze.

Bătrâna ei Nannie; guvernanta pensionară din sat care era profesoara gemenelor; sora doamnei Fergusson, care venise tocmai din insula Wight ca să dea o mână de ajutor la pregătiri. Mai erau câțiva prieteni cu care era hotărâtă să schimbe câteva cuvinte: fete care îi fuseseră colege la școală, croitoreasa de la una din marile case de modă ale cărei rochii le îmbrăca pentru

reclamă - dar pe care nu-și putuse permite niciodată să le cumpere pentru ea însăși.

În sfârșit ajunseseră în dreptul scării care ducea spre camerele de la etaj.

— Mă tem că vom întârzia cu plecarea, îi spuse Toria lui Charles.

El se uită la ceas și zâmbi.

— Nu contează, îi replică. Am aranjat să avem un avion privat, așa că n-o să plece fără noi.

— Atunci e-n regulă. Toria se întoarse și începu să urce treptele. I se părea că aude vocea batjocoritoare a lui Michael spunând: „Sunt unii oameni care au întotdeauna o flotă de avioane la dispoziție și un Rolls Royce care așteaptă la aeroport”. Nu-și amintea la cine anume se referise. Râseseră împreună de cei care erau destul de bogați ca să călătorească de lux. Toria fugi pe ultimele șase trepte. Trebuia să-l găsească pe Michael. Trebuia să-l vadă. Se întoarse către ușa îmbrăcată în postav care ducea spre aripa în care se aflau camerele copiilor, dar chiar atunci îi auzi vocea.

— Toria! Stătea în ușa dormitorului ei. Își scosese fâșul, dar părul îi era tot ciufulit și fața murdară. Fugi pe coridor către el.

— Michael! Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

El o trase în dormitor și închise ușa. Toria auzi cheia răsucindu-se în broască.

— Deci am ajuns prea târziu! zise el.

— Chiar ai câștigat ceva bani sau e o glumă? întrebă Toria.

Ochii lui părură deodată că aruncă săgeți.

— Dacă tu crezi că e o glumă să faci două sute de mile pe o motocicletă, te înșeli amarnic. Rabla aia s-a stricat de două ori pe drum, altfel aș fi ajuns înainte să te măriți.

— Dar, Michael, de ce n-ai dat un telefon? De când ai aflat despre asta?

— Crezi că n-am încercat să te sun? Mi-au spus că linia e deranjată.

— L-o fi decuplat cineva din nou, spuse Toria. Așa am făcut și în prima săptămână după ce s-a anunțat logodna în presă.

— Am aflat azi-dimineață. Cincizeci și cinci

de mii de lire, Toria!

— Unde ai fost până acum?

— În Manchester. Am muncit în docuri.

— În docuri!

— Da, e genul de muncă pe care o poate face oricine are ceva mușchi. Cât sunt sănătos, nu pot să dau greș cu asta. Am câștigat zece lire săptămâna trecută și opt în cea dinainte. Se lăuda, se gândi Toria, ca un băiețel care a reușit să-i depășească pe colegii lui de clasă.

— Michael, Michael, spuse neajutorată. El își băgă mâinile în buzunare și o măsură zeflemitor cu privirea din cap până-n picioare.

— Ei bine, ești o mireasă încântătoare.

— Nu râde de mine, nu pot să suport, țipă Toria.

— Crezi că eu pot să suport? întrebă el cu vocea răgușită de emoție. N-am avut în cap decât un singur lucru atunci când am câștigat, și anume să ajung la tine cât mai repede. Am împrumutat motocicleta de la un tip cu care stăteam. A fost primul lucru pe care am putut pune mâna. Nu

aveam de unde să închiriez repede o mașină. Am încercat să-ți telefonez de trei ori de pe drum, și cred că de-asta am întârziat. Când am ajuns și am văzut mașina aia plină de panglici albe în fața ușii, am știut că am venit prea târziu. Dar trebuia să intru ca să mă conving. Tot timpul mi-am spus că o să reușesc să ajung înainte să pleci la biserică.

Îmi imaginam cum o să te iau cu mine. Nu știam de fapt cum, pentru că doar nu te puteai urca pe motocicletă în rochie de mireasă. Vocea i se frânse.

— Michael, nu, te rog, îl imploră Toria. Asta nu-i ceva cu care să putem glumi.

— Nu glumesc, replică Michael. La revedere, Toria. Se duse la ușă și Toria strigă:

— Michael, unde te duci?

— La dracu', dacă vrei să-ți dau un răspuns ca-n filme, replică Michael, dar de fapt mă duc jos să mă îmbăt.

— Și după aceea?

— După aceea mă voi duce să-mi iau cele cincizeci și cinci de mii de lire, și o să mă îmbăt și

mai tare. Nu-ți face griji, Toria. Nimeni nu-și zboară creierii cu cincizeci și cinci de bătrâne în buzunar. Răsuci cheia în broască.

— Dar, Michael, Michael, spuse Toria frenetic întinzând mâinile către el. Nu poți pleca așa, nu poți!

— Și cum ai vrea să plec? întrebă Michael. Ai prefera în felul acesta?

O trase în brațele sale smulgându-i voalul de mireasă în ardoarea îmbrățișării. Toria îi simți gura, dură și brutală peste buzele ei. Violența lui era înspăimântătoare și. Pasiunea sărutului său părea s-o devoreze. Apoi, tocmai când simțea că nu mai poate respira, că o să se sufocă, Michael o azvârli de lângă el.

Căzu peste măsuta de lângă pat. Se prinse de ea ca să se redreseze, dar masa se răsturnă și lampa de porțelan de deasupra căzu pe podea și se sparse în mii de cioburi.

— Michael! țipă Toria. Michael! Dar el plecase. Ușa se trânti în urma lui lăsând-o pe jumătate întinsă în pat, dar Toria nu încercă să se

miște. Rămase acolo, închizând ochii ca și cum numai așa și-ar fi putut stăvili sentimentul de adâncă dezolare. Dinții lui Michael îi tăiaseră buza și simțea gustul sărat al sângelui. Deși nu leșinase era amețită, aproape inconștientă, și nu mai știa de nimic în afară de durerea din buză și de sfârșeala care o cuprinsese. Ușa se deschise din nou.

— Toria, ești aici? Erau gemenele. Oh, Toria, ce s-a întâmplat?

Olga era cea care pusese întrebarea și era, probabil, singura persoană pentru care Toria ar fi făcut orice, chiar dacă ar fi fost să moară. Se sili să se ridice în capul oaselor și să le zâmbească.

— Mi s-a agățat rochia de colțul mesei și, uite, am spart lampa. Nu-i păcat?

— Oh, Toria, cum ai putut fi atât de neîndemânatică? Țipă Xandra. Sper că nu ți-ai rupt rochia, nu? Toria clătină din cap.

— Nu, cred că n-am nimic, zise. Nu vă faceți griji pentru lampă. O să chem pe cineva să măture.

— Ai fi putut să te tai, spuse Olga. Ești sigură că nu ești rănită?

— Sunt bine, n-am nimic, replică Toria.

— Iarăși ești palidă, remarcă Xandra. Trebuia să fi mâncat niște tort. Noi am făcut rost de două bucăți mari. Le scoase din buzunarele hainei și i le arătă; erau împachetate într-o batistă destul de murdară. Eu și cu Olga aveam de gând să dormim pe ele la noapte, ca să visăm cu cine ne mărităm. Dar dacă ți-e foame, poți să mănânci. O să ne rămână și nouă destul.

— Ești foarte drăguță, scumpa mea, spuse Toria, dar chiar nu mi-e foame.

Olga ridică privirea de jos, unde se așezase în genunchi încercând să adune cioburile.

— Sper să visez pe cineva la fel de drăguț ca Charles, spuse ea. E drăguț, Toria, foarte drăguț. Vocea îi era serioasă și Toria era sigură că vorbele ei liniștite aveau un înțeles special.

— Da, este drăguț, repetă. Prea drăguț!

— Ce vrei să spui cu „prea drăguț”? întrebă Xandra curioasă. Poate cineva să fie prea drăguț?

— Am spus „prea drăguț”? întrebă iute Toria. Am vrut să spun prea amabil. Uite ce haine încântătoare v-a dăruit, și toată șampania de jos pentru care a plătit tot el.

— Am gustat-o și noi, zise Xandra. E oribilă! Ne-au intrat bulele pe nas și ne-au înțepat. Prefer berea de ghimber. Olga se ridică de pe podea și veni lângă măsuța de toaletă unde Toria își dădea jos diadema de pe cap.

— De ce s-a întors Michael? întrebă Olga. A ieșit ca o furtună din camera de zi tocmai când ne întorceam de la biserică, și când am intrat te-am găsit leșinată pe podea. Toria nu răspunse imediat. La fel ca și în alte dați, se gândea că Olga era mult mai isteată decât Xandra. Era atât de liniștită și serioasă, încât lumea îi dădea în general Xandrei mai multă atenție, dar Olga era cea mai profundă dintre ele și puține lucruri îi scăpau neobservate.

— Cred că Michael era supărat pentru că nu a sosit la timp la nuntă, îi răspunse, spunând în fond adevărul. A făcut tot drumul de la

Manchester până aici cu motocicleta.

— Acum o să rămână aici? întrebă Olga.

— Nu știu, răspunse Toria. Dar dacă rămâne, să vă purtați frumos cu el, fetelor.

Olga dădu din cap.

— Nu este prea fericit, nu-i așa? zise ea. Toria oftă, și, până să poată răspunde, ușa se deschise și intră Lettice. Avea în mâini o tavă.

— Ți-am adus o ceașcă de ceai și niște pâine cu unt, spuse.

— Ce meniu plicticos, exclamă Xandra, când jos sunt atâtea bunătăți!

— De fapt, cred că este exact ce voiam, spuse Toria. Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta.

— De fapt nu a fost ideea mea, replică Lettice. Charles mi-a spus să o caut pe doamna Fergusson și s-o rog să ți le pregătească. A mai zis că nu cumva: să cobori până nu le termini. Era stilul lui Charles, își spuse Toria sorbind din ceai și simțindu-i căldura reconfortantă. Întotdeauna se gândea la micile lucruri care însemnau atât de

mult pentru confortul cuiva. Dacă l-ar fi urmat pe Michael, acesta ar fi târât-o din Land's End până la John O'Groats fără o gură de apă; dar Charles era altfel. Totul ar fi fost perfect, se gândi deodată Toria, dacă Charles și Michael ar putea fi amalgamați într-o singură persoană! Lettice flecărea entuziasmată, deși Toria n-o asculta.

— A fost cea mai minunată nuntă! Toată lumea spune că n-a mai văzut ceva atât de drăguț.

— Mi-ar fi plăcut ca nunta să fie la Londra, spuse Xandra, și atunci eu și cu Olga am fi putut fi domnișoare de onoare. Mulți spuneau că e mare păcat că Toria n-a avut așa ceva. Nu mi-am dat seama până acum ce amuzant ar fi fost să fim domnișoare de onoare. Toria nu spuse nimic. Se gândea că dacă nunta ei a fi fost amânată doar cu o singură zi, n-ar mai fi avut loc. Și totuși, parcă nu se putea închipui măritându-se cu Michael, fugind împreună, așa cum intenționase el când venise în goană de la Manchester.

Ar fi putut s-o facă? Ar fi putut pur și simplu să treacă pe lângă Charles și mulțimea de oameni

care aşteptau la biserică, pe lângă furnizori şi florari, pe lângă creatorii de modă care-i dăruiseră trusoul şi rochia de Nireasă, pe lângă prietenii care rimiseseră stivele de cadouri inutile? Putea să facă toate astea?

Îşi imaginează ce poveşti ar fi apărut în ziarele de seară... Frumoasa din înalta societate fuge în ajunul nunţii” său. Mireasa eroului de război îl părăseşte la uşa bisericii”.Ar fi fost din nou lungi descrieri ale meritelor lui Charles, fotografii ale ei, ale castelului, ale bisericii, şi poate chiar ale lui Brandy şi Soda cu titlul; „Aceste mici dar brave animale, au schelălăit toată noaptea dinaintea nunţii orevestind nenorocirea”.Ar fi fost comentarii făcute de prieteni şi cunoştinţe.

Poate chiar şi doamna Hagar-Bassett ar fi fost rugată să-şi spună părerea competentă despre „mireasa fugită”.

Toria simţi cum i se ridică în gât un râs aproape isteric. Începu să mănânce pâinea cu unt ca şi cum viaţa însăşi îi depindea de aceasta, până când goli farfuria. Lettice luă tava de pe măsuta

de toaletă.

— Charles va fi încântat, spuse ea privind-o pe Toria.

— Parcă și mie mi s-a făcut foame, zise Xandra. Mâncăm puțin tort? Olga, ce zici?

— Duceți-vă și luați ceva de mâncare, spuse Lettice. Dacă încearcă cineva să vă oprească, spuneți că e pentru mireasă. Or să vă dea orice le cereți.

— E o idee grozavă, spuse Xandra. Gemenele ieșiră în fugă din cameră lăsând ușa deschisă în urma lor. Lettice traversă camera ca să închidă ușa, apoi se întoarse și o privi pe Toria.

— Deci din cauza banilor a plecat Michael, spuse ea. Afirmația fusese făcută pe un ton acuzator, și Toria își lăsă rochia de mireasă să cadă pe podea înainte de a întreba:

— Ai vorbit cu Michael?

— N-am avut ocazia, replică Lettice. Unde s-a dus?

— N-am idee, răspunse Toria. Își luă rochia de călătorie de pe umeraș și o trase peste cap.

Lettice traversă camera și veni lângă ea.

— Nu înțeleg, zise. De ce se poartă Michael așa? Era ceva în vocea ei care o avertiză că Lettice bănuia pentru prima dată că fratele ei este îndrăgostit, dar nu avea destul curaj să spună asta cu voce tare. Toria aruncă o privire spre ceasul de deasupra șemineului.

— Sunt în întârziere. Te rog, Lettice, ajută-mă. N-o să mai ajung niciodată la aerodrom în ritmul ăsta. Era o încercare deliberată de evitare a confidențelor.

Pentru prima oară în viața lor, de când deveniseră prietene, Toria se ferea cu bună știință de verișoara ei, refuzând să fie deschisă și sinceră față de ea. Văzând fața lui Lettice și privirea ei tulburată, ” înțelese că vara ei își dădea seama de asta dar nu avea ce face. Nu putea să mai vorbească despre Michael, să-și dezvăluie sentimentele și propria neliniște.

Își încheie în grabă nasturii rochiei, își puse pălăriuța albastră, foarte elegantă, pe cap și își luă haina nouă de vizon – unul din cadourile primite

de la Charles – din şifonier.

— Ajută-mă să-mi pun haina, zise. Lettice i-o trase pe umeri şi Toria îşi luă poşeta şi mănuşile de pe măsuta de toaletă.

— Sper că n-am uitat nimic, reflectă cu voce tare. Fără să se mai uite în jur, ştia că Lettice o privea fix.

— Toria, spuse Lettice cu o voce crispată. Michael te iubeşte? Toria se întoarse spre uşă. Păşi peste rochia ei de mireasă, lăsând-o să zacă acolo pe covorul uzat ca o pată albă, sclipitoare, de satin scump.

— Nu ştiu, Lettice, minţi ea. Nu cred că Michael iubeşte cu adevărat pe altcineva decât pe el însuşi. Tocmai deschisese uşa, când simţi braţul Letticei oprind-o.

— A fost o întrebare stupidă, şopti Lettice. A fost o clipă în care m-am temut, dar acum înţeleg că m-am purtat prosteste. Michael e doar într-una din stările lui obişnuite, dar o să-i treacă.

— Da, bineînţeles. Sunt sigură că o să-i treacă, răspunse Toria minţind din nou şi urându-

se pentru asta. Charles o aștepta pe scară. Era înconjurat de un grup de cavaleri de onoare care râdeau și glumeau, păstrând totuși o atitudine plină de deferență în modul în care i se adresau.

Charles îi ieși în întâmpinare, urcând câteva trepte spre ea.

— Îmi pare rău dacă am întârziat, spuse Toria.

— Nu are importanță, replică Charles. După cum ți-am mai spus, avionul o să ne aștepte.

— Unde plecați? întrebă unul din bărbați. Sau este un secret bine păzit?

— Nu am secrete, răspunse Charles vesel, și câțiva râseră de parcă ar fi făcut o glumă nemaipomenită. Mergem la Monte Carlo, continuă el. Zburăm până la Nisa, și de acolo luăm o mașină.

— Ei bine, dacă vă plictisiți, Cazinoul e în același loc ca anul trecut, spuse cineva.

Charles o luă pe Toria de braț și o conduse pe scară.

— Ai mâncat ceva? o întrebă încet cu o voce

pe care doar ea o putea auzi.

— Am mâncat tot ce mi-ai trimis, răspunse ea.

— Bravo, fată cuminte! Aprobarea lui era caldă și prietenoasă; apoi intrară în harababura mulțimii care aștepta să-i conducă. Avură de sărutat zeci de oameni, de mulțumit încă o dată la zeci de urări de bine și apoi, în sfârșit, se văzură în mașină și gemenele alergară pe lângă ea fluturându-și mâinile în semn de rămas bun. Ultima ploaie de orez și confetti fu aruncată de la ferestre și apoi fură duși, săltând pe hârtoapele drumului, aruncați unul în celălalt în timp ce șoferul accelera puțin ca să scape de mulțime.

Mai erau încă destui gură-cască pe la porțile castelului. Făcură cu mâna și ovaționară când Toria și Charles trecură prin dreptul lor. Toria le întoarse salutul, apoi se rezemă obosită de pernele banchetei.

— Cred că îmi va fi imposibil să mai zâmbesc cuiva vreodată, spuse. Nunțile mondene ar trebui să fie interzise prin lege. Sunt pur și simplu o

cruzime pentru mire și mireasă.

— S-a terminat acum, spuse Charles liniștitor. Ridică ochii surprins, căci șoferul oprise mașina și deschidea ușa.

— Am oprit, doar, ca să iau pantofii scâlțiați și afișele puse în spate, zise el.

— Oh, există așa ceva? întrebă Charles mirat. Șoferul rânji.

— Două ghete vechi, trei papuci și o placardă pe care scrie „PROASPĂT CĂSĂTORIȚI”.

— Sunt sigură că gemenele sunt răspunzătoare de toate astea, spuse Toria. Au fost hotărâte să nu ne lipsească niciuna din ororile tradiționale. Am numai orez pe spate și prin buzunare.

— Asta-i bine. Măcar unii s-au distrat, spuse Charles. Ea îl privi iute, dar el se uita în altă parte. Când mașina porni din nou, Charles se așeză în celălalt colț și-și întinse picioarele în față. Toria închise ochii.

„Plec de acasă”, se gândea. „La castelul în urmă, gemenele, pe tata și... și pe Michael”. Se

amestecase prin mulțimea din sufragerie sau își făcuse rost de o sticlă de șampanie și se retrăsese într-un colț?

Făcuse așa mai demult, la o petrecere de Anul Nou, când Toria adusese niște prieteni de la Londra. Fie îi fuseseră antipatici, fie îl iritase sosirea lor neașteptată. Toria îl găsisese la ceva timp după miezul nopții stând pe întuneric, cu picioarele pe masă și o sticlă goală lângă el, pe podea.

— Michael, de ce stai aici singur? îl întrebase.

— Mă simt bine, îi răspunsese el. Mă simt plăcut de beat și mă distrez grozav în propria mea companie. Ea aprinse lumina și traversase camera pentru a ajunge lângă el.

— Hai la dans, Michael, îl rugase. Ne distrăm bine, și vreau să te simți și tu la fel.

— Ce-i cu solitudinea asta subită? întrebase Michael batjocoritor. Du-te și simte-te bine cu prietenii tăi mondeni. Nu mă vor, și nici eu nu îi vreau.

— Oh, Michael, nu fi dificil, îl rugase Toria. Hai măcar la început de an să fim fericiți.

— Eu sunt fericit. Nu ți-am spus cât de plăcut e să fii beat?

Îl lăsase și se întorsese la ceilalți, dar într-un fel Michael stricase petrecerea. Nu mai fusese la fel fără el. Avusese tot timpul o senzație de gol. „Presupun că din cauză că-l iubeam”, își spusese Toria. „Nu știam pe atunci, dar probabil că fusese tot timpul în mintea mea”. Se întrebă dacă Michael își va aminti vreodată de acea noapte, acum când ea plecase. Fusese una din multele ocazii în care ar fi putut fi împreună, dar el îi refuzase compania lăsând-o cu ceilalți sau chiar singură, întotdeauna se gândise că atunci când se va îndrăgosti de cineva, va dori să fie cu el tot timpul. Credea că dragostea înseamnă, printre altele, să fii mereu alături de persoana iubită. Nu crezuse niciodată că ar fi posibil să se îndrăgostească de cineva ca Michael, cu care să aibă tot timpul controverse, care să născocască tot timpul ceva care s-o facă nefericită exact în

momentele în care ar fi trebuit să fie extrem de fericită. „În orice caz, mi-a stricat ziua nunții”, se gândi Toria și se întrebă dacă Michael ar fi fost la fel de dificil ca mire cum fusese ca musafir nepoftit. Avea obiceiul de a crea dificultăți chiar și acolo unde nu părea posibil să se găsească un motiv pentru ele. Și totuși, doar pentru că el era acolo totul părea atât de deosebit, de viu.

— Ajungem în curând la aerodrom, spuse Charles liniștit. Toria deschise ochii. Nu i se părea că a trecut mult timp de când au plecat de la castel. Se gândise la Michael și uitase unde era sau încotro se ducea.

— Oh, aerodromul, spuse prosteste și apoi adăugă: în cât timp ajungem la Nisa?

— Nu facem mai mult de două ore, răspunse Charles. Un pic mai mult dacă avem vântul în față. Ai vrea o băutură sau altceva, înainte de plecare?

— Nu, mulțumesc, răspunse Toria. Trebuiau să întâlnească câteva persoane oficiale înainte de plecare. Avură alte felicitări de primit, alte mâini de strâns și apoi decolară în sfârșit. Toria se simți

ușurată de faptul că orice conversație era imposibilă. Avionul făcea prea mult zgomot și, în plus, pilotul era aproape. Se așează confortabil pe locul ei, sperând să adoarmă. Observă că Charles avea ziarele de după-amiază în poală.

Pe prima pagină era o fotografie a ei ieșind din biserică, dar se simțea prea obosită ca să dorească să se uite la ea. O dureau buza acolo unde o sărutase Michael și parcă îi simțea încă brațele puternice în jurul umerilor. Era a doua oară când se sărutau. Se întrebă de ce sărutul cu Michael era atât de diferit față de sărutatul cu altcineva. Cu greu putea găsi plăcere în el, doar o durere agonizantă care părea să-i împungă inima, și un disconfort fizic care continua să persiste mult timp după aceea. Se gândi la el, cum lucrează în docuri. Îi era atât de caracteristic să facă așa ceva. Și-l putea închipui ridicând baloți grei sau stând la coadă la sfârșitul săptămânii de muncă pentru a-și primi plata, lucru care-i dădea o satisfacție profundă deoarece o căpăta fără influența sau ajutorul cuiva anume. De ce, de ce era atât de

sensibil?

Își aminti cum odată, când era deosebit de strâmtorată, un bărbat între două vârste, care îi dădea atenție de câțva timp, îi oferise o sumă substanțială de bani. Îl refuzase politicos, mulțumindu-i pentru intenție și spunând că îi era de-a dreptul imposibil să accepte bani de la cineva.

— Mă întreb de ce spui asta, îi zisese el și continuase: oamenii fac o vâlvă inutilă în jurul banilor. Dacă ți-aș trimite un buchet de flori de douăzeci de lire, l-ai accepta fără nicio discuție; dacă ți-aș face un cadou frumos de Crăciun, nu ți-ai face nici cea mai mică grijă; dar pentru că îți ofer bani gheață – de care, fără îndoială, ai nevoie pentru ceva realmente esențial, cum ar fi nota la dentist sau o pereche de cizme prin care să nu pătrundă umezeala – ești silită de conveniențe să refuzi. Eu personal nu văd nicio diferență între a-ți dărui bani sau o sticlă de parfum. Toria zâmbise.

— Un cec este un lucru pe care nicio fată cumsecade nu-l acceptă de la un bărbat.

— În principiu, da; dar în practică - nu. Eu cred că este destul de vulgar să se facă atâta tam-tam în jurul banilor, fie că îi ai, fie că nu. Dacă tu personal știi că nu faci nimic rău acceptându-i, de ce nu procedezi înțelept, lăsându-mă să ți-i dau, pentru că altfel tot îi cheltuiesc pe bomboane de ciocolată?

Toria îi mulțumise, dar îl refuzase din nou. Însă adeseori se gândea că era mult bun simț în vorbele lui. Uneori își spunea că Michael face o vâlvă inutilă și vulgară în jurul faptului că nu are bani. Se întreba cum avea să se simtă acum, cu un cont gras în bancă. Lucrul acesta avea să-l schimbe? Aveau să dispară multe din stările lui de indispoziție provocate de invidia față de banii altora și enervarea față de propria neputință? Poate că se va îngrașa, va deveni pompos și insensibil, deoarece nu mai exista sărăcia și sentimentul ratării care să-l apese.

Toria zâmbi la acest gând și peste puțin timp adormi. Visă că A străbătea culoarul bisericii mergând să se cunune. Îl putea vedea pe episcop

așteptând-o, dar de fapt era Michael. Michael - cu părul în dezordine și fața murdară, strigându-i că a ajuns prea târziu, că e prea târziu ca să se mărite.

Se trezi brusc, simțind deodată că îi era foarte frig. Charles adormise în celălalt scaun. Dormea liniștit, respirând regulat și ușor. Îl urmări un moment dându-și seama că în felul lui era extrem - de arătos. Nu avea frumusețea spectaculoasă, ca a unui star de cinema, a lui Michael, ci o lață cu trăsături regulate, tipic englezească, o frunte dreaptă și o bărbie hotărâtă.

Avea o figură inteligentă, se gândi ea și-și dădu seama pentru prima dată că era foarte probabil să fie deștept din moment ce era cel mai tânăr vicemareșal din R.A.F.Era și el inventator, dar unul de succes, într-un fel, îi era greu să-și aducă aminte cât era Charles de important în munca sa. Nu vorbea niciodată despre ea, nu copleșea niciodată pe nimeni cu cunoștințele sale vaste. Era întotdeauna gata să asculte. „E o persoană foarte drăguță”, se gândi Toria și își

aminti seriozitatea cu care Olga îi spusese exact aceste cuvinte doar cu câteva ore în urmă. „Copiii știu că voi fi în siguranță alături de Charles”, își spusese Toria. Inevitabil, întrebarea îi veni în minte: în siguranță față de ce? se gândea la sărăcie, la greutățile de zi cu zicare nu i se păruseră importante în trecut, sau se gândea la Michael? Dar cum își putea cineva dori să fie în siguranță față de omul iubit? Toria tremură sub haina de vizon. Îi era frig și era obosită. Michael venea cu ea în luna de miere, obsedând-o continuu, și asta era prea mult.

Charles deschise ochii.

— Am adormit? întrebă și apoi se uită la ceas. Trebuie să ajungem dintr-un moment în altul. Toria se uită pe geam. Vedeă marea dedesubt, neteda și calma Mediterană. Se lăsă asfințitul și luminile se aprindeau de-a lungul coastei, luminițe galbene, sclipitoare, care aveau un fel de voioșie.

— Am avut vântul în spate, zise Charles. O să ajungem la timp, sau chiar cu câteva minute mai devreme. Toria îi zâmbi. Ar fi fost un efort mult

prea mare pentru ea să încerce să strige ca să acopere zgomotul motorului. Charles se aplecă peste ea ca să-i lege centura de siguranță pentru că se pregăteau de aterizare. Toria simți mirosul uleiului său de păr și fu deodată conștientă de mâinile lui puternice și îndemânatică care-i verificau centura.

Avionul începu să coboare. Toriei îi pocniră urechile apoi, în sfârșit, după o izbitură ușoară, rulară pe pistă. La aerodrom îi aștepta o mașină și valizele lor fură aranjate în portbagaj. Curând părăsiră străzile aglomerate ale Nișei ajungând pe șoseaua paralelă cu coasta care ducea spre Monte Carlo.

— Cred că ești obosită, spuse Charles, dar mă bucur că zborul nu a fost neplăcut pentru tine.

— Nu am niciodată rău de avion, replică Toria.

— Atunci, ești norocoasă, zise Charles. Se spune că este una din cele mai rele senzații care există.

— Nu am nici rău de mare, adăugă Toria.

Chiar în timp ce vorbea, se gândea ce conversație extraordinară era aceasta pentru doi tineri căsătoriți care tocmai își începeau luna de miere. Charles ar fi putut să fie la fel de bine o cunoștință întâmplătoare din tren. De ce vorbeau în această manieră pretențioasă? Avu subit un impuls de a-l întreba pe Charles la ce se gândește, și apoi își dădu seama că nu poate pronunța cuvintele. În mintea ei zăcea o întrebare pe care nu îndrăznea să și-o pună, dar era acolo. Avea sentimentul oribil că mai devreme sau mai târziu va trebui s-o înfrunte. Venea din ce în ce mai aproape – se apropia momentul când Charles avea s-o întrebe care-i adevărul despre Michael.

CAPITOLUL 6

Apartamentul în care fură conduși Toria și Charles, la Hotel de Paris, era inundat de flori. Pe fiecare masă erau vase mari cu garoafe roz și zambile parfumate.

— Ce frumos! exclamă Toria și cel care-i condusesese sus zâmbi apreciativ.

— Ne-am dat toată silința să urmăm instrucțiunile lui Monsieur Drayton.

Toria se uită la Charles.

— Tu ai comandat toate astea? Ce drăguț din partea ta! Charles nu-i zâmbi și Toria simți că el îi evita ochii în mod deliberat. Trecu prin camera de zi spre dormitor. Avea un mic balcon, sub care era o grădină, și apoi marea. Toria privi un moment luminile portului și faleza înaltă de deasupra. Totul era foarte frumos.

Stelele străluceau și briza nopții avea mireasmă de mimoze.

— E minunat! Toria rosti cu voce tare cuvintele, apoi se întoarse și văzu că el n-o

urmașe. Se întrebă de ce Charles întârzia să vină lângă ea; apoi auzi sunetul unei uși descuiate și vocea recepționarului spunând:

— Ați fost norocos, monsieur, că această cameră este goală. Nu am anticipat că veți dori două dormitoare. Deci asta făcea Charles! Toria, privind în camera de zi prin ușa deschisă, îl văzu împreună cu recepționarul în cealaltă cameră. Simți deodată că-i este frig și teamă și cu un gest obosit își luă pălăria de pe cap.

Se auzi o bătaie la ușa camerei de zi. Sosiseră hamalii cu bagajele. Îl auzi pe Charles spunându-le într-o franceză surprinzător de bună ce bagaje să ducă în fiecare cameră. Peste câteva minute totul era aranjat și hamalii plecară cu un „Merçi beaucoup, Monsieur”, care însemna că Charles i-a răsplătit cu un bacșiș generos. Acum erau singuri. Toria simțea că nu se poate mișca, nici măcar să înceapă să desfacă valizele aranjate pe rafturile joase de lemn de lângă pereți. Stătea sprijinită cu mâinile de spătarul unui scaun, așteptând. Simți că inima i se opri o clipă, de

panică, când Charles apăru în ușa.

— Cred că ți-e foame, și mie îmi este sigur, zise el. Propun să facem o baie, să ne schimbăm și să coborâm cât mai repede la cină.

Vocea îi suna prietenoasă și plăcută. Toria se simți ceva mai destinsă.

— Ard de nerăbdare să fac o baie, reuși să spună. Dar o să dureze destul de mult. Trebuie să despachetez și habar n-am pe unde îmi sunt lucrurile de care am nevoie.

— De ce nu suni camerista? sugeră Charles.

— Nu m-am gândit la asta, replică Toria.

— O sun eu. Apăsă butonul de pe noptieră pe care scria „Femme de chambre”, apoi plecă în camera lui. Toria își aminti cum în vizitele anterioare în Franța sau în alte țări străine, fusese nevoită întotdeauna să facă economie, numărându-și francii, întrebându-se dacă își putea permite o masă, lăsând la o parte luxul, l-ar fi fost imposibil în acele ocazii să stea să privească, în timp ce camerista ar fi despachetat în locul ei. O astfel de cerere implica un bacșiș mare și ea nu

avusese niciodată bani suficienți pentru astfel de lucruri. Dar acum era măritată cu un bărbat bogat și totul se schimbase. Își scoase haina de călătorie. Lumina scânteie pe verigheta de pe deget – era de platină. Ce însemna oare pentru ea? Deja, ceremonia din biserică i se părea îndepărtată, de parcă s-ar fi petrecut cu mult timp în urmă. Își aminti de senzația pe care o avusese pe tot timpul oficierii căsătoriei. Parcă ar fi fost pe jumătate inconștientă, mișcându-se mecanic în timp ce gândurile și sentimentele îi erau în altă parte. Și apoi, când se întorseseră la castel, apăruse Michael. Parcă îi vedea și acum fața, cum stătea în cadrul ușii. Toria se înflora. Nu voia să-și amintească mai mult, să-și audă din nou vocea strigând acele cuvinte care trădaseră un secret – al ei și al lui Michael. Dacă n-ar fi atât de istovită, își spuse, i-ar fi mai ușor să facă lumină în toată povestea, să aducă subiectul în discuție înainte s-o facă Charles, să născocească vreo minciună fantastică.

Dar nu putea; creierul refuza să îi

funcționeze. Nu putea gândi, nu putea face niciun plan, nu putea face o imagine coerentă din frânturile întâmplătoare de amintiri, emoții, nefericire, care păreau să zacă în mintea ei ca piesele unui puzzle complicat și aproape imposibil de rezolvat.

Dar baia fu reconfortantă. Toria simți cum i se duce o parte din oboseală în timp ce se cufunda până la gât în apa caldă, parfumată cu esență de gardenii. Îi putea înțelege pe cei care voiau să moară în baie, își spuse, și simți că nu era un lucru îngrozitor să-ți tai venele și să simți cum se scurge sângele vieții. Aproape. Că se imagina pierzându-se încet în uitare într-un astfel de mod; apoi își îndreptă brusc poziția, rușinată de astfel de gânduri morbide.

— N-o să mor, spuse cu voce tare. O să trăiesc și o să fiu fericită. Trebuie să fiu fericită. Tonul îi era sfidător, dar auzi cuvintele lovindu-se de pereții acoperiți cu faianță ai băii, ca pe o expresie a fricii. Ieși din cadă și se înfășură cu prosopul mare de baie. Știa că încearcă să se

calmeze „să-și insufle vitalitate în mintea obosită și în trupul epuizat. Își îndepărtă hotărâtă din minte gândul la Michael. Dacă va continua să-și amintească ce se petrecuse în această zi, simțea că avea să înnebunească. Era suficient că nu-și putea mișca buzele fără a-și aminti de brutalitatea sărutului lui.

După ce se îmbracă, se privi în oglinda lungă de pe șifonierul mare, lustruit, și își spuse că trebuie să-l uite pe Michael, cel puțin pentru câteva ore. Era noaptea nunții lui Charles, ca și a ei, se gândi, și n-avea rost să fie nefericiți. Charles nu trebuia să sufere din cauza lui Michael. Era destul că ea se simțea mizerabil. Doar gândindu-se la el, parcă simțea o durere în piept. Charles se însurase cu ea pentru că o iubea. Îi ceruse foarte puțin în schimb și acel puțin îi era cu putință să i-l dăruiască.

— Am să-l fac fericit, spuse Toria cu voce tare. Avea o oarecare satisfacție în faptul că se știa frumoasă. Charles putea fi măcar mândru de soția lui. Îmbrăcase o rochie de seară făcută

special pentru ea de unul din marii creatori de modă din Anglia. Rochia era frumoasă în sine, dar în plus, reușea să-i pună în valoare propria frumusețe. Era făcută dintr-o mătase albastră-fumurie, împodobită cu perle mici și trandafirași pe umeri. Făcea ca pielea Toriei să arate uimitor de albă, în timp ce părul de culoarea mimozei îmbobocite îi cădea moale de o parte și cealaltă a feței. Luă capa de catifea pe care camerista i-o lăsase pe pat și se duse spre camera de zi. Se opri o clipă și inspiră adânc înainte de a deschide ușa și a trece în cealaltă încăpere. Charles o aștepta. Stătea așezat într-un fotoliu și citea un ziar. La intrarea ei se ridică în picioare.

— Ai fost foarte rapidă, îi spuse el. Mă așteptam să stai mult mai mult.

— Ești în general atât de răbdător? întrebă Toria. Majoritatea bărbaților strigă când sunt gata, și detestă să fie făcuți să aștepte, în special pentru masă.

— Depinde foarte mult de persoana așteptată, replică Charles.

Ceva în vocea lui o intimida pe Toria. Își lăasă privirea în jos, spre rochie, pentru a-i atrage atenția la ea și Charles remarcă:

— Ai o rochie foarte frumoasă.

— Mă bucur că îți place, spuse Toria. Aproape că merită să treci cu vederea neplăcerea probelor.

— Hai să coborâm și să uluim sala de mese, sugeră Charles.

Deschise ușa și o lăasă să treacă înaintea lui în coridor.

Toria mai fusese la Monte Carlo și înainte, dar nu-și putuse permite să locuiască la Hotel de Paris. Sala de mese uriașă, cu pereții poleiți și imensele picturi murale, o surprinse și o amuză.

— Se potrivește perfect cu locul, îi spuse lui Charles. Monte Carlo nu poate fi decât rococo. Cazinoul este ca un tort de nuntă și grădinile parcă sunt pictate pe pânză.

— Nu știu dacă și eu le admir la fel de mult, spuse Charles, concentrându-se asupra meniului. Toria privi în jur și se gândi cât de mult i-ar plăcea

lui Michael. El adora ornamentația bogată, revărsarea luxoasă de mătase și catifea, de aur și cristal. Aceasta era o altă fațetă a revoltei lui față de tot ceea ce însemna sărăcie, monotonie, plictiseală.

„Vreau ca totul să fie bizar”, îl auzise spunând mai demult. „Vreau ca lumea să fie plină de fantastic și frumos. Mesele ar trebui să fie încărcate de farfurii aurite și orhidee. Casele să fie pline de statui de marmură cu lachei îmbrăcați în livrele cu fireturi de aur. Femeile ar trebui să fie superb îmbrăcate și să aibă multe bijuterii”. Toria râsese la izbucnirea lui. Într-un fel, înțelegea că Michael încerca întotdeauna să scape de urâtenia propriei sărăcii.

Da, i-ar plăcea aici, se gândi, și privind în jur recunoscu mai multe persoane de la celelalte mese și zâmbi dându-și seama cât de potrivit era decorul pentru ei. La o masă de lângă ușă stătea bătrâna contesă Yvonne de Farlante. Fusesse odinioară o mare frumusețe. Acum, la cei peste șaptezeci de ani ai săi, nu uitase de vremurile în

care fusese adorată și aclamată și refuza să se plece înaintea vârstei înaintate. Când era foarte tânără, se măritase cu un duce și îl părăsise pentru că i se păruse prea plicticos. Acum încă era în căutarea dragostei, și când bărbații interesați de ea se răriseră, găsise destui gigolo care să le ia locul.

Era amuzantă, spirituală și avea un farmec fără seamăn. În seara aceasta era singură. Purta o perucă neagră coafată cu bucle mici, în jurul gâtului avea cinci șiruri de perle magnifice despre care se spunea că îi fuseseră dăruite de către unul din marii duci ai Rusiei. Nu putea exista o ambianță mai potrivită pentru contesă decât Monte Carlo, își spuse Toria și recunoscu la masa de alături un contemporan al contesei care nu ducea povara anilor la fel de ușor ca ea.

Unul din ultimii supraviețuitori ai unei familii de bancheri faimoși arăta exact ca o broască țestoasă Hainele îi atârnav largi pe lângă corp; gâtul îi ieșea lung din guler și crețurile bărbiei cădeau de pe o față curios de asimetrică. Fusese

pe vremuri unul din tinerii cei mai îndrăzneți ai generației sale și se spunea că nicio femeie nu era în siguranță când se afla singură cu el, iar să se plimbe cu el. Cu trăsura, însemna să caute dezastrul.

Acum, la bătrânețe, călătorea prin lume împreună cu o femeie aproape la fel de bătrână ca și el, care îi era chere amie de aproape treizeci și cinci de ani. Dar acum nu-l mai interesau femeile. Mâncarea era singurul lucru care-l interesa, nu mâncarea copioasă, delicioasă, apetisantă de care se bucurase în tinerețe, ci cea vitaminizată, recomandată de medici, despre care credea că-i prelungește viața. Când călătorea, era însoțit de un alai întreg de oameni care se îngrijeau de această ultimă și cea mai prețioasă posesiune a sa.

Venise în Monte Carlo cu patru mașini, un doctor, o asistentă medicală, un farmacist, doi valeți și, nu în ultimul rând, frigiderul propriu, pe care-l considera esențial și-l purta după el oriunde mergea. El și contesa erau aproape ultimii reprezentanți ai aristocrației strălucitoare care

inunda odinioară Monte Carlo în fiecare primăvară, în căutarea distracției.

— Vezi pe cineva cunoscut? întrebă Charles, și vocea lui întrerupse gândurile Toriei.

— Destul de mulți, replică ea. Era adevărat. Cunoștea un număr mare de oameni din sala de mese ticsită de lume. Nu avea vreo afecțiune specială pentru ei, și nici ei pentru ea, și totuși, toria știa că imediat ce își vor da seama de prezența ei, se vor grăbi să o salute cu plăcere afectată și se vor aștepta ca ea să se alăture la petrecerile lor și să-și petreacă timpul bând sau jucând împreună jocuri de noroc.

Se întreba ce ar crede Charles despre ei, despre aceste cunoștințe cu care petrecuse mult timp în ultimii ani, când hoinărise prin Londra, acceptând ospitalitatea oricui era pregătit să plătească pentru asta. Știa prea bine ce reputație aveau astfel de oameni, sau majoritatea - de risipitori și pierde-vară; totuși, aveau două calități - erau și amuzanți și generoși. Și ei, la fel ca și contesa. Și bătrânul bancher, erau rămășițele unei

ere pierdute și uitate. Își făcuseră apariția în perioada interbelică. „Societatea de cafenea” îi numea America și întocmai fluturilor care puteau trăi doar în lumina soarelui, dispăreau când era de muncit sau de făcut vreun sacrificiu, doar pentru a apărea din nou, la fel de voioși, poate doar un pic mai bătrâni la sfârșitul războiului.

„Nu pot să pricep de ce vor să călătorească, spuse odată cineva. O să-i găsești întotdeauna în barul de la Ritz din oricare metropolă; și dacă nu s-ar uita pe fereastră, nici n-ar ști cum arată orașul”.

Erau paraziți nestatornici într-o lume care nu-și putea permite astfel de oameni și totuși, Toria simțea că nu te poți abține să nu îți placă de ei. Bărbații aveau cu toții un farmec aparte. Erau bine îmbrăcați și exista ceva îndrăzneț și elegant în garoafa de la butonieră sau țiğările lor groase. Conduceau mașini rapide, scumpe și dădeau întotdeauna senzația că au o sumă enormă de bani, deși nimeni nu știa de unde vin. Femeile erau încântătoare, fără doar și poate. Se îmbrăcau

după ultima modă și la cei mai faimoși creatori, iar bijuteriile le veneau direct de pe Rue de la Paix. Rareori făceau vreo remarcă demnă de ținut minte, totuși, râsetele lor puteau fi auzite, vesele, deasupra ritmului moale al formațiilor care cântau în orice club de noapte care era dernier cri. În jurul umerilor aveau acum vizon, unde cu câțiva ani înainte purtaseră sobol și șinșila, iar creațiile fantastice ale lui Dior înlocuiseră pe Chanel și Schiaparelli, care le fuseseră favoriți înaintea războiului. Izbuteau într-o manieră proprie, extraordinară, să fie întotdeauna ceva mai elegante decât orice altă femeie din încăpere, indiferent de câți bani ar fi avut, oricât de importantă ar fi fost pe scara socială. Aveau ceva care le făcea extrem de moderne, făcându-le pe celelalte să pară demodate.

— Cine sunt prietenii tăi? întrebă Charles, în timp ce un chelner venea lângă el cu un bilet împăturit pe o tavă. „Darling, e divin să te revăd! Vino cu noi după cină. De-abia așteptăm să auzim despre nuntă. Bebe”. Toria îi dădu biletul lui

Charles.

— Vrei să mergem la ei? îl întrebă. Sunt cei patru din colț.

Charles aruncă o privire înspre grup - bărbați bronzăți, dichisiți și femei șic, pline de bijuterii.

— Presupun că ești prea obosită în seara aceasta, zise el liniștit; dar dacă vrei să mergem, bineînțeles că sunt de acord. Toria clătină din cap.

— Sunt mult prea obosită, zise ea. O să-i vedem mâine și în fiecare zi de-acum încolo, cât stăm aici. N-am putea scăpa de ei chiar dac-am vrea.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să stăm cu cineva dacă nu vrem, spuse Charles. Toria zâmbi.

— N-o cunoști pe Bebe! spuse ea. Este foarte insistentă și uiți că noi suntem celebritățile momentului. Charles o privi surprins.

— N-am crezut până acum, că te stingherește asta exclamă el.

— Nu mă stingherește, replică Toria. Fac

doar haz pe seama noastră.

— Orice minune ține două zile, o asigură Charles grav. Fără îndoială că săptămâna viitoare se va oficia o nuntă de două ori mai impresionantă ca a noastră, și toată lumea ne va da uitării.

— Nu sunt foarte sigură că mi-ar plăcea asta, ripostă Toria.

Îi scrisese un bilet lui Bebe și i-l trimise la masă, spunând că ea și Charles de-abia sosiseră și erau mult prea obosiți ca să mai petreacă în această seară. Era sigură că Bebe și prietenii ei vor înțelege situația. După ce chelnerul luă biletul, Toria se întrebă dacă procedase înțelept. Conversația dintre ea și Charles decurgea cu efort. Frazele pe care și le spuneau erau afectate, ca și cum în fiecare moment încercau să-și ascundă adevăratele sentimente.

Charles comandase o cină delicioasă și, în timp ce felurile defilau unul după altul, mintea Toriei devia de la discuția pe care o purtau. Îi era imposibil să se concentreze la banalitățile conversației. I se părea că timpul se scurge foarte

încet.

— Ce-or face gemenele? se întrebă deodată cu voce tare.

— Sunt la teatru, replică Charles. Am aranjat cu trei dintre prietenii mei care au fost cavaleri de onoare să le ducă pe ele și pe Lettice să vadă un spectacol la Hipodrom, m-am gândit că vor fi foarte deprimare după ce pleci tu. Îți vor simți lipsa, știi.

— Dar n-o să fiu prea mult timp plecată, replică Toria. Charles o privi gânditor.

— Vreau să vorbim într-o zi despre gemene, zise el. Nu crezi că ar fi o idee bună să fie trimise la o școală realmente bună? Undeva unde nu numai ar învăța ceva, dar și-ar face și mulți prieteni? Toria îl privi surprinsă.

— Dar sunt atât de fericite acasă și învață în sat. Este o femeie foarte drăguță acolo. A fost guvernantă și acum este la pensie. Face lecții cu ele în fiecare dimineață.

— Nu mi se pare a fi o educație adecvată, spuse Charles.

— Știu cam la fel de mult cât știam și eu la aceeași vârstă, replică Toria sfidătoare.

— Cred că ar fi mai fericite la școală, insistă Charles, în special acum că tu ai plecat de acasă și nu mai are cine să aibă grijă de ele.

— Dar este Lettice, spuse Toria. Și mă gândeam, desigur, că ar putea veni la noi când ne vom hotărî unde vom locui.

— Asta este deja hotărât, replică Charles. Am cumpărat o casă în Chesterfield Hill. Voiam să-ți fac o surpriză la întoarcerea din luna de miere. Poate că ar fi trebuit să te consult în legătură cu asta dinainte. Este o casă mică, ușor de întreținut, și, ca să fiu sincer, nu cred că va fi loc destul pentru ca fetele să locuiască permanent în ea. În vacanțe, bineînțeles, pot veni acolo, ori pot veni la casa mea din Worcestershire, dar cred într-adevăr că ar trebui să mergă la școală. Toria simți deodată că se înfurie. Era pentru prima dată de când îl cunoștea pe Charles când el părea să dorească să-și impună părerea.

— O să mă mai gândesc la asta, spuse puțin

înțepat. Eu am decis, bineînțeles, până acum aceste lucruri din moment ce nu au avut mamă.

— Și acum sper să mă lași să te ajut cu aceste decizii, spuse Charles.

— De ce aș face asta? Știa că întrebarea era agresivă, dar nu se putuse abține să nu o pună.

— Deoarece țin foarte mult la gemene, răspunse Charles, și vreau să aibă tot ce este mai bun pentru ele.

— Acasă este locul cel mai bun pentru toți copiii, spuse Toria.

— Acolo unde sunt o mamă și un tată, sunt de acord cu tine, replică Charles.

Toria tăcu. Se gândea la doamna Hagar-Bassett și se întreba dacă Charles știa despre ea. Se gândea și la Michael, cu stările de proastă dispoziție și momentele lui dificile. Nu era chiar atât de lipsită de onestitate, încât să pretindă că o astfel de atmosferă era prielnică pentru niște copii de vârsta Xandrei și Olgăi. Poate că Charles avea dreptate. Acum că își putea permite, o școală realmente bună, cu internat, acesta putea fi locul

cel mai potrivit și acest mai fericit pentru gemene. Și totuși, nu putea suporta gândul de a le pierde. Simți deodată ca și cum cineva încerca să-i ia de lângă ea proprii copii. Ar însemna să treacă multe luni fără să le vadă. Aproape că simțea singurătatea învăluind-o.

— Urăsc școlile, spuse puțin cârcotașă.

— Ai mers la vreuna? o întrebă Charles.

— Doar pentru șase luni, replică Toria. O așa numită școală generală.

Își aminti cât de greu îi fusese să plece de la castel, dar, într-un fel, când ajunsese acolo nu fusese prea rău. Era mai degrabă amuzant să fii atât de ocupată, să ai mulți prieteni, atâtea puncte de interes, atâtea lucruri de discutat. Da, nu-și regreta vremea petrecută la școală, dar gemenele erau mult mai mici și părea îngrozitor să le condamni să fie disciplinate și îndopate cu educație pentru următorii cinci ani.

— O să mă mai gândesc, repetă Toria, și simți din nou un resentiment față de Charles pentru că din toate serile pe care le avea la dispoziție tocmai

în seara asta s-a apucat să discute această problemă.

Charles nu era conștient că o supărase în vreun fel.

— Știu că va fi cel mai bun lucru pentru gemene, zise el, ca și cum totul ar fi fost deja aranjat. Și acum, dacă ai terminat, vrei să mergem la Cazino?

— Da, hai să mergem. Plecaseră deja destule persoane din restaurant, dar chiar și așa, Toriei și lui Charles le luă ceva timp să ajungă la ușă. Cel puțin o jumătate de duzină de vechi prieteni întinseră mâinile, zâmbindu-i Toriei cu înțeles:

— Nu vrei să mă prezinți soțului tău? Charles fu politicos, dar cumva detașat, se gândi Toria. Se trezi atrasă în vârtejul de exprimări nesincere ale afecțiunii, strigăte de încântare la vederea rochiei altei femei, stilul ușor ipocrit în care vorbeau între ele vechile cunoștințe. Totul era atât de familiar și nonșalant, și Toria își intră în rolul rezervat pentru ea care i se potrivea ca o mănușă, rămânând totuși tot timpul conștientă că era vorba doar de

un rol și nimic mai mult.

Charles nu o văzuse niciodată așa. El nu o văzuse decât la castel, unde se comporta destul de natural. Și totuși, era poate mai mult din ea însăși în această creatură scânteietoare, amuzantă, care-i numea pe toți cei pe care îi întâlnea „darling” și care sporovăia tot felul de aiureli în acel stil exagerat care făcea ca o remarcă oricât de banală să pară spirituală.

Toria nu se așteptase să observe această diferență de comportament când se afla în compania lui Charles. Cu Michael fusese întotdeauna absurd de conștientă de ea, fiindcă el râdea mereu și o tachina în legătură cu asta. Michael o imita pe ea și pe prietenii săi; și după aceea, știind ce gândește, nu mai putea fi vreodată naturală când el era de față. Dar numai Michael o făcuse să se simtă astfel. Acum era tulburată să observe că în timp ce vorbea, râdea și strălucea ca un foc de artificii, era conștientă de prezența lui Charles care, puțin retras, o urmărea. Până la urmă ajunseseră în holul cu coloane de marmură

rămânând singuri pentru drumul de câteva minute până la Cazino.

Toria își puse capa de catifea peste umeri.

— Nu-i nevoie să ieșim afară dacă nu vrem, zise. Există un pasaj de la hotel la Cazino.

— Dacă nu-i prea frig pentru tine, aș prefera să iau puțin aer, spuse Charles.

— Și mie mi-ar plăcea. În timp ce coborau treptele și traversau strada, ajungând la Cazino, se întreba ce anume oare gândea Charles. Încăperile mari, luminate de candelabre de aur și cristal, dădeau impresia obișnuită de strălucire și splendoare. Ca de obicei, erau vocile monotone ale crupierilor, discuțiilor spectatorilor atenția încordată a jucătorilor.

— Să mergem în Salle Priva, sugeră Charles.

Își croiră drum prin mulțimea care înțesa încăperile Cazinoului, în comparație ou liniștea relativă din Salle Prive. Aici era liniște, în ciuda faptului că erau câteva sute de oameni strânși în jurul meselor cu postav verde, jucând chemin de fier, trente-et-quarante sau ruletă.

— Vrei să joci? întrebă Charles.

— Mi-aș putea încerca norocul, replică Toria. Charles schimbă niște bani în fise de 200 de franci. Îi dădu o parte din ele Toriei și ea se duse la o masă. De ruletă. Puse o fisă pe numărul 17, amintindu-și că era numărul norocos al lui Michael. „Dacă o să se întâmple vreodată ceva, se va întâmpla pe 17”

De câte ori nu-l auzise spunând asta și râsesse de el pentru că este superstițios! Cât de mult i-ar fi plăcut lui Michael să fie în locul ei în seara aceasta! Era pasionat după jocurile de noroc. Era în stare să parieze ultimul șiling pe un cal, pe deplin încrezător că va câștiga și supărat în mod nerezonabil când nu reușea.

Nu o singură dată Toria îi ținuse predici pentru că își irosea banii pe care îi avea la jocurile de noroc. Râsesse întotdeauna de pasiunea lui pentru ping-pong.

— Ești ca servitorii, îi spunea uneori. Crezi că într-o zi o să faci o sută de mii și o să te poți pensiona.

— Ba chiar o să-i fac, îi răspunse Michael, dar n-am să mă retrag. Așteaptă și-o să vezi. Încrederea lui fusese justificată, își spuse acum Toria. Câștigase o avere. Dar ea nu era acolo să vadă ce face cu banii.

— Zero, auzi strigând un crupier. Își pierduse banii și se duse agale la o altă masă. În scurt timp pierdu toate fisele pe care le avusese, întorcându-se, îl găsi pe Charles lângă ea.

— Ai câștigat? o întreabă el. Toria clătină din cap. Peste câteva clipe adăugă:

— Dar tu?

Îl auzi zornăind niște fise în buzunar.

— Am făcut ceva, spuse el. De obicei am noroc.

— N-aș fi crezut că ești jucător, remarcă Toria.

— Nu sunt, replică el. De aceea, când îmi încerc șansa, iese de obicei bine.

— Sunt obosită, spuse Toria deodată. E prea devreme să mergem la culcare?

— E aproape douăsprezece, răspunse

Charles. E devreme pentru Monte Carlo, dar nu și pentru oameni care au trecut astăzi prin atâtea.

Traversară încăperile în tăcere. Ieșind pe treptele Cazinoului, Toria rămase pe loc privind grădinile inundate de lumină. Palmierii se profilau teatral pe fundalul întunecat al cerului înstelat. Chiar și statuile de la Hotel de Paris, nuduri imense de zeițe ieșind dintr-o spumă modestă de marmură albă, aveau un aer de mister și seducție. Îți dădeau sentimentul că din moment în moment avea să se întâmple ceva emoționant – parcă așteptai ridicarea cortinei.

— Monte Carlo este decorul perfect, spuse încet Toria.

— Pentru ce? întrebă Charles.

— Pentru... pentru... ezită Toria. Era pe punctul de a spune „dragoste”, dar apoi se răzgândi.

— Pentru... cosmopoliți, sfârși lamentabil și se întrebă dacă Charles îi sesizase ezitarea. Ascensorul îi duse la etajul lor. Charles descuie ușa apartamentului și Toria, trecând înaintea lui,

aprinse lumina. Îl auzi închizând ușa în urma lor și, pentru a-și ascunde o senzație subită de stinghereală, se duse să miroasă garoafele dintr-o vază.

— Ce frumoase sunt, zise. Charles nu-i răspunse și după o clipă fu silită să ridice privirea spre el. O privea grav.

— Este prea târziu să stăm puțin de vorbă? o întrebă el.

— Aș spune mult prea târziu, replică Toria iute. N-ar putea, ceea ce ai să-mi spui, să aștepte până mâine? Reuși să vorbească degajat, dar în același timp își simți gura uscată.

— Depinde ce simți în legătură cu asta, răspunse Charles. Voiam să te întreb, desigur, despre vărul tău Michael. Toria simți deodată că genunchii o vor lăsa. Se așeză pe canapea, faldurile rochiei umflându-se în jurul picioarelor.

— Ce-i cu Michael? întrebă, și știu că vocea i-a sunat nenatural.

— Ești îndrăgostită de el, zise Charles. Așteptase lovitura toată seara dar acum, când

venise, tot pe nepregătite o luase.

— Ce... ce vrei să spui?

— Cred că știi ce vreau să spun, replică Charles. Am știut că nu ești îndrăgostită de mine, dar n-am știut până astăzi că ești îndrăgostită de altcineva.

— Nu m-ai întrebat, ripostă Toria puțin sfidător.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că te-ai mărita cu mine dacă ai iubi pe altcineva.

— Poate că am avut motivele mele.

— Banii, desigur. Vocea lui Charles era aspră și pentru prima dată era și foarte amară.

— Nu, nu banii. Toria aproape că striga.

— Îmi pare rău. Vrei atunci să-mi dai un motiv? Toria își împleti degetele. Toată discuția era mai greu de suportat decât își închipuise. Încercă să se gândească la toate lucrurile pe care plănuise să le spună, dar mintea parcă îi era goală. Charles traversa camera încolo și înapoi.

— Ai încredere în mine, spuse el, și lasă-mă să te ajut.

— Ți-am spus că n-a fost din cauza banilor, replică Toria. Au fost alte motive. Am vrut să fug de Michael.

— Se pare că și el a avut aceeași idee.

— A plecat fără să-mi spună.

— Și dacă ar fi ajuns cu o zi înainte de cununia noastră, m-ai fi lăsat baltă? întrebă Charles. Toria îi răspunse după o pauză lungă.

— Nu știu, zise în sfârșit. Acesta este adevărul, Charles! Nu știu.

— Mi-ai cerut să ne căsătorim cât mai repede cu putință, îi aminti Charles. Dacă nu ai fi fost atât de grăbită, ai fi putut să te măriți cu Michael, acum că a câștigat ceva bani. Toria sări deodată în picioare.

— Ce rost au toate astea? întrebă. Și de ce îmi spui toate lucrurile astea? Ce importanță au? Suntem căsătoriți, nu-i așa?

— Vreau să știu exact cum stau, replică Charles.

— Ești soțul meu, zise Toria, și vocea îi sună puțin isteric.

— După cum spui, sunt soțul tău, remarcă Charles sec, dar nu este deosebit de mulțumitor să afli în ziua nunții că soția ta este foarte îndrăgostită de alt bărbat.

— De unde știi? Ce te face să fii atât de sigur? Întrebă Toria, sălbatic.

— Uiți că ți-am văzut fața când a sosit Michael la castel, replică Charles. Am auzit ce ai spus când ai leșinat.

— Și eu am auzit, murmură Toria de parcă vorbea doar pentru sine. N-am vrut să spun ce-am spus, mi-a scăpat.

— Mi-am dat seama, replică Charles. Nu-mi place în mod deosebit să fiu indus în eroare, să știi.

— Nu-i vorba de nicio inducere în eroare aici, protestă Toria. Mi-ai cerut mâna și eu am spus da. Nu m-ai întrebat dacă te iubesc sau dacă iubesc pe altcineva.

— Presupun că am fost un prost, răspunse Charles, dar cred că într-un fel mi-am închipuit că ești prea cinstită ca să-ți oferi mâna atunci când

nu e nicio șansă să-ți oferi și inima. Zâmbi, dar ochii și buzele îi erau cinice.

— Sună ca un pasaj dintr-un roman victorian, nu-i așa? continuă el. Presupun că sunt demodat și plictisitor, dar când te-am ascultat discutând cu toți oamenii aceia în restaurant, mi-am dat seama că nu știu nimic despre tine sau despre lumea în care ai trăit.

— Îmi pare rău, Charles. Toria își ridică ochii spre el.

— Nu-i nevoie să-ți pară rău. Am fost doar extrem de prost. Ca mulți alți bărbați dinaintea mea, cred că am așteptat prea mult.

— Oh, te rog, nu te simți atât de jignit în legătură cu asta, îl rugă Toria. Ai fost amabil și drăguț, teribil de drăguț. Îmi placi foarte mult, am încredere în tine. Mă simt în siguranță lângă tine, dar n-am ce să fac... nu te iubesc.

— Și îl iubești pe vărul tău, Michael? accentuă Charles.

— Așa cred, încuviință Toria. Dar ce sens are să vorbim despre asta? N-am putea uita?

— Am putea? Toria ar fi vrut să mintă, dar chiar în timp ce încerca să silească vorbele să-iasă de pe buze, știa că este imposibil. Era prea obosită pentru a vorbi în doi peri, sau măcar să încerce. Iar Charles avea ceva care n-o lăsa să ocolească adevărul. Nu-i răspunse, și după un moment el făcu un mic gest cu mâinile.

— Ai văzut, spuse el.

— Ei bine, ce ai de gând să faci în privința asta? Toria își dădu capul pe spate și-l privi drept în ochi, în timp ce-i puneă întrebarea.

— Nimic! Vocea lui era extrem de decisă. Se duse la fereastră, o deschise și privi afară în noapte. Avea spatele atât de drept, umerii atât de largi; dădea impresia de putere. Rămase acolo fără să se miște și după câteva clipe Toria simți că nu mai poate suporta.

— Charles! îi spuse, cu toate că el nu se întoarse, repetă: Charles, îmi pare îngrozitor de rău pentru tot, dar... eu... sunt soția ta.

Nu știa cum ar putea formula altfel cuvintele. Ar fi vrut să-i spună că, din partea ei, era gata să-

și îndeplinească obligațiile conjugale. Vocea i se frânse și rămase tăcută; apoi Charles se întoarse spre ea. Fața îi era contorsionată, greu de recunoscut, și o privea cu ochi îngustați.

— Crezi că eu te vreau în condițiile acestea? întrebă furios.

Ochii lui părură să-i ardă fața albă, apoi părăsi camera, ducându-se în dormitorul lui. Închise ușa după el, și ceea ce fu infinit de înspăimântător fu faptul că nu o trânti. O închise încet, ceea ce Toriei îi păru a fi o finalitate absolută.

CAPITOLUL 7

După o noapte nefericită, de autoacuzatii și regrete, Toria se trezi într-o stare foarte diferită. Se simțise rușinată și umilită în orele întunecate ale nopții, când stătuse întinsă în pat cu ochii deschiși, părându-i rău pentru Charles și pentru ea însăși și în unele momente mâniindu-se pe Michael. Totul era o încâlceală jalnică și viețile li se încurcaseră astfel încât nimeni nu era fericit și nimeni nu câștigase nimic din ceea ce ei, la un moment dat, i se păruse a fi acțiunea cea mai înțeleaptă și lipsită de egoism pe care o putea face.

Acum se gândea că fusese probabil nebună. Măritându-se cu Charles nu rezolvase nimic, nici viitorul lui Michael, nici pe al ei, și totuși, crezuse că făcuse sacrificiul pentru binele lui, asigurându-i cel puțin un acoperiș deasupra capului în casa care-i fusese singurul cămin după moartea părinților săi. Acum că era bogat, se putea duce oriunde voia, putea face orice îi plăcea. Tot ce

reuşise era să-l facă pe Charles nefericit, şi odată cu el şi pe ea însăşi.

Nu avea ce să-i reproşeze lui Charles. Se căsătorise cu ea crezând că dacă nu-i iubea, cel puţin nu era îndrăgostită de altul; iar decepţia, dacă acesta era cuvântul potrivit, era toată de partea ei, şi Toria era acum în poziţia nenorocită de a şti că se comportase lamentabil. Agitându-se şi răsucindu-se în patul moale, Toria se tot acuză că este o persoană vrednică de dispreţ până când o trezi lumina soarelui furişată printre jaluzele. Noaptea trecuse, şi o altă zi însořită şi înviorătoare o aştepta. Trase jaluzelele şi rămase la fereastră în cămaşa de noapte. Simţea razele aurii ale soarelui încălzindu-i trupul, orbindu-i ochii, îmbrăţişând-o şi liniştind-o, alungându-i nefericirea.

În acel moment mândria îi sări în ajutor s-o salveze şi, simţindu-se deodată întărită şi înviorată, îşi îndreptă instinctiv umerii şi-şi dădu capul pe şapte. La urma urmei, îşi spuse, de ce avea să-i fie ruşine? Nu îl minţise pe Charles. El o

ceruse de nevastă și ea doar acceptase. Nu pretinsese față de el că ar fi fost singurul bărbat din viața ei. Dacă îi plăcea să-și închipuie acest lucru, era cu siguranță o presupunere nefondată. Poate că era faimos și în erou în ochii lumii, dar la urma urmei și ea avea celebritatea ei.

Era tânără, era frumoasă și, mai presus de orice, era vie într-o lume în care trebuia să trăiești și să te bucuri. Cine putea fi nefericit într-o astfel de dimineață?

Toria își îngustă ochii din cauza soarelui și privi peisajul. Marea era de un albastru viu, ca rochia Fecioarei, vapoarele din port arătau vesele, împodobite cum erau cu steaguri, grădina de sub fereastră era o orgie de flori luxuriante, revărsând o mireasmă îmbătătoare. Portocalele din copaci păreau globuri de aur și vântul foșnea mățos printre frunzele palmierilor. Totul era atât de încântător, de vesel.

— De ce aș fi nefericită? se întreabă Toria, întorcându-se în pat.

Sună pentru micul dejun. Sprijinită pe perne,

mancă delicioasele chifle rumenite, coapte chiar în acea dimineață și bău cafea aromată care era atât de diferită de băutura care purta același nume în Anglia.

Se întrebă ce făcea Charles. Nu se auzise nimic din celălalt dormitor. După ce micul dejul fu terminat și Toria mâncase tot ce i se adusese, inclusiv un borcânel cu miere care avea gust și miros de mimoze, se ridică din pat și se duse în baie. Hotărâtă să se bucure de fiecare moment al zilei, zăbovi ceva timp în apa parfumată și apoi Se uscă ia soare, simțind iarăși că nu putea fi nefericită când soarele era atât de auriu, cald și seducător.

Uscată și pe jumătate îmbrăcată, se duse la șifonier să-și aleagă hainele cu care să se îmbrace. Toria cunoștea suficient clima sudului Franței ca să știe că oricât de ciad era, exista întotdeauna posibilitatea iscării vreunui vânt perfid care să distrugă iluzia verii. Își luă în cele din urmă de pe umeraș o rochie de jersey de un mov pal, exact culoarea violetelor de Parma și o haină scurtă

asortată, cu guler de sobol. Pe cap puse o pălărie împodobită cu un buchet de violete care păreau culese chiar în dimineața aceea.

Când fu gata, Toria se admiră în oglindă și zâmbi. Arăta ca o mireasă și încă una foarte atrăgătoare, indiferent ce simțea Charles în legătură cu asta. Semeață și cu un ușor aer sfidător, deschise ușa dormitorului. Se aștepta să-l găsească pe Charles în camera de zi, așteptând-o, dar camera era goală și văzu că ușa dormitorului lui era deschisă.

— Charles! îi strigă numele, dar nu primi niciun răspuns. Apoi văzu pe masa din centrul camerei un bilet. Îl luă și recunoscuse scrisul îngrijit al lui Charles, care i se potrivea într-un fel firii lui.

„Am plecat la o plimbare. Te voi aștepta pe terasă în jur de unsprezece și jumătate, dacă vrei să ne întâlnim acolo. Charles”

Toria îl citi de două ori și făcu o mică grimasă. O irita că Charles plecase singur să hoinărească și consideră că asta era destul de ridicol. Nu putea să fi ciocănit la ușa ei și să-i

spună ce avea de gând? Această atitudine rezervată era nu numai supărătoare, dar o făcea să se simtă ca un copil pedepsit pe nedrept.

Mototoli bucata de hârtie în mână și o aruncă la coș. De unde putea Charles să știe că nu era îngrijorată din cauza lui, că nu se simțea nenorocită și nefericită după cele petrecute azi-noapte? Deși Toria nu fusese niciodată îndrăgostită, existaseră, desigur, un mare număr de bărbați îndrăgostiți de ea.

Trebuia să admită că Charles era diferit de majoritatea lor. Spusese puțin și îi ceruse foarte puțin în perioada în care fuseseră logodiți.

Dar asta nu însemna că era îndreptățit să se poarte complet diferit față de orice alt bărbat pe care-l cunoștea. Dacă o iubea, ar fi trebuit să aibă o oarecare înțelegere pentru sentimentele ei înainte de a face atâta zarvă. Și în plus, se gândi Toria, era foarte normal ca Charles să se simtă rănit și neliniștit în legătură cu Michael, dar ea era totuși soția lui; și el putea fi un soț, în toate drepturile sale dacă dorea. Stând acolo, începu să

se simtă iritată de toată povestea aceasta. Dacă ar fi fost în locul lui Charles, își spuse, ar fi ignorat întreg episodul. S-ar fi purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic; și după ce ar fi devenit soț și soție în sensul deplin al cuvântului, și-ar fi permis să-l ia peste picior pe Michael. Dar așa, Charles pusese niște bariere greu de dărâmat și nu făcuse decât să complice lucrurile. Toria ridică din umeri. Foarte bine, lasă-l să-și facă jocul așa cum vrea, se gândi, dar și ea o să și-l facă pe al ei. Era pe deplin conștientă de atracția pe care o exercita. Existaseră mulți bărbați cu care flirtase și în a căror companie se simțise bine. Nu voise să se mărite cu niciunul din ei. Dar – era ciudat acum, dacă stătea să se gândească – nu avusese nimic împotriva să se mărite cu Charles, chiar dacă știa că îl iubea pe Michael.

Din cauza sentimentului de siguranță pe care i-l dădea, îi plăcuse atât de mult de el. Acum devenise imprevizibil și Toria își spuse că în felul acesta, Charles putea pierde tot ce câștigase. Oricum, avea haine scumpe și splendide, știa că e

tânără și frumoasă și soarele strălucea, așa că îi era imposibil să continue să sufere și să se simtă umilită. Toria coborî la parter și ieși din hotel, căutând ceva sau pe cineva care s-o amuze. Nu era încă unsprezece și jumătate și oricum avea de gând să-l facă pe Charles să aștepte. În același timp, n-avea chef să stea sus în apartament, sau în atmosfera pompoasă, ultra-luxoasă a holului hotelului. Se gândi să facă o plimbare în grădinile care urcau pe dealul de lângă hotel, spre șosea. Avea să vadă bazinele adânci de piatră în care înotau peștișorii aurii și se putea așeza pe băncile de sub copacii umbroși și să asculte ugitul porumbeilor, sau să-i urmărească ciugulind firimiturile aruncate de copii și de bătrânele cu inimă bună. Era o căruță mică trasă de un măgăruș care-i plimba pe copii pentru cincizeci de franci și pretutindeni erau flori purpurii, sângerii, roz, galbene și portocalii. Flori care îți tăiau răsuflarea cu frumusețea lor și păreau să facă grădinile la fel de ireale și teatrale precum era Cazinoul, așa cum se profila cu zeițele sale de stuc

și acoperișul său ascuțit pe cerul azuriu. Toria nu ajunsese prea departe în grădini când auzi pe cineva strigându-i numele. Se întoarse și văzu un bărbat într-o Hispano Suiza mare, trăgând lângă hotel.

— Toria, repetă el. Ești chiar tu? Toria zâmbi și se duse spre mașină, ajungând lângă ea tocmai când șoferul sări jos, întinzând ambele brațe într-un gest de bun venit aproape exagerat.

— Chip de înger, ce surpriză! exclamă el.

— Eu n-am să-ți spun „ce surpriză să te văd”, Billy, zise Toria. Eram destul de sigură că am să dau de tine aici.

— Și eu mă așteptam să vii încoace, când am citit despre nunta ta, replică Billy Grantiy. Unde altundeva poate merge cineva în luna de miere, în perioada asta a anului?

— A trebuit să facem ceea ce se cuvenea, bineînțeles, spuse Toria cu solemnitățe prefăcută. Billy râse.

— Hai să bem ceva, sugeră el. Unde-i fericitul mire?

— S-a dus să se plimbe, răspunse Toria. Mă întâlnesc cu el mai târziu. În acest moment sunt destul de singură.

— Nu atâta timp cât sunt eu prin preajmă, replică Billy.

O luă de braț și porniră spre Cafe de Paris, unde se așezară la o masă la soare.

— Spune-mi despre tine, zise Billy după ce comandă chelnerului două cocktailuri.

— N-am nimic să-ți spun care să nu fi citit deja în toate ziarele din țară, spuse Toria. M-am săturat de moarte de mine însămi. Dar mai bine spune-mi ce-ai mai făcut tu. Își privi însoțitorul în timp ce vorbea și se gândea cât ar fi de inedit dacă Billy chiar ar spune cuiva adevărul despre el însuși. Era unul din acei cosmopoliți misterioși care apărea în orice loc monden de pe glob la timpul potrivit și în sezonul potrivit. Părea să cunoască pe toată lumea și asta însemna nu numai societatea elegantă, ci și industriași, bancheri, funcționari din minister, jucători și chiar indivizi mai dubioși.

Când Billy Grantiy intra într-un bar, toată lumea părea nerăbdătoare să discute cu el și să-i ofere o băutură.

Și totuși, își spuse Toria, nimeni nu părea să știe ceva despre el, în afară de ceea ce spunea el, ceea ce realmente nu însemna nimic. În primul rând, nimeni nu era sigur care era adevărata lui naționalitate. Se vehiculau povești cum că tatăl lui fusese grec iar mama rusoaică, și că fusese educat în Franța. Erau unii oameni care jurau că era de origine egipteană, iar alții erau destul de siguri că ar fi singurul armean care supraviețuise după frecventele și invariabil sângeroasele masacre împotriva acestui mic, dar brav popor.

Toria auzise repetându-se la nesfârșit faptul că numele lui Billy Grantiy se termina în - ovski sau - azu sau - nerof, dar niciuna din povești nu coincidea cu cealaltă. Un singur lucru era sigur, revenind la sfârșitul tuturor poveștilor, și anume că numele lui Billy era prea simplu și prea nesemnificativ ca să fie numele dobândit la naștere.

De unde îi veneau banii? Acesta era un alt subiect de speculații. Nici chiar marii oameni de afaceri, cu care Billy părea să se găsească în relații cordiale, nu erau capabili să ofere o cheie la această enigmă. Din punctul lor de vedere, Billy era capabil să le spună o grămadă de lucruri pe care voiau să le afle; și dacă ei erau uneori în stare să-i întoarcă un serviciu, nu era un lucru neobișnuit, dar aceasta nu putea fi în niciun caz unica lui sursă de câștig. Apartamentele lui de la Ritz în Paris, Dorchester în Londra, Sinirimus în Cairo și Waldorf-As-toria în New York, erau întotdeauna cele mai luxoase și mai scumpe. Mașinile lui atrăgeau atenția oriunde s-ar fi dus și iahtul lui spațios și extrem de confortabil era renumit pentru petrecerile animate pe care le adăpostea ori de câte ori era în porturile din Cannes sau Monte Carlo.

„Billy-enigma” – Toria îi cunoștea porecla și privindu-l acum se gândea, așa cum multe femei gândiseră înainte, că aura lui misterioasă îi sporea atracția. Arăta bine, într-un fel care’s Veia în ochi.

Proaspăt bărbierit, cu părul întunecat întotdeauna îngrijit și corect pieptănat de parcă tocmai ar fi ieșit de la frizer. Se îmbrăca bine, cu eleganța degajată a unui englez, dar avea, totuși, ceva ce te făcea să fii sigur, în ciuda accentului perfect englezesc și a numelui britanic impecabil, că, de fapt, nu era de naționalitate britanică.

Era greu să-ți dai seama ce anume te făcea să crezi aceasta. Poate smaraldul de pe inelul cu sigiliu, poate vigilența nefirească pe care o avea permanent în ochi, sau poate nimic mai mult decât instinctul care spunea oricărui englez că Billy nu era unul de-al lor. Francezii erau la fel de convinși că nu era francez și, după câte se știa, multe alte naționalități erau sigure că Billy nu era de-al lor.

Dar ce conta? Billy reușea de obicei să devină regele oricărui loc pe care-l frecventa, în numai câteva ore de la sosire. „Dau o petrecere deseară”, îl auzai spunând. „Vino și tu! „Cuvintele lui erau o invitație automată la o seară de distracții și voioșie. Găseai acolo mâncare și vinuri scumpe comandate de Billy într-un fel care

făcea pe orice bucătar șef să încerce să se autodepășească. Găseai conversație amuzantă, spirituală; găseai artiști cunoscuți care cântau, dansau și întrețineau compania de oaspeți distinși, notorii.

Toria se întrebase de multe ori care erau motivele acestei generozități, dar ca toate celelalte întrebări îi legătură cu Billy, nici aceasta nu avea răspuns sau explicație.

— Tocmai am picat din Scandinavia, zise Billy acum.

— Tot timpul ești de-abia picat de undeva, îltachina Toria. De ce Scandinavia?

— De ce nu? pară Billy. Trebuie să-ți petreci iarna undeva. Am fost în California de Crăciun. Voiam să mă duc și în Mexic, dar afacerile m-au adus acasă mai curând decât intenționam.

— Ce afaceri? întrebă Toria, știind foarte bine că el n-avea să-i spună.

— Draga mea, lumea toată, după cum știm, este o harababură financiară, zise el solemn, dar hai să nu ne posomorâm. Povestește-mi despre

căsnicia ta. Ești fericită?

— Asta nu prea e o întrebare potrivită de pus unei mirese a doua zi după nuntă, replică Toria. Billy rânji, spre ea.

— Bine, trecem peste ea! Ai ales cu siguranță un câștigător, din toate punctele de vedere. Aș vrea să-l cunosc pe soțul tău, Toria.

— Vrei să spui că nu-l cunoști deja? întrebă Toria. Credeam că tu cunoști pe toată lumea de pe glob.

— Pe toată lumea în afară de el, replică Billy. De aceea sunt atât de nerăbdător să îmi faci cunoștință cu el.

— Nu sunt sigură că e genul tău, zise Toria. Întotdeauna a dus o viață liniștită, cumpătată. Billy ridică din sprâncene.

— Nu cred că-i chiar atât de plicticos cum ar părea. Deținător al D.F.C.și încă două medalii, cel mai tânăr vicemareșal din R.A.F.și inventatorul unor jucărele dintre cele mai folositoare pe care le-a avut vreodată Ministerul Aviației pe listă.

— De unde știi toate astea?

— Draga mea, citesc ziarele, replică el și când am văzut că vechea mea prietenă și fata încântătoare pe care o știu dintotdeauna se mărită, crezi că n-am fost destul de curios să aflu câte ceva despre mire? După părerea mea este unul dintre cei mai norocoși oameni din lume.

— Billy, Billy! Ce discurs magnific! râse Toria. Mulțumesc.

— Hai să mergem să-ți căutăm bărbatul, sugeră Billy și o să-l mai auzi o dată. Dacă nu o să mă placă după asta, o să mă duc și-o să mă întind în cabina mea și o să plâng amarnic.

— Ai iahtul aici?

— Dorm acolo, de fapt, replică Billy. Aș prefera, la drept vorbind să stau la hotei, dar echipajul s-a cam delăsat. N-am mai folosit iahtul în ultimele șase uni și m-am gândit că a cam venit timpul să-i pun la treabă. Vrei să vii într-o croazieră într-o zi?

— Aș fi încântată, răspunse Toria.

— Atunci o să aranjăm asta. Se pare că vremea o să fie bună. Ești un navigator bun, din

câte-mi amintesc.

— Cam șaptezeci și cinci la sută; dar am o preferință pentru marea netedă ca oglinda.

— Ei, atunci o să aranjăm și asta, zâmbi Billy. Mi-ar plăcea ca soțul tău să-mi vadă iahtul. Am și eu câteva invenții proprii pe care cred că le-ar găsi foarte interesante. Plimbându-se agale către terasă, Toria se gândi cât era de ciudat că nu discutase niciodată cu Charles despre munca lui. N-avea nicio idee despre ce inventase, sau la ce foloseau invențiile lui. Încercă să-și amintească dacă fusese scris ceva despre ele în ziare, dar nu reuși. Își propuse să discute despre aceasta, imediat după ce el va înceta să se mai poarte prosteste și va fi din nou prietenos și plăcut. Era multă lume pe terasă, stând sub umbrelele portocalii, sorbind din cockteailuri și ascultând acordurile liniștite ale unei orchestre. Toria și Billy se uitară în jur.

— Mă întreb unde o fi Charles, spuse Toria, și apoi îl văzu.

Stătea cu mâinile în buzunare, cu spatele la

băutorii de cocktailuri, privind marea. Arăta foarte înalt, solid și teribil de englez, și Toria simți nevoia subit să fugă la el și să-și strecoare brațul sub al lui. Dar se stăpâni și se îndreptă încet către el, cu Billy alături. Când ajunseseră la câțiva pași de el, Charles își dădu seama de apropierea lor și se întoarse. Toria îi văzu ochii alunecând întrebător către Billy.

— Bună, Charles.

— Bună, Toria. Te așteptam.

— Am întâlnit un prieten și am întârziat, explică Toria. Zice că nu v-ați cunoscut. Charles, acesta este Billy Q antly.

— Îmi pare bine. Charles era politicoș, într-o manieră convențională, dar, fără să-și dea seama ce anume o făcea să gândească astfel, Toria fu sigură că nu-i făcuse plăcere să-l întâlnească pe Billy. Acesta din urmă nu-și făcea nicio problemă în legătură cu Charles. Spiritual, amuzant și extrem de măgulitor, într-un fel subtil, îi conduse spre trei locuri confortabile de sub o umbrelă portocalie și comandă băuturi.

— Ascultă, trebuie să mă lași să plătesc băutura, spuse Charles, dar Billy îi refuză imediat oferta.

— Nici nu mă gândesc! Trebuie să beau în sănătatea voastră acum, dacă cu un an am fost invitat ieri la nuntă. Ce ați dori ca dar de nuntă?

— Ți-aș putea spune destul de multe lucruri pe care nu le dorim, zise Toria. Dar dacă mă întrebi așa, de fapt, nu mă pot gândi la niciun lucru din lume pe care l-aș dori.

— Ce fată norocoasă, râse Billy. În calitate de vechi prieten, cred că ar trebui să fie ceva cu adevărat drăguț. O să trec pe la Cartier's după-amiază să văd dacă pot găsi ceva la fel de frumos ca ochii tăi. Sper că soțul tău n-are nimic împotriva să primești un cadou de la un vechi prieten.

Vorbea ca și cum ar fi insinuat că el și Toria fuseseră mult mai intimi decât se vedea la suprafață. Toria era însă hotărâtă să nu-l lase pe Charles să-i înțeleagă greșit relația cu Billy.

— Dacă îmi faci un cadou, Billy, va fi primul

pe care-l voi fi primit vreodată de la tine. Îmi amintesc că ai spus odată ceva despre un cadou de Crăciun, dar nu s-a materializat niciodată. O amuza să-l vadă pe Billy pus în încurcătură.

— Trebuie să-mi cert secretara, zise după câteva clipe. Toria râse.

— Nu m-am așteptat cu adevărat să-l primesc. Ai făcut promisiunea în timpul uneia din petrecerile tale nemaipomenite și mai erau încă cel puțin șase fete lângă mine care au așteptat poștașul în următoarele trei săptămâni.

Billy se întoarce către Charles.

— Ce trebuie să facă cineva când e într-o confuzie totală? îl întrebă.

— N-am idee, replică Charles scurt.

— Presupun că ție nu ți s-a întâmplat niciodată, zise Billy. Dar hai să vorbim serios un moment. Țin să te felicit pentru ultima ta invenție, dispozitivul de reglare antigel. E absolut strălucită. Charles păru surprins.

— De unde știi despre ea? întrebă. Nu i s-a dat încă drumul de pe lista secretă.

Billy făcu un gest cu mâinile.

— Toria îți poate spune că știu o grămadă de lucruri și cunosc o grămadă de oameni, spuse el cu înțeles. De fapt, am ajutat și eu departamentul vostru cu câte ceva, într-un fel sau altul.

— Zău?

— Da. Cred că n-o să fiu prea indiscret dacă-ți voi spune că Ministerul Aviației îmi este extrem de recunoscător pentru o mulțime de informații pe care am putut să i le transmit. Am fost suficient de clar? îl privi direct în ochi pe Charles în timp ce vorbea, dar Charles părea să se prefacă dinadins că nu înțelege.

— Nu tocmai, replică el. Sugerezi că ești în Serviciul Secret sau cam așa ceva?

— Dragul meu! Billy aruncă o privire peste umăr.

— Nu poți fi niciodată prea grijuliu, mai ales într-un loc ca ăsta. Hai mai bine să vorbim despre altceva; dar când veți veni pe iahtul meu la cină, ceea ce sper că va fi curând, vom mai discuta. Se uită la ceas și se ridică în picioare.

— O să mă scuzați dacă vă las singuri? Mă așteaptă o doamnă încântătoare la Hotel de Paris. Mergem la Chateau Madrid pentru prânz. Acum, hai să vedem când puteți veni la mine la cină. Măine seară sau poimăine?

Toria tocmai voia să-l întrebe pe Charles în ce zi i-ar conveni, când, observându-i expresia feței, își dădu seama spre surprinderea ei că lui Charles nu-i plăcea de Billy. Nu era sigură de unde știa asta, pentru că privind din nou fața lui Charles văzu că aceasta era impenetrabilă și cu politețea lui obișnuită se ridicase să strângă mâna lui Billy. Și totuși era ceva în rigiditatea ținutei sale și în expresia ochilor, în linia ușor încordată a buzelor care îi spuse că nu se înșelase. Deveni deodată iritată. Ce drept avea Charles să-i critice prietenii? Billy fusese-fermecător, generos și își dăduse tot, interesul să se facă plăcut. Dacă Charles avea să fie dificil chiar de la începutul căsniciei lor, nu era un semn de bun augur.

Repede, fiindcă era supărată, Toria acceptă invitația lui Billy fără a mai aștepta părerea lui

Charles.

— O să venim mâine la cină.

— Îmi face multă plăcere și vă voi aștepta cu nerăbdare, răspunse Billy.

Îi luă mâna și i-o ținu între ale lui.

— Voi trimite mașina la hotel la ora opt. Ezită și pe urmă adăugă ca și cum tocmai îi venise o idee. Nu, mai bine facem altfel. Ce-ați zice de o croazieră? Ar fi bine să profităm de vremea frumoasă. Veniți la bord la prânz și luați-vă cu voi tot ce vă trebuie pentru noapte. Am putea merge la Capri. Am auzit că acolo este un club de noapte minunat. Ar fi prea plicticos să venim înapoi după cină, așa că ați putea rămâne la bord și v-aș aduce înapoi de dimineață. Ce ziceți de ideea asta?

Charles nu spuse nimic, dar Toria îi simți dezacordul. Tăcerea lui o făcu să accepte cu același entuziasm cu care acceptase invitația la cină.

— Oh, Billy, ar fi divin! O să fie nemaipomenit!

— Atunci la ora douăsprezece, zise Billy și să

vă luați și niște haine mai groase. Nu poți ști niciodată cum va fi vremea când ieși pe mare în perioada asta a anului.

— Nu vom uita, promise Toria, și mulțumim foarte mult.

— O să număr orele, zâmbi Billy. Oricum, bănuiesc că ne mai vedem deseară la Cazino. Billy le făcu cu mâna și se îndepărtă. Charles se așeză din nou la masă. Toria îl privi.

— O să fie amuzant, nu crezi? îl întrebă, făcându-se că nu-i observă încruntarea.

— Ce știi despre acest tip Grantiy? se interesă Charles.

— Îl cunosc de ani de zile, răspunse Toria. Dai peste tot de el.

— Ce înseamnă peste tot?

— Oh, aici, și la Paris, și la Londra.

— În case particulare sau în cluburi de noapte?

— Stai să mă gândesc! Toria își sprijini bărbia în palmă. Sunt sigură că l-am întâlnit la serate dansante particulare. Da, îmi amintesc

când cineva a dat una la Claridge's...

— Nu asta înțeleg prin a-l întâlni în case particulare, o întrerupse Charles. E posibil să-l fi adus cineva la petrecere.

— Ce încerci să sugerezi? spuse Toria. Că este o cunoștință nedorită? Ți-e teamă că îți va strica buna dispoziție?

— Aici nu e vorba de bună dispoziție, replică Charles. Cred că am auzit de acest domn... Grantiy, dar nu pot să îmi aduc aminte ce anume se spunea despre el. Te-a întrebat despre mine? Toria râse.

— Zău, Charles, nu știu ce să cred - ești fie foarte snob, și foarte vanitos. Billy a spus lucruri încântătoare despre tine. Nu m-a întrebat cine ești și de unde vii, dacă asta încerci să afli.

— Te-a întrebat despre munca mea?

— Nu, sigur că nu, replică Toria. Și chiar dacă ar fi făcut-o nu i-aș fi fost de prea mult folos. Tocmai mă gândeam când veneam încoace că nu știu nimic despre ce ai făcut tu, despre toate invențiile la care se referă lumea.

— Cine se referă la ele? întrebă Charles tăios.

— Păi, de pildă Billy.

— Asta este exact ce te-am întrebat, spuse Charles. Ce-a spus?

— Dar erai aici, zise Toria. L-ai auzit doar.

— Oh, nu acum, replică Charles. Ai spus că, în timp ce veneai înapoi, te gândeai că nu știi nimic despre invențiile mele. Ce te-a făcut să te gândești la asta?

— Doar ceva ce a spus Billy.

— Și ce a spus? urmă o pauză, în timp ce Toria încerca să-și amintească.

— Oh, știu, exclamă până la urmă. A zis că ar vrea să-i vizitezi iahtul pentru că are niște invenții proprii care te-ar putea interesa.

— Asta-i tot?

— Da, sunt destul de sigură că asta-i tot. De ce atâta tevatură?

— Nu știu, zise Charles. Spune-mi tot ce știi despre acest Mr. Grantiy.

— Necazul e că nu știu într-adevăr nimic,

răspunse Toria. Toată lumea își dă cu părerea despre cine este Billy, de unde vine și cum face de este atât de bogat, dar nimeni nu știe. Charles o privi gânditor.

— Cred că va trebui să aflăm câte ceva despre el înainte de a-i accepta ospitalitatea. Toria se îmbătoșă în scaun.

— N-am mai auzit un astfel de nonsens! ți pă. Zău, Charles, dacă ai de gând să fii țe pos și distant cu prietenii mei, o să-mi faci viața pur și simplu imposibilă. Billy este o persoană amuzantă și încântătoare. Cunoaște pe toată lumea și merge pretutindeni. E de-a dreptul ridicol să-i pui poziția sub semnul întrebării și să crezi că nu-i destul de bun pentru noi. Eu îl știu dintotdeauna și întotdeauna mi-a făcut plăcere compania lui. Vocea îi devenise destul de tăioasă pentru o clipă, dar Charles nu părea că vrea să se scu ze.

— Am priceput, spuse el. Ce e destul de bun pentru lady Toria Gale, e cu siguranță bun pentru domnul Drayton.

— N-am spus asta, exclamă Toria, dar eu nu

am nimic împotriva lui.

— Nu ai, spuse Charles. Dar cu toate scuzele datorate poziției sociale înalte a familiei Gale, personal nu sunt încântat să-l cunosc pe domnul Billy Grantiy, dacă acesta îi este într-adevăr numele.

— Nu mi-am închipuit că ești atât de infatuat, îl acuză Toria supărată. Era atât de furioasă, încât avea o dorință sălbatică de a-l jigni pe Charles, de a-l răni într-un fel. Își caută cuvintele.

— În curând am să încep să cred, continuă după un moment de pauză, că publicitatea din aceste ultime trei săptămâni ți-a sucit capul. Dacă ai de gând să faci pe judecătorul și să stabilești pe cine trebuie și pe cine nu trebuie să cunoaștem, prietenii noștri vor putea fi numărați pe degetele de la o singură mână.

— Nu neapărat, replică Charles.

— Hai să vorbim foarte clar de la început, spuse Toria. N-am de gând să renunț la prietenii mei doar din cauză că m-am măritat. Au fost loiali și buni cu mine când n-am avut un ban; au sărit să

mă ajute și să mă facă să mă simt bine, deși știau că nu le pot oferi nimic în schimb; când eram atât de strâmtorată încât uneori, când mă duceam la cineva, trebuia să împrumut bani de la gazdă ca să dau bacșiș la propriii ei servitori. De bună seamă, nu toți prietenii mei sunt duci și ducese, și mulți dintre ei nu sunt exact ceea ce mama ta ar numi „foarte respectabili”, dar sunt prietenii mei și îi iubesc. Nu m-au lăsat niciodată baltă, și dacă îți închipui că măritându-mă cu un om bogat o să mă debarasez de ei, te înșeli foarte tare.

Toria tremura de mânie când termină de vorbit, dar Charles părea netulburat. Își scoase o țigaretă din tabacheră, apoi își luă bricheta din buzunar și o aprinse.

— Foarte bine, spuse după un timp. Ești deci hotărâtă, presupun, să mergem mâine pe iaht.

— Foarte hotărâtă, răspunse Toria. Tu, desigur, poți face după cum dorești; dar eu am acceptat invitația lui Billy și nu o să-mi iau cuvântul înapoi.

— Foarte bine! Charles vorbi foarte liniștit.

Toria simți cum mânia îi dispare treptat. Niciunul din ei nu mai scoase niciun cuvânt, dar după câteva minute spuse încet:

— Îmi pare rău că am fost grosolană.

— Îmi pare rău că te-am enervat, replică Charles.

Toria se simți deodată singură și dezumflată. Detestase întotdeauna certurile. Era ceva degradant în a se certa aici, în sudul Franței, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoștea și al cărui nume îl luase.

— Hai să nu ne certăm, Charles, îl rugă. Fața lui se luminează imediat.

— Nu vreau să mă cert, Toria, îi spuse. Cred că am făcut o încurcătură. Poate din cauza lipsei de experiență. N-am mai fost căsătorit până acum.

Vocea lui avea ceva tineresc și destul de fantezist. Toria îi zâmbi.

— Nici eu, îi replică, și întotdeauna mi-a dispăcut teatrul de amatori.

— Să-ți spun la ce m-am gândit? o întreabă Charles.

Toria încuviință. Charles își lăasă privirea în jos, pe masă.

— Am ajuns azi-noapte la concluzia că ne-am grăbit amândoi prea tare, începu el. Ne-am căsătorit înainte de a ajunge să ne cunoaștem unul pe celălalt. Tu știi foarte puțin despre mine, iar eu foarte puțin despre tine. Căsnicia trebuie să aibă ca bază ceva mai mult decât încredințarea că celălalt este persoana cea mai încântătoare văzută vreodată.

— A fost vina mea, spuse Toria cu voce joasă. Ți-am cerut să ne căsătorim repede.

— Nu cred că are sens să ne gândim a cui este vina, îi spuse Charles. Ce a fost, a fost. Ne-am căsătorit ca să fim împreună la bine și la rău. Am impresia că dacă stăm să judecăm calmi și raționali poziția noastră, am putea deveni prieteni.

Toria rămase tăcută. Era puțin înciudată că Charles insinua poate, într-un mod ocolit că deși se îndrăgostise de aspectul ei exterior, acum nu era sigur că ea era la fel de încântătoare ca fire. Dar chiar în timp ce își formula acest gând, i se

făcu rușine. Charles încerca să fie drăguț și constructiv, iar ea se purtase destul de urât cu el. Îi întinse, impulsiv, mâna peste masă.

— Hai să ne cunoaștem unul pe celălalt, Charles, îi zâmbi. Sunt o grămadă de lucruri pe care vreau să le știu despre tine. Degetele lui se închiseră peste ale ei cu o intensitate subită, de-a dreptul dureroasă.

— Nu vreau să uiți un lucru, spuse el încet.

— Ce anume?

— Că te iubesc.

— Și totuși... azi-noapte... Toria se opri. Nu știa cum să pună în cuvinte faptul că fiecare dormise singur în prima noapte a căsniciei lor.

— Știu, zise Charles, ca și cum îi putea citi gândurile. Dar am de gând să încerc să te fac să mă iubești și tu. Nu îmi imaginez că va fi ușor. Nu sunt destul de îngâmfat să fiu sigur că voi reuși; dar am să încerc și am să încerc al naibii de tare. Îi strânse din nou degetele și de data aceasta ei îi scăpă un mic țipăt de durere. El îi dădu drumul imediat și privi mâna albă din palma sa.

— Uneori uit cât ești de mică, zise el. Când mă sperii, pari mult mai mare și mai puternică decât mine. Toria râse.

— Eu te sperii? întrebă ea. Ești vreodată speriat de mine?

— Îngrozit, spuse Charles, și ea nu fu sigură dacă el glumea sau nu.

— Dar e ridicol.

— Nu tocmai, dacă stai să te gândești, spuse Charles pe un ton lipsit de emoție. Și acum, ce-ai zice să luăm dejunul?

Toria simți că el pusese capăt deliberat conversației. Se ridică în picioare și în timp ce făcea asta, privirea îi fu atrasă de steagurile sclipitoare ale iahturilor din port.

— Mi-ar plăcea să ies pe mare mâine, zise ea. O să fie amuzant dacă vremea rămâne la fel de plăcută. Spusese asta cu bună știință, hotărâtă să-i dea de înțeles lui Charles că bunăvoința ei nu era un semn de slăbiciune și că nu retracta nimic din ceea ce spusese mai înainte despre loialitatea față de prietenii ei.

— O să fie plăcut, zise el fără nicio ezitare. Păcat că e prea frig ca să înotăm.

Capitulase complet și Toria era pe deplin conștientă că ea câștigase prima rundă a întrecerii. Și totuși, acum că obținuse ce voia, știa cu o iritantă inversiune de sentimente că îi părea rău că acceptase invitația lui Billy. Avea să fie plicticos să împacheteze lucruri pentru o noapte la atât de puțin timp după sosire. Pentru o clipă, Toria se gândi să-i spună lui Charles că până la urmă s-a răzgândit, că de fapt nu-i păsa cu adevărat dacă mergeau sau nu cu Billy și dacă el prefera așa, puteau rămâne la Monte Carlo. Aproape că deschise gura să pronunțe cuvintele când o veche zicală a doamnei Fergusson îi veni în minte: „Începe așa cum vrei să continui”. De câte ori n-o auzise pe doamna Ferguson spunând asta, mai ales când. Venea vreo fată nouă din sat să ajute la curățenie. „Începe așa cum vrei să continui”. Dacă ceda acum în fața lui Charles, el putea să se aștepte ca ea să facă la fel în fiecare ocazie. Se ținuse tare pe poziție, luptase și

câștigase. Ar fi fost o prostie să dea acum înapoi.

— Să nu uităm să ne luăm haine călduroase, spuse Toria. Este foarte greu să-ți dai seama când soarele e sus, cât de frig poate fi seara.

Zarurile fuseseră aruncate. Îi dăduse foarte clar de înțeles că aveau să meargă pe iahtul lui Billy a doua zi. Se uită la Charles. Fața lui părea senină și nu mai era încruntat. N-avea de ce să-și facă griji. Își impusese voința; totuși ar fi vrut să nu aibă acel sentiment neliniștitor, ascuns undeva în fundul minții, că procedase greșit.

CAPITOLUL 8

Imensa Hispano Suiza care purta pe capotă însemnele cluburilor automobilistice din aproape fiecare țară de pe glob, îi aștepta când Toria și Charles coborâra treptele de la Hotel de Paris. Valizele lor fură depozitate în portbagaj și ei se așezară pe bancheta din spate, tapițată cu piele roșie.

— Ai mai văzut ceva atât de luxos? întrebă Toria. Billy știe, cu siguranță, cum să se respecte.

— Probabil că are și o grămadă de bani de cheltuit, remarcă Charles și Toria se uită la el, întrebându-se dacă tonul vocii lui însemna că mai are încă un ușor resentiment pentru că a acceptat această invitație.

— Este în situația de invidiat, de a avea lire în Anglia, dolari în America, franci în Franța, răspunse degajată, și presupun că și mărci, piaștri sau coroane în toate celelalte țări pe care vrea să le viziteze. Noi de ce nu suntem la fel de isteți să facem la fel?

— Noi personal sau noi ca națiune? întrebă Charles.

— Mă refeream la britanici, în general, replică Toria; dar tu personal ai vreo relație la Trezorerie? Dacă da, hai să călătorim, fiindcă îmi place la nebunie.

— Cred că aş putea obține ceva dolari dacă ai dori să mergi în America, spuse Charles:

— Oh, da. N-am fost niciodată la New York și aş fi încântată să merg acolo. Ai putea găsi o scuză?

— Cred că da, răspunse Charles puțin rezervat.

— E într-adevăr uimitor cât de puține lucruri știu despre tine, spuse Toria. Într-o zi, când o să ai timp, va trebui să îmi spui toată povestea vieții tale. Vreau să știu totul, chiar totul.

— Sunt măgulit, spuse Charles, dar mi-e teamă că te-ai plictisi.

— Acum vânezi complimente, zâmbi Toria, apoi adăugă pe un ton diferit: dar, serios, Charles, vreau să știu totul despre tine. Mă gândeam azi-

noapte la ce ai spus tu, să ne cunoaștem mai bine. Ai dreptate. Ne-am grăbit. Prea tare.

— În același timp sunt pe deplin conștient, spuse Charles, că dacă nu ne-am fi grăbit, n-ai mai fi fost acum lângă mine. Ai fi făcut planuri pentru căsătoria cu vărul tău Michael. Toria se simți o clipă de parcă ar fi fost pălmuită. Ea fusese drăguță, se străduise să întindă o mână prietenească și Charles i-o respinsese brutal. Pentru o clipă îl urî; apoi își dădu seama că el nu era răzbunător sau răutăcios, ci pur și simplu enunța un fapt, în maniera sa obișnuită. Oricum, asta păru să pună capăt conversației și rămaseră tăcuți, până ce mașina opri în port.

Iahtul era ancorat la mică distanță de locul în care se găseau. Era foarte mare, alb și decorat cu steguiete care fluturau în briza ușoară care sufla dinspre mare. Imediat ce coborâră din mașină, doi sau trei marinari veniră în fugă să le ia bagajul și să i-l ducă la bord. Charles examina iahtul cu admirație.

— E un vas foarte frumos, spuse după un

timp și Toria simți că era impresionat. Era destul de copilăroasă să se bucure că măcar el nu putea să vorbească de rău iahtul.

Parcurgând pasarela, fu surprinsă să nu audă râsete și larmă. Se așteptase la o petrecere mare și îl avertizase pe Charles că va fi, cu siguranță, lume multă.

— Am să-mi iau o rochie mai sofisticată pentru seară, zise ea. Întotdeauna se întâmplă la fel când ți se spune: „ia-ți orice, nu contează cu ce ești îmbrăcat”. Toate celelalte femei apar în vestimentația cea mai pretențioasă și te fac să te simți prost. Acum, pășind pe punte, nu văzu nicio creatură strălucitoare îmbrăcată în haine exotice, întinsă pe șezlongurile cu dungi roșii și albe; și când intrară în salonul cu multe ferestre, acesta era gol.

— Poate că am venit prea devreme, sugeră Charles, văzând privirea surprinsă a Toriei.

— Probabil, replică Toria; dar nu mai avu timp să adauge nimic, pentru că intră Billy. Veni în cameră cu brațele întinse într-un gest de bun

venit, zâmbetul și cuvintele sale asigurându-i de plăcerea pe care o avea văzându-i.

— O să fie o după-amiază minunată, zise el. Nu pot să vă spun cât sunt de încântat că ați venit.

— Ai fost foarte drăguț să ne inviți, spuse Toria. L-am spus lui Charles cât de amuzante sunt petrecerile tale. Billy traversase camera și deschidea barul ascuns în spatele unui raft fals din biblioteca încastrată în perete.

— Ce vreți să beți? îi întrebă, și cum Toria și Charles ezitară, adăugă: sper că n-o să fiți foarte dezamăgiți, dar nu dau o petrecere adevărată. M-am gândit că, fiind în luna de miere, v-ar plăcea mai mult să fiți singuri, iar eu mă pricep foarte bine să fac pe dama de companie.

— Dar nu e cazul să faci așa ceva, spuse Toria. Dar în același timp inima i se prăbuși. Fusese sigură că Billy va invita o mulțime de lume, și acum i se părea că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut-o.

Era foarte conștientă că Charles îl antipatizase pe Billy din momentul în care îl

văzuse, dar se consolase cu gândul că nu aveau să se vadă prea mult unul pe celălalt cât timp aveau să fie la bord. Ea participase odată la o petrecere dată de Billy pe iaht. Fuseseră o mulțime de tineri veseli care dansaseră, jucaseră bridge sau dormiseră la soare, după cum aveau chef. Nimeni nu se plictisise.

Nu-și imaginase nicio clipă că Billy va fi atât de stupid încât să-i invite doar pe ea și pe Charles, și el să fie al treilea. Dar oricum, nu mai era nimic de făcut, își dorea să nu se fi grăbit să-i accepte invitația. Charles nu era ca Michael, care făcea scene și era extrem de volubil când era supărat sau enervat; dar Charles putea, când nu-i plăcea ceva, să creeze o atmosferă care o făcea pe Toria să nu se simtă în largul ei, chiar dacă nu îi spunea cuvinte de reproș.

Toria îl privi în timp ce Billy îi oferea un cocktail. Era politicoș, vorbea pe un ton obișnuit, dar Toria simțea că era ceva reținut în vocea sa, ca și cum avea grijă să nu-și dezvăluie adevăratele sentimente. Se gândi că are o imaginație prea

exagerată, sau poate că din cauza lui Michael devenise foarte sensibilă la reacțiile celorlalți. Își dorise adeseori să nu-i pese de ce credeau sau simțeau alții, totuși, oricât s-ar fi străduit, se simțea descurajată sau exaltată, prost dispusă sau stimulată, în funcție de sentimentele celorlalți. Acum, din cauză că era îngrijorată și puțin deprimată, bău repede cocktailul pe care i-l dăduse Billy și întinse paharul pentru încă unul.

— Spune-mi ce-ați mai făcut, zise Billy, în afară de a fi fericiți, desigur.

— Păi, am jucat puțin aseară, răspunse Toria. Charles a câștigat vreo zece mii, dar eu am pierdut, întotdeauna pierd. Apoi am mers la un night club și am dansat până dimineață. Habar n-aveam că Charles este un dansator atât de bun.

— O altă calitate, spuse Billy. Ai o listă întreagă, Drayton! À propos, cred că trebuie să-ți spun Charles, fiindcă Drayton sună atât de formal și eu o cunosc pe Toria de când s-a hotărât să intre în societate.

— Da, ne-am cunoscut la primul meu bal, la

Londra, zise Toria. Îți amintești? Era la Savoy și a fost atât de plictisitor încât ai strâns un grup mare și ne-ai dus pe toți la 400. Țin minte că eram grozav de emoționată, era prima mea vizită la un night club.

— Ai fost cea mai frumoasă debutantă în societate pe care am văzut-o vreodată, spuse Billy și aş putea să adaug că te-ai făcut din ce în ce mai frumoasă cu trecerea anilor.

— Mulțumesc foarte mult, șir, spuse ea, și râse. Încă un cocktail și am să cred tot ce spui.

— De ce nu, dacă este purul adevăr? întrebă Billy. Încercă să-i umple paharul lui Charles; dar când acesta refuză, îi spuse:

— Ce-ai zice de o vizită pe vas? După cum îi spuneam Toriei, am câteva mici invenții proprii care cred că te vor amuza. Apeși pe un buton sau acționezi un întrerupător și se întâmplă tot felul de lucruri simpatice.

— Asta-i exact genul de lucruri care-mi plac, spuse Toria. Ție nu, Charles?

— Depinde, spuse el rece. Toria se întoarce

iritată, simțind că el nu respectă regulile jocului și că face lucrurile mai dificile decât ar fi necesar.

Iahtul era magnific, fără nicio îndoială. Fiecare centimetru de spațiu fusese utilizat pentru a aduce folosul maxim. Decorațiile erau superbe, toate draperiile fuseseră țesute special după modelele create de un artist francez binecunoscut. Cabinele erau mobilate cu paturi, nu cu banchete; și din punctul de vedere al unei femei, nu lipsea nimic care să fi putut spori confortul.

Erau lumini obișnuite, lumini deosebit de seducătoare și lumini extrem de strălucitoare care puteau permite unei femei să se fardeze. Puteai găsi, într-adevăr, tot ce doreai, își spuse Toria. Un șifonier rafinat ascuns în perete, sertare care se trăgeau din locurile cele mai neașteptate și baia a cărei podea era acoperită cu dale de sticlă verde, dându-ți iluzia că te aflai pe fundul mării.

Pentru Toria și Charles, Billy aranjase să aibă două cabine care comunicau una cu cealaltă, și fiecare avea baia sa. Vasul era atât de meșteșugit proiectat, încât exista până și un mic loc în fiecare

cabină, unde pasagerul își putea pune propriul bagaj.

— N-am văzut niciodată ceva atât de minunat, exclamă Toria pentru a nu știu câta oară, și când se întoarseră la bar și Billy le pregăti alte băuturi, el îi spuse:

— Mă bucur că îți place aici. Motoarele sunt silențioase. Nici n-o să vă vină să credeți că ne mișcăm, după ce o să pornim.

— Înțeleg că ai un motor puternic, remarcă Charles. Billy clătină din cap.

— Nu mai mare decât cele ce se pun în mod obișnuit la vase de această mărime, replică el.

— Așa mi se păruse, spuse Charles. Folosești vasul pentru croaziere în lunile de vară?

— La întrebarea asta nu-ți pot răspunde încă, replică Billy. Nu îl am decât de șase luni.

— Oh, atunci nu este cel pe care l-ai avut acum doi ani? exclamă Toria. Mi s-a părut și mie că e mai mare.

— Îmi place să-mi schimb iahturile la fel de des ca mașinile, spuse Billy scurt. Dejunul va fi

gata curând.

Dejunul fu anunțat, câteva minute mai târziu și coborâră în sufragerie. Încăperea era lambrisată în lemn de pin și pe un perete era un tablou realmente încântător, pictat de un artist celebru, specializat în subiecte marine. Draperiile erau din catifea roșie și la fel erau pernele de pe scaune. Făcând abstracție de faptul că masa și scaunele puteau fi înșurubate în podea pe timp de vreme rea, sufrageria putea să aparțină foarte bine unui apartament luxos decorat din Londra sau Paris.

— Ne mișcăm! exclamă deodată Toria, aruncând o privire prin hublou înainte de a se așeza la masă.

— I-am spus căpitanului să pornească în jurul orei unu, zise Billy.

— N-am mai văzut marea atât de albastră până acum, spuse Toria. Ce mult mi-ar plăcea să am un aparat cu care să fac filme color. Întotdeauna mi-am dorit să am o imagine a coastei dinspre mare.

— Am să-ți arăt eu câteva, dacă vrei, zise Billy.

— Da, dar eu vorbeam despre o cameră de filmat, spuse Toria. Poți să filmezi color?

— Da, bineînțeles, dar filmul trebuie dezvoltat în America. E un procedeu mai bun acolo, nu crezi, Charles?

— Foarte bun, replică Charles.

— Ce părere ai despre aparatul fotografic acela, Z 22, pe care îl folosiți pentru studii științifice? întrebă Billy. Charles își înalță puțin sprâncenele.

— Mă gândeam că este în mod cert prea secret ca să fie discutat, spuse puțin rece.

Billy zâmbi.

— Nu și între prieteni, spuse el. Și aș vrea să-ți aud părerea.

Charles se uită la chifla pe care o fărâmița printre degete.

— Nu cred că sunt în poziția de a oferi o părere, replică el.

Toria simți că atmosfera era tensionată.

— Oh, Charles, nu fi atât de rezervat, exclamă ea. Spune-ne despre acest aparat minunat. Aș vrea foarte mult să-mi povestești despre el.

— La drept vorbind, soțul tău are dreptate, spuse Billy. După cum spune și el, aparatul este foarte secret, și, la urma urmei, nu știe nimic despre mine. Aș putea fi un spion în travesti.

— Prostii, Billy, nu arăți a spion, râse Toria. Întotdeauna mi i-am imaginat cu barbă și păr lung.

— Nu poți ști niciodată, spuse Billy. Îmi amintesc că în război se dovedeau a fi spioni oameni la care nu te așteptai deloc în timp ce femeile cu rochii de seară decoltate, care arătau ca Mata Hari erau invariabil neveste de popi, ieșite în lume pentru prima dată în viața lor.

— Singurii spioni pe care i-am cunoscut vreodată, spuse Toria, sunt niște bătrânei simpatici, de mult pensionați, care după câteva pahare de gin îți șoptesc la ureche: „Aș vrea, să-ți pot povesti despre vremea când eram în M.I.5”.

— Cunosc foarte bine genul, râse Billy. Ei,

Charles, care-i experiența ta cu spionii?

— Nu știu dacă am cunoscut vreunul, replică Charles. Nu mă interesează în mod deosebit, deoarece nu există niciun motiv pentru care eu i-aș interesa pe ei.

Billy își dădu capul pe spate și râse.

— Acum ești fie extrem de modest, fie ipocrit. Știi la fel de bine ca și mine că în munca ta există un număr mare de lucruri de cea mai înaltă valoare pentru inamic. Sprâncenele lui Charles se mai ridicară puțin.

— Avem un inamic? Billy râse din nou. Toria simți că Charles nu se purta cum se cuvine, îi aruncă o privire semnificativă peste masă.

— Nu cred că Charles este circumspect, îi zise lui Billy. Probabil că într-adevăr, nu știe nimic dar nu vrea să recunoască.

— Sau poate știe prea mult, răspunse Billy. Oricum, am fost pus la punct. Acum despre ce mai discutăm? Era evident, își spuse Toria, că Charles era prea prudent și Billy încerca să treacă peste momentul jenant. Intervenii imediat ca să umple

tăcerea, sporovăind vesel. Fu curând răplătită auzindu-l pe Billy râzând din toată inima, ba chiar și Charles i se alătură, părând să uite că a fost stângaci și agresiv.

Dejunul deveni destul de plăcut, și când fu adusă cafeaua și bărbații își turnară fiecare câte un pahar de Porto, Toria se ridică în picioare.

— Mă duc să stau pe punte, îi anunță. E o după-amiază prea frumoasă ca să o petrec aici jos. Am văzut niște șezlonguri grozav de confortabile când am urcat la bord și am de gând să mă întind pe unul și sper că mă veți urma cât de curând posibil.

— N-o să întârziem mult, o asigură Billy. Cere-i stewardului orice ai nevoie, da?

— Mulțumesc. Toria îi zâmbi. Ieși din sufragerie și se îndepărtă agale. Aproape că ajunsese lângă treptele care duceau spre puntea superioară când descoperi că își uitase poșeta. O lăsase lângă scaun în timpul mesei. Conținea, printre multe alte lucruri, ochelarii de soare, de care știa că va avea nevoie când va sta pe punte.

Se întoarse fără să se grăbească, oprindu-se să privească gravurile ce împodobeau pereții. Erau franțuzești și excesiv decorative, ba chiar ușor picante.

Se opri în fața ultimei, care era chiar lângă ușa sufrageriei. Înfățișa o franțuzoaică deosebit de frumoasă care făcea baie, în timp ce un tânăr trăgea cu ochiul pe lângă ușă, iar camerista încerca fără succes să-l împiedice.

În acel moment auzi vocea lui Charles spunând:

— N-ai vrea să fii mai explicit? Ceva în tonul lui îi atrase atenția Toriei. Charles devenise brutal. Simțea asta, și se simți înspăimântată auzind răspunsul lui Billy.

— Desigur! După cum tocmai spuneam, vreau să știu detaliile experimentelor voastre cu motorul cu reacție propulsat atomic.

— Cine ți-a spus despre asta? Vocea lui Charles era tăioasă.

— N-are importanță, replică Billy. Vreau doar să-mi spui ce știi despre el și cum intenționați să

utilizați energia atomică.

— Cred că ești nebun dacă îți imaginezi că am să discut astfel de lucruri cu un străin, răspunse Charles.

— Cred că vei găsi mai înțelept și mult mai confortabil, dragul meu Drayton, să-mi răspunzi la întrebări. Toriei i se păru că aude o amenințare în vocea lui Billy și, încordată, ascultă mai departe.

— Și dacă refuz?

— Există persoane care nu te vor interoga într-o manieră atât de plăcută sau în circumstanțe la fel de agreabile, răspunse Billy. Urmă o scurtă pauză.

— Sunt aici cu tine pe iaht?

— Nu, dar nu sunt foarte departe, replică. Billy. Facem o croazieră de-a lungul coastei, Drayton. Ar fi neplăcut dacă ai fi silit să mergi pe țarm.

— Deci acesta ți-e jocul! Charles vorbi destul de liniștit și fiecare cuvânt părea încărcat de înțeles.

— Încercăm de câțva timp să obținem

această informație, spuse Billy. Ar fi ușor dacă cineva din departamentul vostru ar fi fost forțat să vorbească și n-am fi fost obligați să recurgem la asemenea măsuri extreme.

— Pot să te-ntreb care sunt exact aceste măsuri?

— Bineînțeles, replică Billy. À propos, țigara ta pare să se stingă.

Toria auzi o mișcare bruscă ca și cum Charles și-ar fi îndepărtat scaunul de lângă masă și apoi vocea lui Billy, suavă și ușor batjocoritoare.

— Înainte de a continua, Drayton, mai este un lucru pe care vreau să-l știi. Am un revolver în buzunar. Dacă mă ataci, n-am să ezit să trag.

— N-am nici cea mai mică intenție să te atac, spuse Charles. Aștept doar să mă informezi de întregul plan. Bănuiesc că nu te-ai așteptat să-ți furnizez informația gratuit.

— Am anticipat că ai putea fi dificil, spuse Billy. Ai o oarecare reputație de dur.

— Sunt flatat, spuse Charles și tonul lui era sumbru.

— Aceasta este, pe scurt, poziția, rosti Billy. Am încercat prin toate modalitățile să aflăm ceea ce ne interesa despre experimentele voastre. Știm că au progresat foarte mult și pot fi puse curând în practică. Aceasta înseamnă, desigur, că British Air Force va fi la o distanță incomensurabilă înaintea oricărei alte forțe europene. De aceea este esențial să știm cât de înaintate sunt experimentele voastre și ce metodă particulară folosiți pentru a utiliza energia atomică. După cum mă așteptam, refuzi să-mi spui toate astea. Foarte bine! Navigam de-a lungul coastei. Mâine dimineață vom ancora într-un golf încântător. Ar fi trist, ca să spun doar atât, ca tu și fermecătoarea ta soție să doriți să mergeți pe țărm și, odată ajunși acolo, să suferiți un accident nefericit.

— Crezi că poți scăpa neprins? întrebă Charles.

— De ce nu? Sunt diferite modalități în care se poate petrece un accident. Mașina în care ați merge v-ar putea scăpa de subs control și trupurile voastre ar fi găsite pe plajă zdrobite,

aproape de nerecunoscut. Sau poate că ați prefera să urcați în munți și ați fi găsiți o săptămână mai târziu, căzuți într-o prăpastie adâncă din care era imposibil să fiți salvați. Sau poate ați dori să mergeți la pescuit cu barca, dar valurile sunt foarte înșelătoare. Toria ar cădea peste bord și tu ai sări să o salvezi, dar din nefericire v-ați îneca amândoi. Ai avea o moarte eroică, exact ceea ce așteaptă publicul britanic de la unul dintre cei mai faimoși aviatori ai săi.

— Înțeleg. Vocea lui Charles era foarte rece și joasă. Și în timp ce aceste trupuri, care nu vor putea fi recunoscute, vor fi plânse de prietenii și rudele noastre, aș fi indiscret dacă te-aș întreba ce s-ar întâmpla cu mine? Și bineînțeles cu Toria?

— Ați fi oaspeții unei anumite puteri al cărei nume nu are rost să îl menționez, zise Billy. Ați fi foarte bine tratați, cu condiția de a divulga informațiile dorite. Este posibil chiar să te convingă să lucrezi pentru ei. În orice caz, dacă ești rezonabil, nu există niciun motiv pentru care să nu trăiești, cel puțin pentru o vreme, în confort

și siguranță.

— În spatele Cortinei de Fier? Vocea lui Carles era neîncrezătoare.

— Sunt destui oameni care trăiesc acolo spuse Billy. Dar de ce discutăm astfel de lucruri? Dragul meu Drayton, totul este atât de ușor de evitat. Dacă îmi dai informațiile pe care ți le cer – nimic în scris, nimic care să trădeze faptul că ai fost indiscret – deseară mergem la Capri așa cum am plănuit, iar mâine vă duc pe tine și pe încântătoarea ta Toria înapoi la Monte Carlo. Poți uita tot episodul.

— Poate uita cineva că este un trădător și-și trădează propriul popor? întrebă Charles. Tu, desigur, ai fi mai în drept de a răspunde la această întrebare.

Urmă o pauză, apoi Billy răspunse cu o voce amenințătoare.

— Te sfătuiesc să nu-mi supraestimezi amabilitatea, Drayton.

— Atunci îmi cer scuze, spuse Charles. N-am bănuț că ești atât de sensibil.

Dar atunci, până și cei mai răi dintre noi au un călcâi al lui Ahile.

Se auzi o izbitură subită, ca și cum Billy ar fi trântit un pahar.

— Știi, Drayton, zise el după un moment, necazul cu tine este că ai un simț foarte scăzut al umorului, sau poate ești atât de prost încât nu-ți dai seama când ai fost învins. O trăsătură britanică, aș putea spune.

— Odată ce rareori am avut de-a face cu cea din urmă, remarcă Charles, nu te poți aștepta să ne comportăm altfel decât tradițional.

— Care este răspunsul tău? Întrebarea lui Billy era foarte concisă. Apoi continuă:

— Este o chestiune de câteva cuvinte pe care să mi le spui și apoi poți să te întorci la Monte Carlo. Ne putem întoarce în seara asta, dacă vrei. Poți să spui că nu te simți bine, sau pot să găsesc eu o scuză că am uitat de o întâlnire extrem de importantă. Avem un telegrafist la bord. Doar câteva cuvinte, Drayton. Nu va trebui să le repeți, pentru că am o memorie remarcabilă.

Charles tot nu vorbi și după o secundă, Billy adăugă.

— Știi, vremurile când Imperiul Britanic își proteja supușii sunt de mult apuse. În zilele acelea, dacă cel mai obscur domn Brown din Battersea ajungea la închisoare pentru că a încălcat legea, vederea unui vas de luptă în port era suficientă pentru a asigura scuzele imediate. Acum corespondența între guverne ia foarte mult timp. Nu ar fi grăbită nici măcar pentru a salva o persoană atât de distinsă ca tine.

— Crezi că astfel de metode îți vor fi de vreun folos? Întrebă Charles.

— Dragul meu, rezultatele sunt cele care contează în lumea de astăzi. Vom obține de la tine exact ce vom dori să aflăm. Dacă refuzi să ne spui, vei muri ca un martir după propriul tău cod moral, dar nu vei muri cu secretul intact. Știi asta la fel de bine ca și mine. Metodele moderne de detențiune, drogurile moderne și torturile realmente rafinate fac imposibil ca un om să moară cu buzele pecetluite. Nu îți spun nimic care

să nu fi știut deja, doar îți reamintesc.

— Trebuie să admit că totul este foarte inteligent gândit, spuse Charles. Planul a fost spontan sau îl pui la cale de mult?

— Ești în atenția noastră, dragul meu Drayton, de mai multă vreme. Dificultatea consta în modul de abordare. Ne-am gândit la metode mai obișnuite, dar din păcate nu păreau să ți se poată aplica. Gustul tău la femei este impecabil, și, din nefericire, ești un om foarte bogat.

— Înțeleg. Urmă o pauză lungă și apoi Charles spuse:

— Tocmai încep să înțeleg ce trebuie să se fi întâmplat cu alți oameni care au lucrat cu mine și apoi au avut un accident sau au dispărut subit. Billy zâmbi.

— Oh, da, sunt multe metode de abordare. Nu recurgem la astfel de lucruri decât atunci când este absolut necesar.

— Un singur lucru pare să-ți fi scăpat, zise Charles. Presupunând că aș accepta prima ta sugestie, ți-aș spune ce știu și m-aș întoarce la

Monte Carlo. Ți închipui că n-aș informa imediat autoritățile în legătură cu tine? Ți-ar fi dificil să mai vizitezi Marea Britanie sau America după cele ce ți-ar fi înregistrate la dosar!

— Dragul meu Drayton, cât de mult ne subestimezi, spuse Billy. Te vei întoarce la Monte Carlo dacă îmi spui exact ceea ce vreau să știu. În cursul zilei următoare Toria va primi un cadou de nuntă. Ți amintești că am întrebat-o deja ce își dorește. Cadoul va fi ceva realmente superb. Un colier cu smaralde, sau poate niște rubine și diamante de la Cartier's. În orice caz, va fi un dar foarte costisitor și remarcabil, unul care, dacă va ridica întrebări mai târziu, va fi foarte greu de explicat ca fiind o mică atenție obișnuită de la un vechi prieten al soției lui Charles Drayton.

— Mda, spuse Charles. Un alt caz de corupție.

— Ți-ar veni greu să explici în fața curții de ce îi permiți soției să accepte un cadou în valoare de peste zece mii de lire, spuse Billy. Ai putea, desigur, să dai vina pe ea; și s-ar putea presupune,

în caz de nevoie, care nu va apărea, că ea mi-a transmis informația fără să-și dea seama, necunoscându-i adevărata însemnătate și fiind destul de pregătită să accepte cadoul frumos pe care i l-am oferit în schimb.

— Înțeleg, spuse Charles. Da, ai pus totul la punct. Dar toată povestea nu sună bine.

Urmă o mică pauză.

— Atunci acesta este răspunsul tău? întrebă Billy, poate puțin prea nerăbdător, i se păru Toriei.

— Trebuie să-mi dai timp de gândire, replică Charles. Nu mă pot decide atât de repede. Spui că ajungem în acel loc în cursul nopții.

— În zori, cred, spuse Billy. Pot să-ți dau cât timp vrei ca să te hotărăști. Nu e nicio grabă. Sunt foarte încântat să rămâi la bord ca oaspetele meu. De un singur lucru vreau să te avertizez din nou. Sunt întotdeauna înarmat. Dacă îți vine ideea să-mi tai gâtul în timp ce dorm sau să mă lovești în cap cu o sticlă când mă uit în altă parte, vei descoperi că sunt foarte bun în autoapărare și când trag, o fac ca să ucid.

— Dar bineînțeles, zise Charles. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Un singur lucru mă surprinde.

— Care anume? întrebă Billy.

— De ce, luându-ți un nume englezesc ai crezut măcar o clipă că vei păcăli pe cineva că ești englez?

— Dimpotrivă, un mare număr de oameni găsesc foarte reconfortant să știe că simpatiile mele, ca și acelea ale strămoșilor mei sunt pentru acea rasă încăpățânată, lipsită de imaginație, care a reușit prin cele mai extraordinare neșanse ale istoriei să conducă un sfert din globul pământesc. Dar vremea lor s-a dus. Nu vreau să te deprim, Drayton, dar vremea lor s-a dus.

— Oare?

— Vom vedea, replică Billy încrezător. Mai vrei un pahar de Porto?

— Nu, mulțumesc. Toria își dădu seama că în orice clipă bărbații puteau părăsi sufrageria. Era esențial să nu fie găsită trăgând cu urechea lângă ușă. Se întoarse iute și plecă repede de-a lungul

punții. Din fericire podeaua era mochetată și ea avea pantofi cu tălpi de cauciuc. Când Charles și Billy ajunseră pe puntea superioară, ea era întinsă la soare cu ochii închiși. Se ridică într-un cot la apropierea lor.

— Mă bucur că ați venit sus, spuse. Charles, mi-am uitat poșeta în sufragerie. Am lăsat-o lângă scaunul meu. Vrei să fii atât de drăguț să mi-o aduci?

— Nu, mă duc eu, spuse Billy imediat. În plus, faptul că mă fac util va fi o scuză bună ca să-i las pe tinerii însurăței singuri pentru câteva minute. Profitați de ele, copii. Billy zâmbea și pentru o clipă Toria se gândea că tot ce auzise fusese doar un renghi jucat de imaginația sa, un coșmar pe care îl visase. Putea să se petreacă în realitate? Cu greu își putea crede simțurilor. Astfel de lucruri nu se întâmplă, nu oamenilor obișnuiți ca ei, nu când lumea se presupunea a trăi în pace, iar zvonurile de război din ziare erau atât de plicticoase încât nimeni nu se deranja să le citească. Nu putea fi adevărat, era imposibil; și

totuși stătuse mult timp lângă ușa sufrageriei și auzise tot ce se vorbise.

Chiar și acum, înțelesul deplin al întregii povești se filtra cu greu în mintea ei. Totul era prea dramatic, prea semăna cu un film prost jucat. Era oare posibil ca Billy Grantiy pe care îl cunoștea de atâția ani, omul care părea a fi întotdeauna gazda perfectă, să fie o creatură odioasă, pregătită să meargă oricât de departe, chiar până la crimă, ca să-și atingă scopurile?

Aceasta era explicația pentru iahturi și mașini, pentru apartamentele luxoase din cele mai scumpe hoteluri, pentru distracțiile pe care le oferea tuturor celor ce se bucurau de o petrecere. În spatele râsetelor, veseliei, stătea la pândă răul amenințător. Și acum, ea și Charles erau într-un pericol teribil. Simțea cum mintea îi alerga, își simțea fiecare nerv încordat în trup, ca pentru a întâmpina un atac subit. Trebuia să existe ceva ce puteau face, vreo modalitate prin care puteau scăpa din această situație oribilă și îngrozitoare.

Mai întâi de toate trebuia să-i spună lui

Charles ce știa. Ridică privirea spre el și apoi, tocmai când era pe punctul să vorbească, văzu apropiindu-se un steward. Aducea un șezlong confortabil și îl aranja într-o poziție adăpostită. Era făcut din pânză roșie și avea o tendă de pus deasupra capului și un suport pentru picioare. Charles se întinse pe el. Expresia lui era obișnuită, dar Toriei i se păru că avea ochii mai întunecați și mai gravi.

„Se gândește”, își spuse, apoi adăugă cu o palpitație a inimii, „Amândoi trebuie să ne gândim. Avem foarte puțin timp, atât de puțin”.

— Charles, îl chemă cu o voce joasă, dar chiar când îi rosti numele, Billy apăru cu poșeta ei.

— A fost exact unde ai spus că este, îi zise vesel. Ești singura femeie din câte am întâlnit care a putut descrie exact locul unde a lăsat ceva. De obicei îl găsești într-un loc complet diferit.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Toria. Se sili să-i zâmbească lui Billy, hotărâtă să nu-l lase să afle că auzise tot. „Nu-i adevărat, nu-i adevărat”, își tot spunea. Nu poate fi adevărat. Căldura

soarelui, duduitorul ritmic al motorului chiar sub ei, confortul oferit de perna moale de sub cap și Billy îmbrăcat în tricou și pantaloni albi, cu blazer albastru, zâmbindu-i fermecător, toate îi spuneau că nu poate fi adevărat. Se gândi că poate a înnebunit. Cum putea Billy să fi spus lucrurile pe care le auzise cu câteva minute în urmă? Cum ar fi putut sugera soarta diabolică, înspăimântătoare, care îi aștepta dacă Charles refuza să furnizeze informația cerută? Simți că se sufocă și știe că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să-și păstreze calmul. Trebuia să existe o ieșire, aveau să găsească într-un fel sau altul o soluție. Dar care, care?

— Stai bine, Toria? îl auzi pe Billy întrebând. Mai dorești o pernă?

— Nu, nu, totul este perfect, își auzi propria voce răspunzând și nici măcar printr-un tremur nu-și trăda spaima care o cuprinsese.

CAPITOLUL 9

Toria stătu întinsă mult timp, cu ochii închiși, cu corpul aparent relaxat, în timp ce mintea îi alerga febrilă. Cu cât relua mai mult cuvânt cu cuvânt conversația pe care o auzise între Charles și Billy, eu atât era mai sigură de un lucru – și anume că, orice s-ar întâmpla, Charles nu va scăpa cu viață. Dacă îi dădea lui Billy informația pe care o voia și se întorceau la Monte Carlo, ar fi suferit vreun „accident” înainte de a avea ocazia să informeze autoritățile despre cele petrecute. Cineva în poziția lui Billy nu-și putea permite să-și asume vreun risc: și oricât de mult ar fi încercat să îl implice pe Charles, tot rămânea suspiciunea că Charles va dori să dea pe față toată afacerea, chiar dacă ar fi fost el însuși afectat de consecințe. Cu inima strânsă, Toria era convinsă că soarta lui Charles era hotărâtă, fie că dădea informația acum, fie că îi era smulsă mai târziu de alți oameni, cu siguranță mai iscusiți la această treabă decât Billy Grantiy.

Descurajată, își aminti de toate lucrurile pe care le citise despre astfel de interogatorii – cum durau oră după oră, zi și noapte sub lumini puternice, necruțătoare; felul în care persoanei interogate nu i se permitea niciodată să doarmă, până când înnebunea de somn; violența fizică care însoțea adeseori chestionarea; și mai îngrozitor decât orice altceva, folosirea drogurilor care năuceau mintea și făceau ca cea mai puternică voință să devină slabă și influențabilă. Întinsă pe șezlongul său, Toriei îi veni deodată să țipe, să se arunce peste bord și să înoate către țărm. Se simți cuprinsă de o teroare pe care n-o cunoscuse niciodată în decursul întregii ei vieți, teroarea și durerea de a vedea pe cineva drag torturat și mutilat. Apoi, chiar în timp ce simțea că intră în panică, deschise ochii și îl văzu pe Charles întins pe spate pe un șezlong, aparent în largul lui, cu o țigaretă între degete. Era calm, dar Toria știa că și mintea lui se zbugiuma încercând să găsească. O cale de scăpare, încercând să găsească o soluție. Își dădu seama că el cunoștea mult mai bine toate

implicațiile acestei afaceri. Ea avea doar o idee vagă asupra subiectului, formată din articolele citite în ziare sau discuțiile cu prietenii.

„Draga mea, trebuie să-l cunoști pe Ivan. A scăpat din spatele Cortinei de Fier și poate să spună cele mai înfrigorătoare povești despre ce se petrece acolo”.

Cât de bine putea auzi vocile ușoare, afectate, exprimând groaza superficială și înțelegând atât de puțin! Încă o dată Toria simți că toată povestea era fantastică... Nu putea fi adevărat, nu se putea petrece în realitate! îl privi pe Billy. Și el părea relaxat și pe jumătate adormit la soare, dar își ținea mâna în buzunarul sacoului și Toria știa că, dacă Charles ar fi făcut cea mai ușoară mișcare ostilă, lui Billy i-ar fi fost ușor să termine cu el.

„Nu-i adevărat, nu-i adevărat! „I se părea că murmurul monoton al motorului îi repeta cuvintele la nesfârșit. Se gândi la cei de acasă, la solidaritatea robustă a castelului, profilat pe cerul de martie. Probabil că ploua și gemenele ascultau

muzică la gramofon în camera de zi. Parcă le și vedea chipurile. Al Xandrei vioi și vesel, cu buzele întotdeauna arcuite într-un zâmbet, nefiind nicio clipă în stare să stea locului, la fel ca un fluture care se așază o clipă pe o floare și este mereu gata să zboare iar. Olga era atât de diferită. Liniștită și rezervată, trăsăturile ei erau identice cu ale Xandrei, dar expresia era cu totul alta. Atât de neobișnuit pentru o copilă atât de tânără, avea un aer de spiritualitate care era reflecția micului ei suflet bun și cinstit. Toria se trezi tânjind după surorile sale. Ar fi vrut să le simtă brațele în jurul gâtului, să se știe în siguranță, acasă. Un fragment de conversație îi reveni în minte. Avusese loc cu un an în urmă, poate și mai mult. Vorbeau despre vitejie; poate că faptele de război ale lui Michael aduseseră acest subiect în discuție. Toria nu-și amintea contextul; și-o amintea doar pe Xandra spunând:

— Mă întreb dacă ar trebui să acționăm cu curaj dacă ne-am găsi în niște situații îngrozitoare sau dacă am ști că vom muri violent și neplăcut.

Toria se înfiorase. Se gândea la bombele care căzuseră atât de aproape de castel în timpul războiului.

— Sper că mă voi purta curajos întotdeauna, orice s-ar întâmpla, spusese.

— Ce-ai face dacă ți s-ar spune că vei fi martirizată? întrebuse Olga.

— Ca sfinții? întrebuse Toria cu un zâmbet.

— Eu aș tipa și iar aș țipa, știu că asta aș face! exclamase Xandra.

— Tu ce ai face, Toria? repetase Olga.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, replicase Toria. Este un subiect oribil. Sper, atunci când va veni timpul, că voi înfrunta moartea cu curaj, dar nu poți fi sigur de reacțiile tale în împrejurări excepționale.

— Nu ne-ai spus ce ai face tu, Olga, dacă ai fi trimisă la ghilotină sau la rug, întrebuse Xandra curioasă.

— M-aș ruga, răspunsese Olga foarte liniștită.

Toria parcă îi auzea și acum vocea – foarte

dulce, cuvintele rostite aproape în șoaptă, și totuși, fusese într-un fel ca o chemare de trâmbiță. Olga era atât de copilăroasă în multe privințe și totuși, iubirea ei pentru Dumnezeu o făcea curios de matură în altele. „M-aș ruga”. Cuvintele reverberau în mintea Toriei și deodată se trezi fugându-se – rugându-se pentru ajutor și îndrumare – rugându-se să poată fi salvați. Nu suporta nici măcar gândul că Charles ar putea muri. Își spuse, privindu-l acum pe sub gene, că nu apreciasse niciodată cât de bine arăta. Fusese întotdeauna umbrit de frumusețea copilărească a lui Michael. Fața lui Charles era distinsă în acel stil discret pur englez, care vorbea despre bună creștere și decență. Charles era, fără nicio îndoială, un gentleman veritabil, după codul moral al școlii publice. Chiar în timp ce gândea aceste lucruri, Toria își dădu seama că tinerii moderni ar râde de această idee. Acum era la modă să iei în zeflema ținuta corectă de școală veche sau să faci haz de oamenii care aveau un anumit cod de decență și onoare, de cei care erau încă politicoși

și curtenitori atât în viața particulară, cât și în cea publică.

De-abia în acel moment Toria văzu diferența dintre Charles și mulți dintre bărbații pe care-i găsisese amuzanți și pe care, destul de eronat, îi considerase prieteni. Știa acum că în majoritate erau lipsiți de valoare, nesuferiți. Erau asemănători cu Billy Grant, chiar dacă acesta era deosebit de periculos. Tuturor le lipseau calitățile esențiale care în trecut nu caracterizau doar un singur englez, ci majoritatea. Nu degeaba scriau istoricii că adevărata bogăție a Britaniei era caracterul oamenilor săi. Nu numai patriotismul dăduse posibilitatea poporului britanic să cucerească un sfert din suprafața globului. Era noblețea minții și a sufletului, acea integritate morală și credința nestrămutată în principiile creștine.

Aceasta fusese baza pe care britanicii își clădiseră imperiul. Și nu ar fi fost posibil dacă aceia care luptaseră, făcuseră legi și împărțiră pacea și dreptatea în numele națiunii, nu ar fi fost

ei înșiși vrednici de încrederea cu care îi investise poporul britanic. Charles era un englez de acel tip care existase în toate vremurile. Comparându-l cu oamenii pe care îi întâlnise în cluburile de noapte sau în compania unora ca Billy, Toria văzu diferența acum, când era prea târziu.

Se foi puțin neliniștită. Era oare prea târziu? Trebuia să existe ceva ce putea fi făcut. Poate că era un avantaj faptul că Billy n-avea idee că ea știa ce se petrece acolo. Aceasta era o croazieră de plăcere, o mică plimbare pe mare. Dacă nu îl făcea suspicios și nu-i dădea niciun motiv să bănuiască vreo schimbare în sentimentele sale față de el, trebuia să găsească o cale de scăpare. Cu un efort, Toria se sili să se ridice în capul oaselor și să exclame cu un entuziasm nesincer, caracteristic cunoștințelor lui Billy:

— Dar este pur și simplu magnific: Habar n-aveam că poate fi atât de cald și încântător în perioada asta a anului.

— Mă bucur că îți place, zâmbi Billy.

— Ia privește acel sătuc italian divin de

acolo, continuă Toria, arătând spre coastă. N-am putea acosta undeva puțin? N-ai să mă crezi, dar n-am fost niciodată în Italia.

— Am putea să o facem mâine, la întoarcere, replică Billy.

Toria se sili să zâmbească.

— Ar fi minunat. N-ai să uiți, nu?

— Nu, n-am să uit. Îl văzu aruncându-i o privire lui Charles în timp ce vorbea, dar fața lui Charles rămase imperturbabilă. Își termină țigareta, aprinse alta și aruncă chibritul peste bord.

— Mergem cu o viteză bună, remarcă el, cu vocea rece și calmă.

— Da, i-am spus căpitanului să meargă cu toată viteza ca să putem parcurge o distanță apreciabilă de-a lungul coastei. După cum spune Toria, Italia este foarte frumoasă. Aceste mici porturi și sătucuri merită să fie văzute.

— Atunci nu trebuie să dorm, ca să nu scap nimic, zise Toria, aranjându-și pernele ca să poată privi uscatul cât mai confortabil din locul în care

se afla. Aș vrea să fim ceva mai aproape, adăugă. N-ai un binoclu la bord, Billy? Oh, privește, te rog, acel castel fascinant de pe deal! Aș vrea să-l văd mai bine.

— Îți aduc un binoclu, spuse Billy. Se ridică și se îndepărtă pe punte. Toria îl urmări cu privirea. Acesta era momentul în care putea vorbi cu Charles, să-i spună ce știa. Apoi, deodată i se făcu teamă. Dacă îi auzea cineva, sau dacă printre „micile invenții” instalate de Billy pe iaht se aflau și microfoane? auzise adeseori vorbindu-se despre astfel de lucruri, și i se părea că, într-un fel, lui Billy i s-ar potrivi dorința de a trage cu urechea la conversațiile oaspeților săi.

Poate că doar își imagina tot felul de lucruri, poate că făcea numai situația și mai îngrozitoare decât era deja; dar totuși nu îndrăzni să vorbească, nu atât timp cât exista șansa de a fi auziți. Avea impresia că parcă și puntea ar fi avut urechi. Văzu un marinar în apropiere și se gândi că îi urmărea.

Se părea că și Charles avea aceeași idee.

Crezu pentru o clipă că el avea să-i vorbească; apoi el trase doar un fum din țigară și rămase tăcut. Dar în acel moment Toria îi prinse privirea și văzu expresia de îngrijorare și neliniște din ochii lui pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci. Știu imediat, ca și când el i-ar fi spus explicit, că era neliniștit pentru ea și nu, pentru sine. Ar fi vrut atât de mult să-i spună: „Totul este în regulă. O să trecem cumva de asta, nu-ți face griji”.

Dar chiar în timp ce-și formula cuvintele în minte, se gândi cât era de extraordinar pentru ea că dorea să-l liniștească pe Charles, că se simțea protectoare față de el. Și în plus, n-avea nicio bază să creadă că totul este în regulă. Totul era de fapt, într-o foarte mare neregulă.

Își reproșa cu amărăciune că era vina ei că veniseră în această croazieră nenorocită. Charles încercase să o prevină că Billy nu era un om în care să te poți încrede. Poate că știuse ceva despre el, sau poate îi spusese instinctul. Oricum ar fi fost, el fusese înțelept, și ea, ca de obicei, se purtase prosteste. Toria închise ochii. Parcă își

simțea din nou mânia și iritarea care o cuprinseseră când Charles încercase să o avertizeze în legătură cu Billy Grantiy. De ce nu îl ascultase? De ce loialitatea ei ridicol de eronată o îndemnase să îl apere pe Billy în fața lui Charles? Știa răspunsul, bineînțeles, chiar dacă își pusese această întrebare.

Îl pedepsise pe Charles deoarece știa, fără ca el să îi fi spus, că nu îl plăcea pe Michael. De aceea fusese furioasă. Știuse din prima zi de când Charles venise la Lynbrooke că Michael îi displăcea, dar, de dragul ei, încerca să ascundă asta. Acest lucru înrăutățise probabil, situația, senzația că Charles juca teatru încercând să-i intre în grații și fiind ipocrit atunci când era vorba de Michael.

Și totuși, acum, Toria știa că tot ce crezuse despre el era fals. Charles se îndrăgostise de ea chiar în acea primă zi, în timpul aceluia dejun ridicol când Daisy fătase și toți fugiseră să-l ajute pe Moș Fergie lăsându-l pe Charles uluit, singur cu tatăl ei. Da, se îndrăgostise de ea atunci, și

dacă fusese plăcut și grijuliu cu Michael o făcuse nu din ipocrizie, ci pentru că dorise să o vadă din nou și se agăța de orice scuză pentru a se întoarce la castel.

Nu era cinstit să acuzi un om că s-a îndrăgostit, dar ea folosise asta împotriva lui, stând tot timpul în defensivă, refractară la orice critică ar făcut el la adresa vreunei persoane sau lucru care ei îi plăcea. Ce proastă fusese, mai ales în privința lui Billy Grantiy! „Într-o zi am să-i spun lui Charles că îmi pare rău că am fost atât de stupidă”, se gândi Toria și cu un fior subit de groază își aminti că poate nu va mai avea timp să o facă.

Simți deodată că nu mai putea suporta. Orice soartă avea de împărțit cu Charles, trebuia să știe ce gândește.

— Charles zise cu o voce joasă și alarmată, dar chiar atunci îl văzu pe Billy întorcându-se. Venea agale pe punte, cu mâna dreaptă în buzunarul sacoului, iar în cealaltă avea un binoclu mare și foarte puternic. Fiindcă se temea să nu-i fi

auzit vocea sau să nu-i fi observat expresia feței când îi vorbise lui Charles, Toria scoase un țipăt de încântare.

— Oh, Billy, e minunat! ia uite, Charles, ai mai văzut vreodată un binoclu atât de grozav? Cred că a costat o avere! La ce îl folosești, Billy? Să-ți urmărești prietenele când fac baie? Billy râse.

— Exact. Îi urmăresc pe oameni atunci când se așteaptă mai puțin. Ai fi surprinsă dacă ai ști ce văd.

— Dar nu-i cinstit! spuse Toria, îndreptând binoclul către țărm. Parcă ești pe altă lume. Uite femeia aceea cu catârul. Parcă i-aș putea vorbi. Uită-te și tu, Charles. Îi dădu binoclul lui Charles și îl urmări cum cercetează țărmul. Știa că spera să vadă ceva ce le-ar putea fi de folos. Și ea sperase același lucru când ceruse binoclul, dar nu văzuse decât case albe cu acoperișuri plate, castele cocoțate pe stânci sau pe pantele munților, și țărani îmbrăcați în culori mohorâte lucrând pe ogoare sau mișcându-se încet pe drumurile

înguste, șerpuitoare.

Fără un cuvânt, Charles îi dădu înapoi binoclul. Toria se mai uită puțin prin el și apoi îl lăsă, jos, lângă ea. Iahtul înainta foarte repede și departe de coastă. Îi ducea spre împlinirea destinului lor și ea nu putea face nimic.

Simțea că fața-i va crăpa dacă îi mai zâmbea lui Billy. Se ridică încet în picioare.

— Mă duc în cabină să-mi pudrez nasul.

— Te descurci să ajungi acolo? o întrebă Billy.

— Bineînțeles, replică Toria. Iar dacă mă pierd pe coridoare, o să strig după ajutor.

Îl auzi râzând în timp ce pleca spre puntea de jos. Cabina ei părea rece și întunecoasă în comparație cu strălucirea de afară. Toria închise ușa după ea. Se așeză la măsuța de toaletă și-și lăsă capul în palme. Ce era de făcut?

Simțea că-i pulsează fiecare nerv din trup. Pulsul îi era rapid și era sigură că își aude bătăile propriiei inimi. Apoi își dădu seama că, de fapt, era duduital motoarelor – motoare care îi duceau iute spre acel moment în care Charles avea să fie

interogat, când va fi forțat să dezvăluie secrete pe care numai el le știa.

Toria deschise ochii și-și văzu propriul chip reflectat în oglindă. Pentru o clipă i se păru că fața i se schimbase complet. Arăta aproape urâtă încordată și albă, cu ochii dilatați. Se gândi la accidente pe care Billy le descrisese atât de veridic. Îi înțelesese foarte bine planurile, când spusese că accidentul care va fi raportat în Anglia familiilor lor, nu li se va întâmpla lor, ci altor două persoane. Doi bieți nevinovați aveau să le ia locul. Ea și Charles aveau să fie ținuți în viață până când Charles va fi silit să dezvăluie secretele avionului. După aceea vor muri, probabil nu la fel de curat și decent cum ar fi fost dacă ar, îl avut un accident de mașină sau dacă s-ar fi înecat în mare.

Toria se cutremură. Simțea că și cum pereții micii cabine se închideau peste ea, se apropiau din ce în ce mai mult, până la sufocare. Se întrebă ce gândea Charles. Plănuia poate cum să sară pe Billy și să-l prindă cu garda jos. Toria știa că ar fi fost inutil. Billy era mai scund, și nu la fel de lat în

umeri ca Charles, dar avea forță și flexibilitate. Simțea că era foarte probabil să fie un expert strălucit în ju-jitsu. În plus, revolverul pe care îl purta în buzunar era cu siguranță încărcat și probabil mai avea și alte feluri de arme. Un om că el nu putea fi prins moțând. Era prea deștept pentru asta. Într-o viață întreagă de crime și intrigi, fusese probabil înghesuit de multe ori în colțuri. Știa desigur cum să iasă din aceste situații, și toate șansele erau în favoarea lui. Toria se uită înnebunită împrejur, gândindu-se că ar putea găsi o armă care să-i fie de folos. Dacă ar avea un revolver, își spuse, dar nu avusese niciodată în viața ei. Își aminti că Michael îi dăduse odată pușca lui când ieșiseră împreună la vânătoare de porumbei în pădure, în momentul când trebuia să apese trăgaciul, închisese ochii și slăbise strânsoarea patului puștii, și ca rezultat arma o lovise violent în umăr și îi atinsese și obrazul. Michael râsese de ea, dar ea fusese asurzită și șocată ore întregi după aceea. Privind în jur în cabină, își dădu seama deodată că toate

lucrurile fuseseră despachetate. Chiar dacă ar fi avut un revolver la ea, tot nu l-ar fi avut în posesie acum. Hainele erau agățate pe umerase în dulap, bijuteriile îi erau răspândite pe măsuța de toaletă. Toria se ridică și se duse la hublou. Afară, în lumina soarelui, se vedea coasta Italiei. Era mai puțin deslușită; se îndepărtau de ea. „Oh, Dumnezeu, dacă ai milă, ajută-ne! Te rog, te rog, ajută-ne!”

Toria șopti rugăciunea cu voce tare și chiar atunci privirea îi căzu lângă pat. Traversă repede cabina. Lângă lampă, pe noptieră, erau două sticlute. Una cu aspirină, din care lua ocazional când o dureau capul și alta, mai micuță care conținea somnifere. Se uită la aceasta din urmă lung și o luă în mână. Își amintea ce-i spusese doctorul când îi dăduse rețeta.

— Îți dau ceva care o să te facă să dormi, îi zise, dar ține minte, ești mult prea tânără ca să ai nevoie de somnifere. Totuși, presupun că nu se întâmplă în fiecare zi să te logodești, așa că n-o să-ți dăuneze foarte mult dacă vei lua câte o capsulă

atunci când simți că într-adevăr ai mare nevoie de un somn bun.

— Cred că o să înnebunesc dacă nu iau! exclamase Toria. Bătrânul doctor râse.

— Nicidecum. Oamenii sunt mult mai rezistenți decât cred. Dacă toată lumea ar înnebuni sau ar muri atunci când simt că vor s-o facă, ar mai rămâne doar foarte puțini indivizi pe lumea asta. Semnase rețeta și i-o îmânase.

— Am făcut-o pentru douăzeci și cinci de tablete, îi spusese, dar sper că n-o să ai nevoie de mai mult de două sau trei. După ce o să te măriți cu tânărul tău, toți nervii aceștia vor fi dați uitării. Înghite una cu puțină apă când te duci la culcare și îți promit că vei dormi.

— Ajunge una? întrebă Toria.

— Numai una, repetase doctorul. În fiecare este un gram, ceea ce este suficient ca să adoarmă și pe cel mai activ om. Un gram în fiecare! Toria repetă cuvintele în minte, și apoi, scoțând capacul sticlutei, vărsă capsulele în mână. Erau galbene și le număra repede. Erau douăzeci. Luase cinci.

Se așeză pe pat cu capsulele în mână și gânde intens. Douăzeci. Cum le putea folosi? rămase un timp destul de îndelungat cu ochii ațintiți asupra capsulelor galbene, apoi le puse jos pe pat și se duse la sertarul măsuței de toaletă. Scoase o cutie cu batiste de hârtie. Rupse una, îi aprecie mărimea apoi o diviza din nou. După care o puse pe pat și începu să deschidă capsulele. Vărsă conținutul fiecăreia pe pătratul mic de hârtie. După ce le goli pe toate douăzeci, avea pe șervețel o grămăjoară mică de pulbere albă. Toria se gândi o clipă, apoi se apucă să îmbine din nou jumătățile de capsule și apoi le puse la loc în sticlă.

Totul în cameră trebuia să fie exact așa cum era când intrase. Nu trebuia să trezească suspiciuni prin nimic. Luă bucățica de hârtie cu conținutul capsulelor, făcu un rulou mic. Îi răsuci capetele și îl puse cu grijă în buzunarul fustei. Se duse la oglindă, se pieptănă și se privi în ea.

Îi venea o idee, i se contura un plan în minte. Își privi propria imagine reflectată, puloverul alb și fusta bleumarin, cele două șiruri de perle din

jurul gâtului, fuseseră perlele mamei ei. Avusese de gând să le dea la înșirat din nou înainte de a pleca în luna de miere, dar nu avusese timp. Le atinse cu mâna, simțindu-le calde și aproape vii sub degete, ca și cum aveau ceva protector.

Când le atinse, parcă simți că nu era singură. Era cineva lângă ea, cineva care avea grijă de ea. Aproape că îi venea să întoarcă capul să vadă cine era acolo, totuși știa că nu va vedea pe nimeni. Pentru o clipă, se luptă cu lacrimile care-i umplură ochii. Nu erau lacrimi de disperare, ci de ușurare. În aceste momente copleșitoare de teamă și deznădejde, nu era singură.

Toria încercă să-și amintească tot ce știa despre somnifere. Dacă luai o supradoză, își făceau efectul rapid? Dificultatea, știa, era să le ascundă gustul. Mușcase din greșeală o capsulă și știa cât de amară era. Era evident că trebuia să le pună într-o băutură, dar nu știa exact de ce, cafeaua i se părea a fi un antidot. Încercă să-și amintească de unde știa asta, dar nu reuși. Totuși era sigură că auzise odată despre o femeie care

luase o supradoză de somnifere și, când fusese dusă la spital i se dăduse cafea. Poate că nu era adevărat, totuși informația îi rămânea în minte. Ce altceva ar fi putut ascunde gustul? Cu ceaiul n-avea niciun rost să încerce, era sigură de asta. Trebuia să fie o băutură tare. Se ridică din fața măsuței de toaletă și se duse spre ușă. Lipsise destul de mult timp. Dacă mai rămânea în cabină, Billy putea veni în căutarea ei.

Se întoarse pe punte. Bărbații rămăseseră exact așa cum îi lăsase. Amândoi erau întinși pe șezlonguri, lăsând impresia de liniște și confort. Nu vorbeau între ei când se apropie Toria, totuși ea avu sentimentul că discutaseră înainte și că numele ei fusese menționat. N-avea niciun motiv să creadă asta, dar totuși era convinsă de acest lucru. Se așeză din nou pe șezlongul cu perne dungate în roșu și alb.

— S-a întâmplat ceva cât timp am fost plecată? Întrebă veselă.

Billy răspunse după un moment de pauză:

— Ce te așteptai să se întâmple?

Toria simți curiozitatea atentă din tonul lui.

— Oh, mă gândeam că poate ați văzut un delfin sau poate chiar o sirenă; dar cred că de fapt ați dormit amândoi și nici nu v-ați uitat la priveriște. Se pare că ne îndepărtăm foarte mult de Italia.

— Curenții de aici sunt destul de dificili, presupun, răspunse Billy prudent. O să ne apropiem din nou de țărm ceva mai târziu.

— Mă bucur, minți Toria. Billy se uită la ceasul brățară.

— E aproape cinci, zise el. Ai vrea un ceai, Toria?

— Cu cea mai mare plăcere, replică ea.

— Atunci, hai înăuntru să comandăm ceaiul, spuse Billy.

Îi lăsa cu grijă pe Toria și Charles să i-o ia înaintea, apoi îi urmă în cabina mare, confortabilă, cu scaune acoperite cu damasc și vase cu flori de primăvară.

— Deci tu bei ceai, Toria, spuse, sunând din clopoțel. Dar tu, Charles ceai sau whisky cu apă

minerală?

— Whisky cu apă minerală, te rog, răspunse Charles. Billy deschise ușa dulapului cu băuturi și Toria avu deodată o idee.

— Tu ce bei, Billy? întrebă ea.

— Nu m-am hotărât încă. De ce?

— Fiindcă data viitoare când vei dori un cocktail, răspunse Toria, vreau să-ți fac eu unul. Știu că tu ești cel mai bun din Londra, Paris și New York la pregătit cocktailuri, dar am făcut rost de curând de o rețetă delicioasă de la un mexican. Trebuie să o încerci neapărat. Se numește „Sărutul șarpelui”.

— Ce are în el? întrebă Billy.

— Nu îți spun, replică Toria. Eu îl fac, tu îl guști și apoi ghicești ingredientele.

Dacă le nimerești, îți dau proporțiile exacte pentru următoarea ta petrecere. Este garanția succesului. Vorbea veselă, buzele roșii zâmbindu-i, ochii strălucindu-i de nerăbdare, în timp ce adăuga:

— Oh, te rog, lasă-mă să ți-l prepar, Billy.

— Fie, zise el bine dispus. Stewardul apăru și Billy comandă ceaiul.

— Treci la treabă, scumpo, îi spuse Toriei, cineva poate muri o singură dată.

— Stai un pic, zise Toria. Mai întâi trebuie să-mi spui ce-mi dai dacă nu ghicești ingredientele. E un pariu, înțelegi. Eu îți dau rețeta dacă ghicești, dar ce capăt dacă te-nșeli?

— Ce-ai vrea? Toria păru să se gândească.

— O pereche de mănuși din magazinul de lângă Hermitage din Monte Carlo, spuse după un timp. Și vreau să te previn că sunt din pielea franțuzească cea mai scumpă care există! Billy își dădu capul pe spate și râse.

— Devii o adevărată căutătoare de aur! râse el. Ei bine, accept pariul. Nu poate spune nimeni că nu sunt sportiv.

— Cred că nu ți-e greu, de fapt pariezi pe o certitudine, spuse Toria. Îți amintești de seara aceea la Ciro's când ai spus că poți ghici nu numai anul unui vin de Porto, dar și toate ingredientele unui cocktail? Te-am pus la încercare și ai ghicit

până la urmă. Dacă te înving de data aceasta, va fi un adevărat succes și voi avea ce povesti prietenilor.

— Ei bine, îți dau ocazia, spuse Billy. Toria știa că își jucase bine rolul. Billy n-avea nicio bănuială în legătură cu intențiile ei.

— Trebuie să mai avem o petrecere ca aceea, oftă ea. Ce m-am mai distrat! Billy a fost pur și simplu miraculos, Charles, și bineînțeles că am pariat cu toții pe fiecare pahar. Cred că ai câștigat o avere, Billy.

— Dacă îmi amintesc bine, partea mea din nota de plată din acea seară a depășit cu mult tot ce am câștigat, replică Billy și Toria râse.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise ea. Dar cu siguranță că așa a fost.

Stewardul se întoarse în acel moment cu ceaiul ei. Îl așeză pe masă. Pe tavă erau sandviciuri cu gem, observă Toria, și o farfurie cu prăjituri mici. Se întrebă dacă va fi în stare să le mănânce, sau dacă va mai putea mânca ceva vreodată. I se făcea rău doar când se gândea și

știa că teama era cea care îi strângea stomacul.

— Dă-i lui Charles whisky-ul, îi spuse Toria lui Billy și apoi mă apuc de lucru. Billy, să nu te uiți. Charles, stai cu ochii pe el. După toate probabilitățile are ochi și la ceafă. Charles nu spuse nimic, dar Billy râse din nou.

— N-aș fi prea surprins de asta. Oamenii găsesc de obicei mai înțelept să nu mă vorbească în spate. Era o amenințare? sinistră în spatele vorbelor sale, și Toria - așezată pe brațul unui fotoliu - râse ca de o glumă bună îl urmări pe Billy turnându-i un pahar generos de whisky și apă minerală lui Charles, apoi așezându-se cu spatele spre bar și cu fața la Charles.

Toria luă o sticlă, cu gin. Turnă puțin în pahar, apoi se uită împrejur. Billy era cu spatele la ea, dar tot îi era teamă. Nu glumise când spusese că ar putea avea ochi la ceafă. Era genul de om care putea simți orice lucru neobișnuit sau periculos pentru el. Își puse mâinile pe gât. Trase ușor de unul din șiragurile de perle, îi era teamă să nu cedeze mai degrabă încheietoarea decât

firul de mătase pe care erau înșirate perlele, dar încheietoarea era solidă. Trase încă puțin și firul se rupse.

Toria dădu un mic țipăt când îi căzură de la gât, risipindu-se pe podea.

— Oh, perlele mele! exclamă ea. Trebuia să le fi schimbat firul - mă temeam că așa se va întâmpla, dar n-am avut timp să le duc la bijutier înainte de nuntă.

Charles se lăsă în genunchi.

— Sunt veritabile, nu-i așa? o întrebă. Trebuie să avem grijă să nu pierdem din ele.

— Au fost ale mamei. Toria își desfăcu încheietoarea și puse celălalt șir pe masă.

— Te rog să le găsești pe toate. Nu-mi amintesc exact câte sunt, dar ne putem uita în polița de asigurare la întoarcere. Billy se aplecă și el.

— N-o să pierzi niciuna aici, spuse el. Nu sunt crăpături în podea.

Repede, Toria transferă bucățica de hârtie din buzunar în mâna stângă. Billy era cu spatele la

ea și tot cu fața la Charles. Foarte iute, reuși să toarne întreg conținutul pachetelului în paharul în care era puțin gin.

— Îmi pare rău că v-am dat atâta bătaie de cap, se scuză ea.

— Nu mai văd niciuna, spuse Charles.

— Cred că le-am adunat pe toate, fu și Billy de acord. Fiecare din ei avea câte o grămăjoară în mână.

— Numărați șiragul de pe masă, sugeră Toria. Cel de sus s-a rupt, așa că ar trebui să fie cam cu patru mai puține decât în șirul rămas.

Billy se așeză pe scaunul pe care stătuse înainte și puse perlele într-o scrumieră. Charles le adăugă pe cele strânse de el și, lăsându-l pe Billy să facă numărătoarea, își luă paharul de whisky.

— Eu am să-mi continui amestecul, spuse Toria. O să ai nevoie de o băutură după atât efort. Se uită cu grijă la pahar. Somniferul se dizolva. Nu era niciun dubiu. Mai puse puțin gin și îl agită energic, apoi începu să adauge și alte licori, amestecându-le pe toate împreună.

Toria preparase destule cocktailuri ca să știe cum să facă unul bine proporționat, și exact cât se cuvine de picant. Când consideră că a ajuns la amestecul optim, avu grijă să nu pună gheață în el. În schimb, lăsă shakerul în care preparase cocktailul în frapieră și îl înconjură cu gheață.

— Acum trebuie să aștepți câteva minute, îi spuse lui Billy. Prietenul meu mexican mi-a spus că marele secret este să faci cocktailul rece ca gheața, dar să nu pui gheață în el. Trebuie să-ți spun că sunt de acord cu el. Acum, la Londra, dacă ți se oferă o băutură, nu e decât apă cu ceva arome. Billy râse.

— Mă faci să-mi fie atât de sete, zise el, încât cred că o să mă bucur prea mult de băutură ca să mai pot fi realmente critic.

— Nimeni nu poate fi critic cu „Sărutul șarpelui” „replică Toria. Sunt toate perlele?

— O sută două, răspunse Billy; și șirul întreg are o sută patru.

— Atunci sunt, probabil, toate, zise Toria. Mulțumesc foarte mult. Ia să văd, în ce să le pun?

Se duse la măsuța de scris, luă un plic și i-l dădu lui Billy. Pune-le aici și sigilează plicul. Dacă lipsesc când mă întorc la Monte Carlo, te voi acuza de furt.

Se juca pentru a câștiga timp, dar Billy nu părea să-și dea seama.

— Am să le număr în fața ta, cum fac vânzătoarele cu restul, spuse el, ca să nu mă poată acuza nimeni de nimic.

— Prea te grăbești să fii cinstit, îl tachina Toria. Cred că nimeni nu-ți cunoaște toate calitățile.

— Ai fi surprinsă să știi câți încearcă.

— Probabil că sunt foarte prostuți, zise Toria. Fără nicio îndoială, tonul ei era plin de admirație. Billy nu se putu abține să nu se simtă flatat.

— Cel mai drăguț lucru la tine, Toria, este că nu ești niciodată ipocrită, zâmbi el.

— Ce vrei de fapt să spui este că pe lângă faptul că eu te cred deștept, o mai și spun, pară Toria. Își turnă o ceașcă de ceai.

— Chiar îi spuneam lui Charles aseară, cât de

deștept ești, nu-i așa, Charles?

— Da, răspunse cu greutate Charles.

— Deoarece crede că majoritatea prietenilor mei sunt săraci cu duhul, continuă Toria, este de-a dreptul o ușurare să îi pot prezenta pe cineva care să-i placă.

— Chiar crezi că mă place? întrebă Billy cu umilință simulată.

— Da, bineînțeles. Toria sorbi din nou din ceai și lăsă subit ceașca jos.

— Dragul meu, băutura ta. Aproape că uitasem. Cred că s-a răcit suficient.

O ridică din frapieră și i-o aduse lui Billy.

— Acum, zise, închide ochii și ghicește. Sper doar că am făcut-o cum trebuie.

Billy sorbi puțin.

— Nu-i rea, spuse. Poate puțin cam grețoasă.

— Oh, nu fi răutăcios, îl rugă Toria. O să izbucnesc în lacrimi dacă nu-ți place.

El luă o înghițitură mai mare, ca și cum i-ar fi făcut plăcere.

— Brandy, Cointreau... nu... Kămmel și cred

că este și ceva gin. Este un amestec foarte ciudat, Toria.

— Ești mult prea bun, se bosumflă ea. Parcă-mi văd mânușile dispărând rapid la orizont. Billy bău din nou.

— Este ceva ce nu pot numi, zise el. Mă întreb ce Dumnezeu o fi. Ai pus lămâie?

— Nu răspund la întrebări, spuse Toria. Trebuie să-mi spui clar. Cu lămâie sau fără.

— Cu, spuse Billy.

— Foarte puțină, admise Toria.

— Așa mi-am zis și eu!

— Ești prea bun, se plânse Toria. Nu-i cinstit!

— Mai e ceva, spuse Billy. Nu sunt foarte sigur ce este, dar cred că e un strop de Kirsch.

— Da sau nu, îl somă Toria.

— Da.

— Ai dreptate. Oh, Billy, te urăsc.

— Asta-i tot?

— Mă tem că da. Billy bău restul paharului.

— Ciudat, spuse gânditor, dar aș fi putut jura că mai e ceva. Dar nu e o băutură rea, deși este

evident de damă.

— Cred că vrei să mă superi, spuse Toria, dar voi refuza să mă supăr pe tine. Trebuie doar să mă gândesc că ești deștept, chiar dacă am pierdut mânușile.

Billy își aprinse o țigaretă.

— După ce îți termini ceaiul, am să-ți fac și eu un cocktail, unul pe care l-am inventat de curând. Este mult mai puțin subtil decât al tău, dar este cu siguranță foarte plăcut la gust.

— Cum se numește? întrebă Toria.

— „Enigma”, zise Billy, și, întâmplător, acesta este chiar numele iahtului. Ai observat?

— Nu, răspunse Toria. De ce l-ai numit așa?

— Oh, am motivele mele, replică Billy. Este ceea ce simt că aș fi uneori.

— O enigmă? întreabă Toria. Poate că ești! Ce părere ai, Charles?

— Nu cred că sunt în măsură să-mi exprim o părere, zise Charles.

Toria îl privi iute. Părea încordat, își spuse, și știa prin ce trecea el probabil.

Așteptă o ocazie, care totuși nu părea să vină. Se uită la Billy. Căscă.

— E cam cald aici, zise el. Mergem înapoi pe punte?

— Oh, să-mi termin ceaiul, protestă Toria. N-am gustat încă din prăjiturile acestea delicioase. Luă una de pe farfurie și o tăie cu un cuțit mic, cu mâner de argint.

— Bucătarul tău le-a făcut? Ar fi vrut ca Charles să o ajute cu conversația. Efortul de a vorbi devenea aproape insuportabil.

— Da, cred că el le-a făcut, răspunse Billy. Vrei să asculți niște muzică?

Deschise capacul strălucitor și alese câteva discuri din teancul de pe o masă alăturată.

— Acesta este unul din preferatele mele, spuse el. Acordurile unei melodii sentimentale umplură cabina. Toria se uită la el și își dădu seama că o urmărea.

— O să mă îngraș - dar cui îi pasă? zâmbi ea, silindu-se să-și bage o bucată de prăjitură în gură. Simțea că o să se înăbușe, gustul glazurii roz era

absolut greșos, și bău repede puțin ceai ca să poată înghiți.

— Povestește-ne despre spectacolele americane, îl rugă ea, cu coatele pe masă. Am auzit că sunt câteva foarte bune.

— Au fost două remarcabile, răspunse Billy și căscă din nou. Am aici discurile dacă vrei să le asculți.

— Oh, aș fi încântată, spuse Toria. Te rog să le pui după acestea.

— Știi, când sunt singur, zise Billy deodată serios, stau ore întregi și ascult muzică de operă. Am foarte multe discuri și mă liniștesc mai mult decât orice altceva.

— Ce ciudat! exclamă Toria. Nu m-aș fi gândit ca îți place opera, Billy. Credeam că nu-ți pasă decât de boogy-woogy.

— Cât de puține lucruri știm unii despre alții! răspunse Billy.

— Așa este, spuse Toria, dar uneori cred că de-abia ne cunoaștem pe noi înșine.

— Poate că nu ne facem timp nici pentru una,

nici pentru alta.

Billy căscă din nou - un căscat lung, care părea să-i vină din străfundul ființei.

— Este... al naibii de cald... aici, murmură el și apoi se prăbuși deodată.

Căzu înainte pe masă, dar nu reuși să se prindă cu mâinile de ea și alunecă foarte încet pe podea. Acolo mormăi, dar nu reuși să se prindă cu mâinile de ea și alunecă foarte încet pe podea. Acolo mormăi, dar nu deschise ochii. Charles sări în picioare.

— E drogat, spuse Toria repede, l-am dat douăzeci de somnifere.

În acel moment văzu un Charles pe care nu-l mai văzuse până atunci - Charles în acțiune. Mișcându-se mai iute decât ar fi crezut că e posibil, transferă revolverul din buzunarul lui Billy în al său, apoi ridică trupul adormit și îi așază pe canapea.

— Dacă intră cineva, spuse repede, prefă-te că și tu te odihnești.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Toria.

— N-am timp să-ți explic, răspunse Charles, mă întorc! Nu-ți fie teamă.

Charles îi privi fața tulburată; și până ca ea să-și dea seama ce se petrece, o luă în brațe și o sărută pe buze.

— Fii binecuvântată, iubito, zise el. Ești minunată! apoi dispăru.

Toria rămase nemișcată, inima bătându-i repede câteva minute după plecarea lui Charles. Parcă se mișca într-un vis și creierul îi funcționa ciudat, de parcă totul în jur era distorsionat și ireal. Își închipui că s-ar putea trezi din clipă în clipă în propriul ei pat de acasă, gata să-și reia existența obișnuită, de zi cu zi, în care distracția cea mai mare era o petrecere la Londra sau oferta unei slujbe de manechin. I se părea în această clipă că întreaga ei viață fusese colorată deodată, ca un film tehnicolor, din momentul când, acum nici două luni, Michael îi spusese că o iubește și din care începuse un lanț ciudat de evenimente care culminau cu acesta. Se uită la silueta inertă a lui Billy de pe canapea. Respira adânc, trăgându-și

răsuflarea în acel fel ciudat al cuiva care este fie beat, fie drogat. Charles îl așezase cum se nimerise și blazerul îi stătea neglijent, iar cravata îi atârna peste un umăr. Toria traversă încăperea, îi îndreptă cravata și-i aranja haina. Se uită în jur și văzu o pătură pe spatele unui scaun. O luă și o întinse peste picioarele lui Billy. Imediat, îl făcu să arate mai natural și Toria se gândi că, în afara cazului când stewardul ar fi fost deosebit de perceptiv, nu și-ar fi putut da seama că este ceva în neregulă dacă intra să ia serviciul de ceai.

Stătu atentă și ascultă, dar nu auzi nimic. Navigau departe de țărm, cu ceea ce Toriei i se părea o viteză foarte mare. Se întreba ce avea Charles de gând să facă. Avea să-l oblige pe căpitan să întoarcă iahtul și să-i ducă înapoi la Monte Carlo, sau avea alte planuri?

Toria încercă să-și aducă aminte câți oameni văzuse din echipajul vasului de când urcaseră la bord. Se gândi atunci că majoritatea marinarilor erau străin deși n-ar fi putut spune ce naționalitate aune. Vorbeau foarte puțin, își

aminti, zâmbind politicios, dar oferind foarte puține informații.

Acum, în timp ce aștepta, i se făcea din ce în ce mai teamă. Faptul că scăpaseră de Billy era doar primul pas. Socoti că erau cel puțin douăzeci sau douăzeci și cinci de oameni la bord. Cum avea să se descurce Charles cu ei, chiar înarmat cu revolverul lui Billy? I se păru că aude pe cineva venind și se așeză pe un scaun ridicându-și picioarele pe taburetul din față și odihnindu-și capul pe perna de satin. Era esențial ca oricine ar fi intrat în cabină să creadă că nu era nimic curios în faptul că Billy adormise la această oră.

Urechile nu o înșelaseră, fiindcă de-abia se așezase și stewardul care adusese ceaiul intră în cabină. Toria deschise ochii, apoi îi închise la loc, ca și cum prezența lui ar fi deranjat-o. Stewardul nu spuse nimic, se duse doar la masă și puse ceainicul, farfuriile și ceașca pe tavă. Era un bărbat scund, subțire, cu pielea întunecată, în niciun caz tânăr, și arăta a fi oriental. Toria se gândi că era un metis. Cel puțin din punct de

vedere fizic nu era de temut pentru că era foarte slab, aproape numai piele și oase.

Încercă să se gândească ce fel de servitori ar angaja dacă ar fi în locul lui Billy. Își imaginează că ar încredința secretele sale doar la foarte puțini oameni; enigma personalității sale fusese cea care îi asigurase până acum succesul în păcălirea celor care aveau suspiciuni în legătură cu el. Se gândi că era ciudat că dezvăluisese, atât cât o făcuse, despre răpirea lui Charles și a ei; apoi își aminti că indiferent ce ar fi făcut sau spus ei, tot nu ar fi apucat să trăiască suficient ca să-l trădeze. Stewardul părăsi cabina și Toria deschise ochii și se uită la bărbatul aflat în stare de inconștiență pe care îl cunoștea drept Billy Grantiy. Se întreabă cum de fusese atât de proastă să-l considere prieten sau să aibă încredere în el? Acum, că era cu garda jos și nici nu zâmbea, nici nu încerca să se facă plăcut, părea cu totul altul. Totuși, Toria trebuia să admită cu toată sinceritatea că pe fața lui nu era nimic sinistru, nimic care i-ar fi trezit suspiciunile dacă l-ar fi văzut adormit sau în alte

circumstanțe. Fusesse ales bine pentru rolul său; era enigmatic treaz sau adormit, conștient sau inconștient.

Cum te puteai înșela asupra oamenilor, își spuse Toria. Obişnuiești să îi judeci după aparențe, putând fi ușor păcălit de cei volubili și expansivi, care își dau tot interesul să fie măgulitori și galanți. Billy adusesese la culme arta de a se face agreabil. Era aproape imposibil să-i rezisti atunci când era hotărât să fie prietenos, abroape imposibil să-i refuzi aparenta amabilitate și generozitate.

Toria se întrebă cât de mulți oameni se legănaseră cu senzația de falsă securitate și apoi descoperiseră, asemeni lui Charles și ei, că Billy nu era cel ce părea. De cât timp juca acest joc? se gândi acum, privindu-i fața că era mai bătrân decât părea la prima vedere. Avea o rețea fină de riduri în jurul ochilor și, când zâmbea, liniile dintre nas și ochi erau foarte pronunțate.

Uitându-se la el, își aminti că ori de câte ori dansase cu el, îi luase mâna și îi zâmbise. I se făcu

greață, se simți dezgustată de ea însăși. Ar fi trebuit să știe; instinctul ar fi trebuit să o călăuzească mai bine.

Se trezi gândindu-se la gemene. Nu știa vreun caz în care ele să se fi înșelat asupra oamenilor. Adeseori le plăceau cei mai neașteptați indivizi, dar aveau, invariabil dreptate. Dacă le displăcea cineva, oricât de mult ar fi încercat ceilalți să se convingă că greșeau, mai devreme sau mai târziu se dovedea că au avut dreptate. Își aminti apoi cât de mult le plăcuse Charles, chiar din prima zi când venise la castel.

— E drăguț, o auzise pe Xandra spunând. Sunt sigură că va lua invenția lui Michael.

— Ar fi drăguț oricum, și dacă n-ar lua-o, replicase Olga.

— Da, desigur, Xandra își dăduse acordul spontan și fără nicio ezitare.

Gemenele știuseră imediat, dar ea nu fusese deloc sigură dacă îi plăcea Charles în acea primă zi, îl găsisese monoton și puțin rigid. Pompos, se gândise atunci că era cuvântul, dar acum

înțelegea că aceasta era o rezervă liniștită, o armură cu care se proteja când făcea cunoștințe noi. Acum Toria considera că era destul de înțelept să fie rezervat în judecarea străinilor, să-i dea instinctului o șansă, un lucru pe care ea nu-l făcuse niciodată. Lui Charles îi displicuse Billy. Cât de multă dreptate avusese! Toria simțea că nu mai poate sta locului. Trebuia să știe ce se întâmplă. Dar Charles îi spusese să rămână acolo unde era și ea știa că ar fi fost o prostie să nu-l asculte. Charles era conștient de ceea ce face.

Se ridică în picioare și deschise ușa cabinei, dar nu ieși afară. Începu să-și imagineze cele mai îngrozitoare lucruri care se puteau întâmpla. Poate că Charles fusese dezarmat de echipaj, împușcat și aruncat peste bord? se întrebă ce se va petrece cu ei dacă nu reușeau să scape și Billy își recapătă cunoștința.

Cât timp avea să rămână drogat? Nu avea nicio idee – știa că o tabletă îi dădea aproximativ șase ore de somn. Încercă să afle la cât timp se putea aștepta de la douăzeci, dar descoperi că nu

e în stare să facă nici cel mai simplu calcul aritmetic. Era prea încordată, prea agitată.

Ascultă de lângă ușa. Nu se auzea nimic, decât duduitul puternic și uniform al motoarelor. Nu se auzeau voci. Toria traversă cabina și se uită afară, prin hublou. Albastrul strălucitor al mării și al cerului era aproape o bătaie de joc. Era o zi pentru fericire, pentru veselie și râsete, totuși ea și Charles stăteau sub umbra morții. Se gândi ce ar fi făcut Michael; în aceleași circumstanțe. Aproape că-i putea vedea mânia de pe chip, expresia din ochi. N-ar fi putut sta liniștit și calm, dacă ar fi fost în locul lui Charles, la masa de prânz. Ar fi explodat de mânie; poate chiar s-ar fi năpustit asupra lui Billy și ar fi fost împușcat.

Toria se simți recunoscătoare că Michael nu era cu ei. Toată povestea ar fi fost, într-un fel, imposibilă. Nu ar fi fost niciodată capabilă să gândească o modalitate de a-l face pe Billy inofensiv. Ar fi fost preocupată numai de Michael, să-l ajute și să-l calmeze; să aibă, de fapt grijă de el. Se gândea acum, privind prin hublou, cât de

des Michael i se păruse a fi doar un băiețandru. Erau momente când avea sentimente materne față de el, mult mai înțeleaptă decât el, o femeie care trebuia să-l protejeze de lume și de vulnerabilitatea propriului caracter. Și totuși simțise puterea brațelor lui Michael în jurul ei, gura lui peste a sa. Își aminti de violența sărutului lui după nuntă și subit i se făcu dor de el, tânji să știe ce face, să-i asculte sunetul vocii chiar dacă ar fi țipat mânios. În acel moment auzi pe cineva venind spre cabină. Nu mai avea timp să se întoarcă la fotoliul pe care-l ocupase când intrase stewardul. În plus, se simțea incapabilă să se miște. I se, păru că aude mai mult de o pereche de pași și îi fulgeră prin minte că erau probabil membrii echipajului care veneau s-o captureze, să o închidă undeva, cum deja îl închiseseră probabil pe Charles.

Apoi, cu un profund sentiment de ușurare, văzu că era Charles însuși și că zâmbea. Fără ezitare, fugi în întâmpinarea lui.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi! își puse

amândouă mâinile pe pieptul lui și-i simți brațul drept înconjurând-o. Îi observase pesemne fața încordată și văzuse că era pe punctul să cedeze.

— E-n ordine, draga mea, îi spuse. M-am întors doar pentru o clipă să-ți spun să stai liniștită. O să fim salvați.

— Dar cum? Cum? Vasul nu și-a schimbat cursul.

— Știu, spuse el. De-abia atunci Toria observă că nu mai era la fel de imaculat cum fusese când plecase. Avea părul în dezordine, unul din nasturii sacoului îi fusese smuls, lăsând în urmă o gaură mare în stofă.

— Ce s-a întâmplat? repetă. El își privi haina.

— Am avut o mică încăierare cu telegrafistul, îi răspunse el. N-am vrut să-i alertez pe ceilalți trăgând, dar trebuia să scap de el. Din nefericire era un tip destul de voinic și știa să-și folosească pumnii. Cred că o să am falca umflată o săptămână întreagă. Își duse mâna la bărbie în timp ce vorbea, dar zâmbetul lui era liniștitor.

— Ce ai făcut cu el? întrebă Toria.

— I-am pus un căluș și l-am încuiat într-un dulap din cabina telegrafului, spuse Charles. Trebuie să mă întorc acolo repede, în caz că își revine și începe să facă zgomot. Nu vreau să facem mai multă tevatură decât este necesar.

— Dar nu poți să-l faci pe căpitan să ne ducă înapoi la Monte Carlo? întrebă Toria. Nu se mișcase din brațele lui Charles. Era infinit de liniștitor să fie aproape de el, să-i simtă puterea trupului lângă pieptul ei.

— Nu m-am simțit în stare să mă bat cu tot echipajul de unul singur, așa că am chemat pe cineva în ajutor.

— Pe cine?

— Cine ar putea să ne ajute mai bine decât Marina Britanică? întrebă Charles, sau cel puțin o parte din ei.

— Dar unde sunt? întrebă Toria iute. Oh, Charles, explică-mi, te rog ce vrei să spui.

— N-ar trebui să glumesc cu tine, draga mea, îi spuse. Ai trecut deja prin prea multe. Tot ce vreau acum este să stai aici cuminte și să

împiedici pe oricine ar veni să-l trezească pe porcul ăsta. Îl indică pe Billy cu un gest. În vreo douăzeci de minute, poate mai curând, un crucișător va fi lângă noi și-i va da căpitanului instrucțiuni să oprească. După aceea, toate necazurile noastre vor lua sfârșit!

— Ești sigur că ne vor găsi? întrebă Toria.

— Foarte sigur, răspunse Charles calm. Sunt un navigator destul de bun. Le-am spus exact unde suntem.

— Ești sigur că n-o să se întâmple nimic? Vorbea cu insistență, dar în același timp se simțea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi. Brațul lui Charles o strânse și mai mult.

— Trebuie să te mai ții tare încă puțin, îi zise. Trebuie să mă întorc la cabina telegrafului, dar vin repede înapoi, așa că nu-ți fie teamă.

— Sigur este totul în regulă acum?

— Foarte sigur, mulțumită ție.

Charles vorbea foarte liniștit apoi o conduse pe Toria la un fotoliu și o așeză pe el.

— Trebuie să mă întorc. Toria simțea că nu e

în stare să vorbească Putea doar să se holbeze prostește la el în timp ce în ochi i se adunau lacrimile; dar el știa – fără a mai fi nevoie de cuvinte – că ea nu avea să cedeze, că va fi de acord cu orice îi spunea să facă. Îi zâmbi, apoi întinse mâna după paharul de whisky doar pe jumătate băut. Îl dădu pe gât, apoi se întoarse către ușă.

— Douăzeci de minute, îi zise pe un ton încurajator și plecă.

Imediat după ce dispăru, Toria își reproșa lipsa de stăpânire. Bătălia nu era sfârșită și ea era gata să cedeze nervos. Îi era rușine, dar știa că asigurarea lui Charles că vor fi salvați o făcuse să-și piardă firea.

Își aduse aminte de groaza pe care o încercase când coborâse în cabina ei în acea după-amiază. Se gândise atunci, deși de-abia îndrăznea să formuleze ideea chiar și pentru sine, că nu mai era nicio speranță de a fi salvați. Șansele de a scăpa din cursa întinsă de Billy păreau a nu fi mai mari de una la un milion.

— Sunt recunoscătoare, se gândi Toria. Dumnezeu bun, îți mulțumesc!

Își împleti degetele; apoi pentru că îi era imposibil să stea liniștită, se ridică și se duse la fereastră. Era posibil să vadă nu numai de amândouă părțile vasului, ci și în față. Ochii Toriei scrutară orizontul. Nu se zărea nici măcar vreo barcă de pescuit. Își întoarse capul încolo și încoace; ochii o dureau de efortul de a cerceta mereu, fără a vedea altceva decât marea albastră, cerul albastru și valurile scânteietoare, aurite de soare.

În cele din urmă, când începuse să creadă deznădăjduită că Charles s-a înșelat și nu va veni nimeni să-i salveze, zări silueta cenușie a unui crucișător. Inima îi sări din piept. Erau în siguranță! Aveau să trăiască! Norul teribil de întunecat care fusese gata să coboare peste ei, și să îi zdrobească se destrămasese. Nu știuse niciodată până acum cât de mult prețuia viața. Era minunat, splendid, miraculos, să știi doar că poți să continui să trăiești. Era ușor să vorbești degajat

despre moarte; dar când venea clipa, fiecare știa că viața era infinit de prețioasă, un dar a cărui valoare putea fi uitată până când se ivea pericolul de a-l pierde. Toria se gândi că nu va mai uita niciodată să fie recunoscătoare pentru simplul fapt că trăiește. Era mai bine să fii nefericit și nenorocit decât să nu trăiești deloc. Se gândea, în timp ce stătea acolo, că oamenii care spun că ar vrea să moară comit cea mai rea crimă dintre toate, păcatul despre care Iisus spunea că este îndreptat împotriva Sfântului Duh. Vasul mare se apropia din ce în ce mai mult. Soarele scânteia asupra lui, făcându-l să pară poleit cu argint ca Sfântul Gheorghe în armură strălucitoare venit să salveze fecioara din ghearele Dragonului. Involuntar, Toria aruncă o privire spre Billy. Se întrebă ce va crede când se va trezi și va descoperi că a fost învins de o fată. Se gândi că era probabil pentru prima dată în viața lui când își subestimase adversarul. Îl urmărise pe Charles, dar pe ea o considerase prea nesemnificativă, ca s-o bage în seamă. Nu avusese nicio bănuială în

ceea ce o privea, în nicio clipă.

— Mulțumesc, Doamne, mulțumesc, mulțumesc, se trezi Toria șoptind iar și iar.

O lumină începu să clipească de pe catargul vasului și Toria bănuia că trimiteau vreun mesaj și se întrebă dacă Charles se descurca. Putea să ia mesajul și să-l dea cuiva ca să-l înmâneze căpitanului. Poate că dacă mesagerul era, de pildă, stewardul, nu ar fi găsit ciudat că unul din oaspeții lui Billy a luat locul telegrafistului obișnuit. Iahtul trebuie să fi avut mulți pasageri ciudați.

Crucișătorul semnaliza din nou și în sfârșit Toria auzi sunând un clopoțel și simți schimbându-se ritmul motoarelor. Încetineau. Da, în sfârșit, încetineau.

Acesta fu momentul în care simți că tensiunea este prea mare pentru ea. Se zguduia toată, mâinile îi tremurau în timp ce degetele i se contractau și destindeau convulsiv, iar ochii îi erau orbiți de lacrimi. Erau salvați!

Cineva striga niște instrucțiuni. Ușa cabinei

se dădu de perete. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de ofițer intră în încăpere. Se uită iute în jur, apoi își scoase șapca la vederea Toriei. Îl văzu pe Billy întins pe canapea și se duse repede către el. Toria păși înainte.

— Domnul Grantiy doarme. Nu trebuie să-l treziți.

— Dar căpitanul vrea să-i vorbească, spuse șeful de echipaj cu un pronunțat accent străin, iar fața lui, se gândi Toria, era ursuză și dezagreabilă.

— A lăsat instrucțiuni să nu fie deranjat sub niciun motiv, rosti Toria ferm. Este foarte obosit. Bărbatul păru stingherit.

— Căpitanul vrea să discute cu el.

— Spune-i căpitanului că domnul Grantiy nu vrea să fie deranjat, spuse Toria.

Omul se uită în jos către Billy, întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-i atingă umărul, apoi se răzgândi și ieși din cabină. În ușă se întâlni cu Charles.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Charles.

— Căpitanul vrea să vorbească cu stăpânul,

spuse omul, dar el doarme.

— Spune-i căpitanului că stăpânul său a insistat să nu fie trezit din somn, zise Charles și se dădu din dreptul ușii în timp ce vorbea. Ofițerul se grăbi să iasă și apoi îi auziră pașii alergând pe punte.

— Sunt aici, spuse Charles liniștit. Motoarele încetiniră și mai mult și în cele din urmă se opriră.

— Crucișătorul a lăsat la apă o barcă, spuse Charles, ducându-se spre hublou.

Toria spuse slab:

— Charles, cred că leșin.

— Prostii, replică Charles aproape răstit. Se duse la bar și turnă un pahar mic de brandy. Bea asta, îi ordonă și pudrează-ți nasul, ai nevoie. Toria spuse mai târziu că dându-i-se de înțeles că era urâtă o făcuse să-și revină mult mai eficient decât băutura. Își termină totuși paharul cu brandy pe care i-l dăduse Charles și-și scoase trusa de farduri din buzunar. Zâmbea peste câteva minute când un tânăr comandor de navă veni la bord și îl salută pe Charles ca pe un vechi prieten.

— În ce naiba te-ai băgat, bătrâne? întrebă el în timp ce Charles îi strângea mâna.

— N-ai să mă crezi, spuse Charles, dar toate puse cap la cap fac o poveste bună.

Îi relată ce se întâmplase în câteva cuvinte și comandorul care răspundea la porecla de „Bingo”, fluieră încet.

— Dacă nu te-aș cunoaște, Charles, aș crede că scrii pentru Boy's Own și ăsta-i episodul douăzeci și doi. E la fel de bun ca ăla cu eroina legată de șine, cu expresul apropiindu-se înfricoșător.

— Simt de parcă asta mi s-a și întâmplat, spuse Toria, și se simți cumva reconfortată de admirația din ochii lui Bingo când îi răspunse:

— Pot să pariez. Ei, acum s-a terminat.

Charles chemă un steward și îl trimise jos să le reîmpacheteze bagajul.

— Ce să fac cu ăsta? întrebă comandorul indicându-l pe Billy cu un deget disprețuitor.

— Lasă-l aici, răspunse Charles. Toria dădu un mic strigăt de groază.

— Să-l lase aici? exclamă. Dar nu îl bagi la închisoare sau ceva în genul ăsta?

— Dacă este luat de pe propriul iaht de către un crucișător britanic, în larg, o să avem un scandal internațional de toată frumusețea. Îi și văd pe miniștrii de externe bucurându-se. Nu, mai bine lasă-l în pace. O să fac astfel încât să-i fie destul de dificil să mai apară în vreo țară liberă; dar dacă îl atingem, punem mâna pe dinamită.

— Ai dreptate, spuse Bingo. Ce-i spunem căpitanului?

— Spune-i să-și continue călătoria, zise Charles. Va descoperi că e destul de greu să-și trezească stăpânul și dacă destinația lui este acolo unde cred eu, spitalele sunt destul de dezgustătoare.

— Păi, dacă asta-i tot, spuse Bingo, ar fi bine să vă luăm deja la bord.

Toriei i se părea un final blând, cum avea să coboare din iaht în barcă, urmăriți de fețele întunecate, nezâmbitoare ale echipajului lui Billy.

— Speram că cel puțin cineva tot o să

plătească, spuse plină de regret în timp ce se îndreptau spre crucişătorul mare, cenuşiu.

— O să plătească Billy, când or pune şefii lui mâna pe el, spuse Charles. Nu sunt prea toleranţi cu eşecurile.

— Nu crezi că-l vor trimite să încerce din nou? întrebă Toria, şi apoi subit, cu un fior de spaimă îşi strecură mâna în a lui Charles. N-or să încerce să ajungă la tine după asta?

— Nu mai mult decât au încercat deja, spuse Charles încruntat. Dar nu-ţi face griji. Când o să mă cunoşti mai bine, vei vedea că sunt ca o pisică. Am nouă vieţi.

Toria scoase un sunet care semăna în mod curios cu un suspin.

— Probabil că ţi-ai folosit deja vreo şase.

— Asta înseamnă că mi-au rămas destule, răspunse Charles, şi o să cad în picioare cumva. Nu-mi pare rău decât că ai fost şi tu amestecată în toată povestea aceasta. A fost îngrozitor pentru tine. Îi strânse degetele foarte tare.

— Dar în acelaşi timp sunt al naibii de

mândru de tine, adăugă el.

Toria se simți deodată încălzită.

— Slavă Domnului că am avut somniferele acelea cu mine, zise. Este o binecuvântare că am fost atât de nervoasă și epuizată înainte de nuntă. În general dorm neînțoarsă opt ore.

— Așa ne-a fost scris, spuse Charles liniștit.

— Așa crezi? întrebă Toria. Chiar așa mă gândeam și eu. Totul parcă a fost plănuțit.

— Chiar și faptul că te-ai măritat cu mine, replică Charles. Apoi, în timp ce ochii Toriei se măriseră de surpriză, adăugă: am ajuns. Pentru Toria nu era ușor să urce scara de frânghie care ducea pe puntea crucișătorului; dar din clipa în care puse piciorul la bord, amabilitatea și ospitalitatea Marinei Militare o făcu să simtă că a ajuns acasă. Ea și Charles trebură să-și spună povestea nu o dată, ci de zece ori până ce vasul îi aduse la Monte Carlo.

Era foarte târziu când barca îi duse de la crucișate la siguranța calmă a portului și Toria simți că Monte Carlo, cu luminile sale

strălucitoare, era locul cel mai frumos pe care îl văzuse în viața ei. Parcă trecuse foarte mult timp de când urcaseră la bordul iahtului lui Billy, la ora douăsprezece în acea dimineață. Se petrecuseră atâtea. Toria trecuse prin atât de multe emoții încât părea aproape imposibil ca ea să fie aceeași persoană care străbătuse cheiul, hotărâtă să-și impună propria voință și să meargă în croazieră cu Billy, chiar dacă asta nu-i făcea plăcere lui Charles. Luară un taxi ca să meargă la Hotel de Paris. În timp ce urcau dealul, Toria – recunoscătoare că Charles nu-i putea vedea fața în întuneric – spuse:

— Îmi pare rău, Charles. A fost vina mea. Îmi dau seama de asta.

Era bucuroasă că el nu s-a prefăcut că n-o înțelege.

— N-aveai de unde ști ce se va întâmpla, răspunse el, dar Grantiy nu mi-a inspirat încredere chiar de când l-am văzut; vag, în fundul minții am avut senzația că am auzit niște lucruri neplăcute despre el. Totuși, nu eram sigur ce anume. Dacă

aș fi avut mai multă intuiție aș fi dat un telefon la Londra azi-dimineață și aș fi aflat despre el, dar e ușor să fii înțelept după ce problema a fost rezolvată.

— Oricum, îmi pare rău, spuse Toria. Atunci când m-ai lăsat singură cu el, m-am gândit cât de proastă am fost.

— Nu-i nevoie să te învinuiești prea mult, zise Charles. Totul e bine când se termină cu bine.

— Dacă s-a terminat, adăugă Toria. Charles, vreau să merg acasă. Nu mai pot suporta să stau aici după toate astea.

— O să fie totul bine.

— Eu n-aș fi așa de sigură de asta, nu mai pot fi sigură de nimic. Te rog, Charles, hai să mergem acasă.

— Sigur, dacă vrei.

— Vreau.

— Atunci ne întoarcem mâine.

— Mulțumesc. Vocea Toriei era tremurătoare și când ajunseră la Hotel de Paris intră repede pe ușile glisante, în timp ce Charles plătea taxiul.

Când ajunse și el în hol, ea urcase deja cu liftul. Camerele lor erau exact așa cum le lăsaseră. Florile comandate de Charles înmiresmau aerul. Ferestrele închise și draperiile trase îi dădeau un sentiment de securitate. Dar Toria știa că încă îi era teamă. O teamă care era aici, stând la pândă înăuntrul ei ca un șarpe veninos, și știa că nu o va părăsi până ce nu vor fi ajuns acasă și va fi din nou printre lucrurile familiare.

Simțea, de asemenea, o senzație copleșitoare de oboseală. Era prea multă bătaie de cap să se apuce să despacheteze și își scoase doar cămașa de noapte și papucii. Când Charles veni sus și o strigă din camera de zi, ea era deja dezbrăcată și se pieptăna la măsuța de toaletă.

— Sunt aici, îi strigă, și el veni în ușa dormitorului.

— Te duci la culcare?

— Sunt epuizată, răspunse Toria. Continuă să-și perie părul, dar îl putea vedea pe Charles în oglinda măsuței de toaletă. Îl văzu privind-o. Ochii i se odihneau pe părul ei strălucitor și pe brațul

ridicat; apoi, cu ceea ce ei i se păru a fi un mic oftat, el se întoarse.

— Cheamă-mă dacă ți-e frică, dar îți promit că n-are de ce să-ți fie.

— Noapte bună, Charles. Simțea că vrea să-i spună mai mult, mult mai mult, și totuși era prea obosită ca să știe ce anume, prea epuizată ca să-și dorească altceva decât să simtă salteaua sub ea și perna sub cap.

Se gândea în timp ce se suia în pat că îi va fi prea frică și nu va putea dormi; dar nu mai știu nimic din momentul în care se întinse și până ce deschise ochii ca să zărească razele soarelui strecurându-se printre jaluzele. Ceasul de pe noptieră îi spunea că este aproape zece și jumătate. Dormise un somn fără vise. Se simțea acum vioaie și odihnită și nu-i mai era atât de îngrozitor de frică. În același timp își aminti de promisiunea lui Charles că se vor întoarce azi acasă. Nu mai suporta să stea aici, se gândi. Voia să fie în mijlocul oamenilor în care avea într-adevăr încredere. Se gândi la gemene, la Lettice și

la tatăl ei; abia la urmă, fiindcă, în realitate, era atât de insistent în mintea ei, își permise să se gândească la Michael.

Sună pentru micul dejun și, în timp ce mânca, așezată în capul oaselor în pat îl auzi pe Charles mișcându-se în camera de zi. Îl strigă și el veni la ușă. Era îmbrăcat și avea un ziar în mână.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Perfect, răspunse Toria.

— Am dat câteva telefoane, spuse Charles. Am aranjat să ne aștepte un avion la Nisa la ora trei. Așa că o să avem destul timp să luăm dejunul și să ajungem fără grabă, cu mașina. Ți convine?

— Mulțumesc. Vreau să merg acasă mai mult decât am vrut ceva vreodată. Nu te superi, nu?

— Nu în mod special, răspunse Charles, atât timp cât nu vei găsi îndatoririle gospodăriei prea epuizante. Toria ridică sprâncenele.

— Gospodărie? se miră ea. Nu mergem acasă?

— Acasă în Anglia, răspunse Charles, și la noua noastră casă. Ți amintești că ți-am spus

despre ea. Toria simți cum însuflețirea i se risipește.

— Da... desigur... noua noastră casă, repetă ea într-un mod destul de stupid.

Presupun... nu credeam că este gata încă.

— Din fericire este terminată, răspunse Charles triumfător, și sunt sigur că îți va plăcea. A aparținut unui prieten de-al meu, Ronnie Wrotham, care a proiectat-o pentru el însuși. Personal cred că este o casă ideală dacă trebuie să stai la Londra, da nu vreau să îți impun ideile mele. Voi aștepta să văd ce crezi după ce ajungem acolo. Am telefonat azi dimineață și le-am spus servitorilor să ne aștepte deseară. Am comandat chiar și cina. Sunt foarte casnic, după cum vezi.

Zâmbea și Toria se sili să facă același lucru, drept răspuns. Îi era, într-un fel, imposibil să-i spună lui Charles că singurul lucru pe care și-l dorea era să se întoarcă la castel. Nu putea să exprime în cuvinte cât de dor îi era de gemene și de tatăl ei. Nu-i putea explica că cele întâmplătoare ieri o făceau aproape să se înfioare de groază la

ideea că va continua să rămână măritată cu Charles. Nu era din cauza lui, se gândi. Era din altă cauză, pe care nu o putea înțelege. Era ca și cum totul devenise prea mare, prea copleșitor și înspăimântător pentru ea. Se simțea pierdută, ca un copil care voia să fugă la poala mamei dorindu-și siguranța și confortul. Când ceruse să meargă acasă, se referise la singurul cămin pe care-l cunoscuse, locul în care erau toți cei pe care-i iubea - dragul, pă răginitul, familiarul castel. Dar era soția lui Charles și își dădea seama că fusese profund nerezonabilă să se aștepte la altceva decât să meargă la noua casă.

Simțea pentru aceasta o ură lipsită de temei, însă copleșitoare. Avea să fie nouă, luminoasă și curată, însă ea voia ceva vechi, murdar și iubit. Avea s-o urască; da, avea s-o urască, se gândi; și totuși tot timpul buzele îi continuară să zâmbească și se sili să spună:

— Nu mai îmi spune nimic despre casă. Să așteptăm până ajungem acolo.

— Foarte bine, așa o să facem, fu Charles de

acord, și ea nu fu sigură dacă era dezamăgit sau încântat. Toria își bău cafeaua și își lăsă ceașca jos.

— Mă scol, spuse. Hai să ieșim să ne bucurăm de soare. Am făcut drum lung până aici și ar trebui să profităm înainte de a pleca.

— E o idee bună, spuse Charles. Nu întârzia prea mult. Te voi aștepta jos, în hol. Mai am numai două lucruri de făcut.

— Bine, spuse Toria; O să mă grăbesc cât pot. Vrei să-i spui valetului să-ți împacheteze lucrurile?

— Da.

— Eu mă voi ocupa de bagajul meu. Se gândi că vorbea ca o bună soție, și fu mulțumită că el nu avea de unde ști ce tumult era în inima ei, ce ură și resentiment, despre care ea știa că sunt nejustificate și totuși nu se putea împiedica să nu le simtă. Când rămase singură, Toria închise ochii și se întrebă ce se petrece cu ea. Ieri se simțise aproape sfârșită la gândul că Charles ar putea fi ucis. Astăzi aproape că îl ura pentru că era viu.

Auzi închizându-se ușa camerei de zi. Charles plecase. Apoi în loc să se scoale din pat, întinse mâna după telefon, dădu un număr și i se spuse că va trebui să aștepte douăzeci de minute. Puse la loc receptorul cu un sentiment foarte apropiat de vinovăție.

— De ce nu le-aș spune că mă întorc acasă? se întrebă cu voce tare și își dădu seama că în realitate putea să mai aștepte până să împărtășească vestea gemenelor. De la Michael voia de fapt să afle noutăți.

Se ridică din pat și se spală, apoi începu să se îmbrace febril. Știa că nu are rost să se grăbească așa, nu era nevoie să-și cheltuiască energia, dar trebuia să o facă.

Simțea că este esențial să lase în urmă nu numai evenimentele teribile ale zilei de ieri, dar și tot ce se petrecuse între ea și Charles de când plecaseră de la Lynbrooks cu ghetetele vechi și pancarta pe care scria „Proaspăt căsătoriți”, agățate de spatele mașinii. Telefonul sună în sfârșit, sperînd-o pe Toria deși îl aștepta. Fugi și

luă receptorul. Telefonista franceză îi spuse că avea să-i facă imediat legătura. Urmă o pauză lungă, întreruptă de pârâituri – și apoi când tocmai începea să-și piardă răbdarea, i se spuse că are legătura.

— Alo!

— Cu cine doriți? Cuvintele fuseseră aproape mârâite în receptor.

— Michael, oh, Michael! Sunt eu, Toria.

— Toria!

— Da, am simțit nevoia să sun. Ce faci? Ce s-a mai întâmplat?

— De unde vorbești? De la Monte Carlo?

— Da, ne întoarcem acasă astăzi. S-a întâmplat ceva, nu pot să-ți explic, acum, dar nu mai putem sta.

— Unde vii? Aici?

— Nu, la Londra. Urmă o tăcere subită.

— Michael, Michael, ești acolo? Ce faci?

— Vorbesc cu tine.

— Oh, Michael, nu fii înnebunitor. În vocea Toriei se simțea și râsul și plânsul.

— Trebuie să știu ce ai făcut de când ai câștigat toți banii aceia.

— Mă simt foarte bogat, Toria.

— E un sentiment plăcut?

— Minunat, bineînțeles.

— Și ești acasă? Stai acolo?

— Dacă n-aș fi fost acasă, n-aș fi vorbit cu tine.

— Da, știu. Sunt grozav de stupidă, dar mi-a fost teamă că o să pleci din nou.

— Înapoi la docuri! Puțin probabil! Pe linie interveni un pâraie.

— Michael, o să ne întoarcem la Londra la ora șase. Ne ducem la noua noastră casă din Chesterfield Hill. O să mă suni tu, sau te sun eu?

— Pentru ce?

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine.

— Nu-i nimic special de spus.

— Ba este, Michael. Trebuie să vorbesc cu tine. Promite-mi că îmi vei telefona. O să găsești numărul în cartea de telefon, la numele Wrotham. E un nume ciudat, așa că n-or să fie mulți. Te rog

să mă suni.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Oh, Michael! Era aproape un strigăt de disperare, dar Michael nu păru să îl bage în seamă.

— La revedere, Toria. Sper să călătorești bine la întoarcere.

— Dar, Michael, ascultă-mă... închisese. Toria știa asta chiar în timp ce îi mai striga numele până când telefonista îi spuse în franceză că s-a întrerupt convorbirea. Puse receptorul în furcă. Fusese o conversație neconvingătoare și lipsită de rost, dar totuși vorbise cu Michael, îi auzise vocea, însă nu fusese ceea ce credea ea că va fi. Michael fusese dificil, într-una din stările lui proaste, și ea era prea departe ca să se descurce cu el.

De ce, se întrebă, o lăsa întotdeauna cu acel sentiment de neîmplinire? Se întoarse cu un mic gest deznădăjduit către fereastră. Nu îl înțelegea pe Michael, nici pe ea, nici pe Charles. De fapt, se părea că nu înțelegea pe nimeni și nimic. Făcuse atâtea lucruri stupide, atâtea greșeli, și faptul că-i

telefonase lui Michael era încă una. Îi răscolise pe amândoi degeaba. Ar fi putut la fel de bine să-l sune pe Michael când ajungea la Londra; dar din cauză că se purta prosteste, trebuise să gafeze chiar știind că simplul fapt că telefona de la Monte Carlo, un gest costisitor și inutil, îl va înfuria pe Michael.

Nu credea că s-a schimbat doar pentru că avea ceva bani. Michael detesta ceea ce numea ostentația bogăției. Toria știa că de fapt aceasta era un fel de ciudă, pentru că el era incapabil să facă lucrurile pe care le făceau cei bogați. Dar acum, își spuse, totul se schimbase. Michael era bogat. Putea să telefoneze la Monte Carlo, New York sau chiar Hong Kong dacă avea chef. Putea să-i cumpere acele lucruri pe care întotdeauna le detestase când ea le primea de la alți bărbați. Își aminti cum îi smulsese un buchet de orhidee din brațe și îl călcase în picioare. Parcă îi vedea și acum fața și îl auzea spunând:

— Arăți ca o pupăză!

Se întoarse și plecase trântind ușa în urma

lui. Pe atunci, Toria nu știa că o iubea. Se gândise că era doar una din ciudățeniile lui faptul că-i displăcea ca ea să primească daruri de la alți bărbați, la fel cum îi insulta pe toți bărbații cu care ea era prietenă. Și totuși, exista și o altă latură a lui Michael.

Își aduse aminte de lăcrămioarele pe care le găsisese pe tava ei la micul dejun de ziua Sfântului Valentin, în paisprezece februarie. Se dusese la Covent Garden la cinci dimineața special ca să i le cumpere. Era un buchet micuț, fiindcă Michael nu avea niciodată mai mult de un șiling sau doi în buzunar. Toria aproape țipase fiindcă fusese foarte mișcată la gândul că el se deranjase atât de mult numai pentru că ea spusese, cu o săptămână sau două înainte că de-abia așteaptă să vină primăvara ca să vadă lăcrămioarele.

Își aminti când Michael îl adusesese odată pe Brandy acasă, după ce își rănise piciorul într-o capcană din pădure. Fuseseră la vânătoare cu tatăl ei. Michael fusese cel care ajunsese primul la câinele care scheuna jalnic și îl eliberase. Îl luase

pe Brandy în brațe și îl dusesese acasă. Acolo îi spălase rana cu dezinfectant și i-o legase, purtându-se tot timpul cu câinele cu o blândețe și tandrețe aproape feminine. Acesta era Michael pe care îl iubea, își spuse Toria, acel Michael care putea înțelege suferința unui câine și i-o alina; Michael care îi adusese lăcrămioare pentru că ei îi plăceau. Gândul că Michael suferea, era nefericit, jignit sau plin de resentimente o supăra mai mult decât orice. Când el era fericit, lumea toată părea fermecătoare; și totuși, cât de rar se întâmplase asta în ultimul timp. Era ca și cum amărăciunea lui se acumulase, făcându-se din ce în ce mai rea odată cu trecerea fiecărei zile, până când ajunsese la punctul culminant, și o determinase să accepte propunerea de căsătorie a lui Charles.

La vremea aceea se gândise că era lucrul cel mai bun pe care îl putea face; totuși, acum știa că s-a înșelat și că i-a rănit pe Michael și pe Charles, și că nu a făcut niciun bine nimănui, și în special ei.

Toria își luă pălăria și și-o puse pe cap. Era

gata. Trebuia să meargă jos, la soțul ei care o aștepta. Sună clopoțelul chemând camerista, îi ceru să împacheteze și apoi, luându-și poșeta și mănușile, se duse către ușă. Trecu prin camera de zi, privi vasele mari cu garoafe și se gândi că vor continua să înflorească încă mult timp după ce ea și Charles vor fi plecat înapoi în Anglia. Fuseseră un simbol, un simbol al atenției sale, dar într-un fel, pentru ea rămânea expresia eșecului. Erau menite să dea strălucire și să facă încântător începutul vieții lor, al lunii de miere în care ei doi ar trebui să ajungă să se cunoască mai bine. Dar florile nu-și îndepliniseră misiunea, iar ea și Charles nu ajunseseră să se înțeleagă unul pe celălalt. Erau căsătoriți, și totuși nu. Soț și soție după lege, doi indivizi separați după propria alegere. Luna ei de miere începuse și se sfârșise; florile continuau să înflorească; în fața lor era Anglia, o casă ciudată și un nou cămin... și Michael, da, Michael, așteptând întoarcerea ei.

CAPITOLUL 10

Casa era încântătoare! Toria se așteptase la multe lucruri, dar nu își închipuise că va fi cucerită de ea imediat cum va intra pe ușa vopsită într-un verde luminos.

Arăta exact ca o casă de păpuși. Era construită pe două nivele. Nu avea subsol și sufrageria se deschidea spre o mică grădină cu alei pietruite, care strălucea de galbenul și rozul florilor. Camerele erau joase și ferestrele largi iar salonul, cu pereții săi de un verde pal și cretonul viu colorat, era cea mai veselă cameră pe care o văzuse Toria vreodată, în timp ce dormitorul său era atât de minunat încât nu putu decât să suspine, incapabilă să exprime ceea ce simțea.

Pereții bleu deschis, draperiile de mătase de culoarea mărgeanului și corola de îngeri poleiți, alcătuiau un decor perfect pentru părul ei auriu și frumusețea sa alb-roză. Charles nu-i spusese că mobilase camera în întregime pentru ea, dar Toria observă asta și fără să piardă timpul puse

întrebarea care-i stătea pe buze:

— Dar când ai avut timp să faci totul?

— E secret, replică el, dar te asigur că am muncit din greu.

— Sunt sigură, îi spuse Toria.

— Decorațiile interioare erau pe jumătate terminate când te-am cunoscut, explică Charles. Am cumpărat casă, după cum ți-am mai spus, de la Ronnie Wrotham care o construise pentru el însuși și apoi a trebuit să plece pe neașteptate. A fost numit ambasador. Am cinat cu el într-o seară, după ce primise vestea numirii și mi-a spus că iubea casa aceasta atât de mult încât nu-i venea să se despartă de ea. Mi-a zis: „De ce n-o cumperi tu, Charles? O să te însori și tu într-o zi”. Atunci am râs, dar ca să-i fac plăcere și pentru că mă săturasem de-a binelea de apartamentul pe care-l ocupam încă din vremea războiului, i-am cumpărat-o. Apoi te-am cunoscut pe tine. Parcă a fost mâna destinului. Toria râse.

— A fost fie o anticipare inteligentă, zise ea, fie - odată ce cumpăraseși casa - ai simțit nevoia

să-ți faci rost de o soție care să aibă grijă de ea.

Se întrebă de ce îi intrase în cap ideea că va urî casa lui Charles, de ce își închipuise că nu va fi niciodată un cămin adevărat pentru ea? Știu, când se așeză în acea seară în sufrageria mică, lambrisată, și chiar mai târziu, când după cină trecu în salonul verde, fermecător, că aceasta era casa visurilor ei.

Mama lui Charles, află ea, îi furnizase mare parte din mobilă. Erau piese din toate perioadele, scumpe, dar alese nu datorită valorii lor, ci pentru că erau încântătoare în sine grija cu care fuseseră întreținute generație după generație, le dădea aspectul unor prieteni vechi și familiari. Canapeaua și fotoliile erau în stilul modern, și Charles îi spusese că insistase să le aleagă el însuși.

Înainte de a se duce la culcare în acea noapte, Toria știu că nu va putea rezista farmecului exercitat de noua sa casă. Începuse s-o iubească indiferent de ceea ce simțea pentru Charles, știa că nu poate să aibă alte sentimente

în afară de afecțiune pentru casa pe care el i-o pregătise.

Se dezbracă încet. Era mai fericită acum decât fusese vreodată din ziua nunții dar, ca de obicei, Michael reușise să-i strice seara. Nu telefonase. Așteptase și așteptase până când nu mai putuse suporta, și, când ceasul mare cu penculă din hol bătu ora zece, spusese:

— Aș vrea să telefonez acasă, să văd ce mai fac cu toții. Ai ceva împotriva?

— Nu, sigur că nu, replicase Charles. Îți obțin eu legătura.

Se dusesese la măsuta de scris de lângă fereastră și formase numărul. Toria îl urmărise cu privirea. Avea o expresie serioasă, dar ea simțea că în seara aceasta nu mai era nefericit. Pentru prima dată de când se măritase cu el își dădea seama cât de mult îl rănise când aflate că era îndrăgostită de Michael. Sperase puțin, atât de puțin, și totuși în acel unic moment când îl privise prin surprindere, știa cât se chinuia. Dar aceea fusese doar o clipă fugară, și de atunci Charles nu-

și mai trădase niciodată sentimentele. O sărutase pe iaht, când o lăsase singură în cabină doar cu Billy aflat în stare de inconștiență, dar îi era greu acum să-și amintească exact cât de mult însemnase sărutul pentru el sau pentru ea. Fuseseră amândoi prea surescitați, prea atenți la ceea ce se întâmpla pe iaht, ca să fie cu adevărat conștienți unul de celălalt. Dar acum, când Charles stătea cu receptorul la ureche, se întrebă dacă nu cumva fusese inutil de crudă cu el.

Visase poate să o aducă aici ca mireasă, să fie soț și soție în adevăratul sens al cuvântului? Infirmarea imaginii mentale nu îi crea oare o suferință fizică? Dacă era așa, atunci această prietenie artificială între ei, care nu mergea mai departe de o conduită civilizată, trebuia să fie aproape insuportabilă.

Totuși nu putea crede că Charles era atât de vulnerabil din punct de vedere emoțional. Michael era cel chinuit, care suferea o mie de morți în fiecare zi a vieții lui. Charles era calm – „calm, rece și stăpânit”, după cum venea vorba. Toria se

întrebă jenată dacă nu cumva își închipuia, numai datorită faptului că el avea un autocontrol rigid, că sentimentele lui nu erau atât de adânci sau că nu putea fi rănit cu ușurință. Avu un impuls să-i ia mâna și să-i spună: „Vino și stai aici pe canapea, Charles, și hai să vorbim despre noi”. Dar, nu știa de ce, îi era imposibil să rostească aceste cuvinte, să fie spontană și naturală cu acest străin cu care se măritase și căruia până acum nu-i dăduse nimic, nici măcar sinceritate și franchețe. Se văzu pentru o clipă, în minte și-i fu rușine.

— Charles, spuse pe un ton impetuos și apoi cuvintele îi muriră pe buze pentru că Charles vorbea în receptor.

— Nu răspunde? întrebă el. Vă rog să mai încercați o dată. Se uită la Toria. Spune că nu răspunde nimeni.

— Trebuie să fie cineva acasă, zise Toria. Nu se mai gândea la Charles. Se gândea la Michael, pe care îl rugase să o sune și care, după cum se părea, evita telefonul. Se ridică în picioare.

— Dă-mi mie, te rog. Charles îi dădu

receptorul. Toria îl luă și așteptă nerăbdătoare, bătând ritmic cu degetele pe măsuta lustruită. După mult timp, telefonista spuse:

— Îmi pare rău. Am sunat de mai multe ori la numărul acesta, dar nu răspunde. Putem să mai încercăm, dacă vreți.

— Da, vă rog, răspunse Toria. Puse încet receptorul jos. Era un lucru obișnuit ca nimeni să nu audă când sună telefonul la castel, dar știa că pacea minții îi era distrusă dacă în seara asta nu primea un răspuns.

— Mă tem că nu avem ce face, zise Charles liniștit, îl ura, fiindcă își dădea seama că el îi simțise nerăbdarea de a vorbi cu Michael.

— Este un lucru evident, replică destul de agresiv. Rămaseră tăcuți câteva minute și apoi Toria se ridică în picioare.

— Cred că mă duc la culcare. Întotdeauna sunt obosită după ce călătoresc cu avionul. Presupun că se poate comuta convorbirea în dormitorul meu.

— Da, desigur, replică Charles. Somn ușor.

Toria îi simți dezamăgirea chiar dacă tonul lui nu o trăda. Ezită o clipă. Voia să spună ceva drăguț, să-i spună lui Charles că nu se putea abține să nu fie necăjită din cauza lui Michael. Așa o afecta el întotdeauna. Ar fi vrut să-l facă să înțeleagă, dar nu găsea cuvinte potrivite.

— Noapte bună, Charles, fu tot ce spuse în cele din urmă.

El îi deschise ușa. Toria ieși și se îndreptă spre scări. Auzi ușa închizându-se în spatele ei și pentru o clipă fu pe punctul de a se întoarce, ca să-i spună lui Charles că îi pare rău. Simțea că el ar fi putut s-o ajute, dar apoi îi veni să râdă de ea însăși. Să o ajute cu ce? Să-l uite pe Michael, să o oprească să-l mai iubească? Cum putea face asta cineva, și mai ales Charles - omul cu care se măritase?

Urcă în dormitorul ei și închise ușa. Michael îi distrusese seara. Stătu trează mult timp; de fapt auzi un orologiu îndepărtat bătând ora două înainte de a adormi în sfârșit. Fu trezită de târâitul strident al soneriei telefonului. Somnoroasă, se

întrebă o secundă unde era, apoi se ridică în capul oaselor dându-și seama că se făcuse dimineață, și luă receptorul.

— Alo! îi răspunse vocea unui bărbat, dar nu era Michael. Spre surprinderea sa, era chiar tatăl ei.

— Tu ești, Toria?

— Tată! Ce surpriză! Nu mă așteptam să-mi telefonezi.

— Michael mi-a spus aseară că te-ai întors. Vreau să te văd, Toria. O să fii acasă în cursul dimineții?

— Da, bineînțeles. Vii la Londra?

— N-am spus asta chiar acum? întrebă lord Lynbrooke.

— Ba da, desigur! Ce fac ceilalți? Gemenele? Lettice?

— O să-ți spun când ne vedem, zise lord Lynbrooke. La revedere.

Când contele închise brusc telefonul, Toriei îi veni să râdă. Știa cât de mult detesta tatăl ei să-l folosească, îl trata ca pe un dușman cu care

trebuia să se lupte până îl învingea. Întotdeauna striga în microfon și cea mai simplă și sigură metodă de a vorbi cu el era să ții receptorul la un metru de ureche ca să nu asurzești. „Mă întreb de ce o vrea tata să mă vadă”, își spuse Toria. Poate că era ceva în legătură cu Michael. Dar totuși i se părea puțin probabil.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Nu era încă ora opt, dar știa că tatăl ei se trezise de la șapte, îi luase pe Brandy și Soda la o plimbare în parc, trecuse pe la grajduri să o vadă pe Daisy și urmărise ceasul până se făcuse opt și doamna Fergusson îi adusese micul dejun. Întotdeauna era flămând dimineața și insista să-și înceapă masa cu un castron mare de porridge. Mânca stând în picioare, nu fiindcă ar fi fost scoțian de origine, ci pentru că, atunci când fusese mic, se ducea adeseori la nașul său, în Perthshire, și aflase de la el că acesta era singurul mod decent în care un adevărat gentleman se putea bucura de porridge-ul său.

Gândindu-se la tatăl său, Toria se trezi

zâmbind. Avea o fire atât de neobișnuită - nu-i păsa câtuși de puțin ce credeau sau ce spuneau ceilalți despre el. Făcea doar ceea ce-i plăcea. Dacă altora nu le plăcea ce făcea el, era problema lor. Nu mai cunoscuse vreodată pe cineva atât de indiferent la părerea lumii.

Îi era atât de caracteristic să nu întrebe de ceea ce și Charles se întorseseră atât de curând din luna de miere. Rareori, dacă o făcea vreodată, se băga în treaba altuia și nu-i plăcea ca alții să-și bage nasul în a lui. Dacă cei din familia lui aveau chef să iasă de capul lor la plimbare îmbrăcați în costume de baie în mijlocul lunii decembrie, el le-ar fi acceptat cu seriozitate capriciile, fără să le condamne și fără să le încurajeze. Toria aproape că adormise din nou când camerista veni să o cheme. Era ora opt și jumătate. Mintea îi hoinărise înapoi, în trecut. Gândindu-se la castel și la familie, imaginația i se împletise în vis cu realitatea, și se făcea că era din nou cu ei, că alerga iarăși prin grădinile neîngrijite, se tăvălea prin fân și uita de tot, în afară de fericirea de a fi

tânăra și alături de cei dragi.

Draperiile fură trase și un soare auriu, palid, atât de diferit de strălucirea cu care se obișnuise la Monte Carlo, apăruse la fereastră. Tava cu micul dejun era așezată lângă pat și i se pusese la îndemână un capot de catifea bleu. Își terminase micul dejun și se gândea că s-ar cuveni să se scoale, când auzi o bătaie la ușă și vocea lui Charles întrebând:

— Toria, pot să intru?

— Desigur! Intră în cameră și rămase un moment cu ochii la ea. Toria n-avea idee cât de frumoasă arăta, cu părul blond profilat pe fondul de culoarea mărgelanului al draperiilor patului, albastrul capotului accentuându-i albeața de magnolie a pielii.

— Am venit să-ți spun, zise Charles după o secundă, că mă duc la Minister să le relatez despre Billy Grantiy.

— Dar bineînțeles, răspunse Toria. Trebuie să te ocupi de asta. Crezi că pot face ceva?

— Nu fățiș, replică Charles. Așa că nu te

aștepta la titluri mari în ziare, dar cred că îi putem face viața foarte neplăcută domnului Grantiy. De fapt, mă îndoiesc că va mai fi văzut pe aici, cel puțin pentru câțiva ani. Toria se înfioră.

— Urăsc până și să vorbesc despre el, zise ea. Charles, te-ai gândit că în dimineața asta am fi putut să fim nu aici, ci în cu totul altă parte?

— Uită asta, răspunse Charles scurt. E o greșeală să stai să rememorezi lucrurile neplăcute din viață.

— Știu, fu Toria de acord, dar sunt unele lucruri mai greu de uitat.

— Da, știu. Spre surprinderea ei, Charles traversă camera și se așează pe marginea patului, apoi își puse mâna peste mâna ei.

— Ascultă, Toria, îi zise. Ce ni s-a întâmplat nouă se poate întâmpla o dată la un milion de ani. Trebuie să mă crezi când îți spun că nu se va mai repeta. Nu vreau să îți fie frică de viitor, să te tot aștepți la necazuri, să crezi că pericolul te pândește la fiecare colț. Dacă faci asta, vei fi nervoasă și, de asemenea, o persoană foarte

nefericită. Gândește-te la toată această poveste ca la un accident care s-a terminat și cu care nu mai avem de-a face.

— Voi încerca, spuse Toria, dar nu cred că sunt o fire prea vitează.

— Eu cred că ești, spuse Charles liniștit. Nu ți-am mulțumit încă, nu-i așa, pentru că ne-ai salvat pe amândoi? Vocea lui era gravă și încordată. Toria se simți deodată stingherită.

— Ei, haide, Charles. Nu poți mulțumi unui om pentru așa ceva.

— Poate că nu, spuse Charles, poți doar să iubești pe cineva pentru că este minunat! Privi drept în ochii Toriei în timp ce vorbea. Ea simți cum i se îmbujorează obraji. Nu avea ce să-i spună și, cu o timiditate neașteptată, încercă să-și retragă mâna, dar Charles i-o țintui.

— Nu ți-am spus niciodată cât ești de frumoasă? o întrebă el.

— Nu, cred că nu. Toria încercă să vorbească degajat, dar împotriva voinței sale vocea îi sună gravă și serioasă. Cu un efort extrem reuși să

adopte un ton de glumă.

— Zău, Charles! exclamă. Nu-i puțin cam devreme în dimineața asta pentru declarații de dragoste? Își dădu seama chiar în timp ce vorbea că remarcă ei rupse vraja dintre ei, o vrajă care o cuprinsese chiar dacă încerca să scape.

— Nu sunt de aceeași părere, spuse Charles. Nu-i niciodată prea devreme ca să spui adevărul. Și tu arăți cu adevărat frumoasă, Toria.

Îi întoarse mâna în timp ce vorbea și-i sărută palma; apoi se ridică în picioare.

— Nu voi lipsi mult, îi spuse. Dacă vrei să mergem la castel, am putea merge cu mașina după dejun. Toria auzi ușa camerei închizându-se în urma lui. Plecase înainte să apuce să-i spună că tatăl ei venea la Londra. Nu avea timp să facă nimic, decât să se străduiască să-și adune gândurile și sentimentele. Simțea încă buzele lui Charles pe palma ei deschisă, își simțea încă sângele cald în obraji. O făcuse să roșească, dar în același timp se simțise stingherită și-i fusese puțin teamă de el. „Sunt ridicolă”, se gândi, „și la fel de

timidă ca o puștoaică de șaptesprezece ani cu primul ei partener de dans”.

Acesta era un Charles pe care nu-l știa, cineva neașteptat, cineva foarte diferit de bărbatul cu care credea că se măritase. Își dădu seama că gândurile i se învârtteau în jurul lui, continuu. Făcea aceasta parte din prietenia pe care i-o oferea, din planul de a se cunoaște mai bine unul pe celălalt?

— Ce situație ridicolă! spuse deodată Toria cu voce tare.

Camerista care îi aducea o rochie din dulap păru surprinsă.

— Ați spus ceva, doamnă? întrebă ea.

— Îmi pare rău, Jean. Vorbeam singură, zâmbi Toria. Își puse una din noile rochii și coborî la parter să-și aștepte tatăl. Nu avu mult de așteptat. Lord Lynbrooke sosi când pendula bătu ora unsprezece.

Purta costumul în care se ducea invariabil duminica la biserică, și cu melonul ciupit de molii pe care-l păstra pentru rarele ocazii în care vizita

Londra. Intră încet în salon și se uită în jur.

— Destul de înghesuit, spuse el, ochii săi albaștri observând mobila veche și tablourile valoroase de pe pereți. Toria râse.

— E o cameră mare pentru Londra, tată. Nu trebuie să compari casele londoneze cu castelul.

— Oricum nu pun mare preț pe asta, spuse lord Lynbrooke. Mă simt întotdeauna ca un iepure în cușcă. Dar dacă ție îți place, doar asta contează. Fericită?

— Da, sigur, spuse Toria știind că l-ar tulbura dacă ar spune altceva. Dorești un pahar de Porto, tată, sau un sherry?

— Sherry, te rog, replică lord Lynbrooke. Vinul de Porto din ziua de azi nu mai este ceea ce era pe vremea tinereții mele.

Toria auzise această remarcă de mult prea multe ori ca să mai comenteze ceva. Îi turnă tatălui ei un pahar de sherry și i-l așează în față pe masă, împreună cu o farfurie de biscuiți. Lord Lynbrooke sorbi din sherry.

— Nu-i rău, spuse apreciativ. Mă surprinde

Charles. Majoritatea tinerilor din ziua de azi nu știu decât de acele zemuri otrăvitoare pe care le numesc cocktailuri. Eu nu le-am putut suporta niciodată. Îmi amintesc când...

— Spune-mi de ce ai venit să mă vezi astăzi, îl întrerupse Toria.

Știa cât de ușor devia tatăl ei într-una, cu interminabilele sale povești. Spre mirarea sa, lord Lynbrooke păru stânjenit.

— Da, desigur, zise el. Am venit special să te văd. Am ceva să-ți spun.

— Ce anume?

— Fapt este că... Lord Lynbrooke se opri, și, după o pauză de mai multe secunde, cuvintele aproape că îi năvăliră pe buze: M-am hotărât să mă însor!

— Să te însori?! Uimirea Toriei era atât de mare, încât era aproape ridicolă. Deschise gura să spună ceva și uită să o mai închidă.

— Dar, tată, cu cine?

— Cu doamna Hagar-Bassett, răspunse contele. Acum, stai o clipă, adăugă iute când văzu

că Toria voia să spună ceva. Vreau să-ți explic. De aceea am venit să te văd. Știu că este o surpriză pentru tine și pentru restul familiei. Nu vreau să crezi că m-am grăbit, sau că nu am reflectat bine la această chestiune. Îmi dau seama, bineînțeles, că doamna Hagar-Bassett nu este exact... ei bine, cum să mă exprim?... nu de aceeași descendență cu a mea, dar m-am decis să-i cer să-mi facă onoarea de a deveni soția mea și a acceptat.

— Tată, crezi într-adevăr că vei fi fericit? întrebă Toria. Vreau să spun, este drăguță, este amabilă? Este genul de persoană care va avea grijă de tine?

Contele se trase de mustăți.

— O cunosc pe doamna Hagar-Bassett de mulți ani, zise el. Nu mă voi însura cu o străină, Toria. Ne înțelegem unul pe celălalt și cred că vom fi pe cât de fericiți este rezonabil să fie cineva în aceste vremuri grele. Toria se foi puțin, neliniștită.

— Dar, tată, spuse ea, nu pot să înțeleg. De ce vrei să te însori?

Răspunsul veni fără ezitare.

— Știi, sunt singur. N-am cu cine vorbi la castel.

— Dar, tată, am fost noi toți. Am vorbit cu tine.

— Da, răspunse contele, dar n-ați ascultat niciodată. Vorbi simplu și fără ranchiună, dar Toria simți o undă de milă pe care n-o mai simțise niciodată până atunci. Sigur că trebuie să se fi simțit singur, și totuși ei nu-și dăduseră vreodată seama. Nu-i ascultasera niciodată poveștile. Toria spusese că vorbiseră cu el, dar nu era adevărat; și dacă tatăl lor se alătura conversației, ei erau aproape iritați de întrerupere. Fusesse singur foarte singur după ce murise mama lor. La început nu fuseseră decât copiii cu care să vorbească, iar mai târziu Michael, pe care nu-l plăcuse niciodată și cu care avea foarte puține lucruri în comun. Era, în acest caz, surprinzător faptul că își dorea un prieten apropiat, și după ce o găsisese pe doamna Hagar-Bassett, era pregătit să facă încă un pas după vizitele de după-amiază care probabil că deveniseră tot mai plictisitoare pentru

amândoi? Din impuls, Toria se duse lângă tatăl ei, se așeză pe brațul fotoliului și îi înconjură umerii cu brațul.

— Dacă o să fii fericit, tată, asta e tot ce contează. O să încercăm cu toții să ne placă doamna Hagar-Bassett, de dragul tău.

— O femeie foarte plăcută, spuse contele; și, ce-i și mai important, este o bucătăreasă excelentă.

— Tată! exclamă Toria printre lacrimi și râsete, n-am știut niciodată că îți pasă vreun pic de felul în care este gătită mâncarea.

— Îmi place mâncarea bună, răspunse contele. Este una din puținele pasiuni care mi-au mai rămas la vârsta mea. N-am suportat niciodată porcăriile servite de doamna Fergusson, dar n-am avut încotro. Acum o să poată ține casa curată, deoarece este cam singurul lucru la care se pricepe.

— Deci doamna Hagar-Bassett va găti? întrebă Toria uimită.

— Sigur, sigur! spuse contele. Ți-am spus că

e o bucătăreasă foarte bună. Se mândrește că e în stare să facă orice fel franțuzesc la fel de bine ca orice maestru în gastronomie. Nu vrea să ia locul mamei voastre, așa că nu trebuie să te temi de asta. M-a rugat să-ți spun acest lucru când i-am zis că vin să te văd. Nu are de gând să se impună în niciun fel, dar o să mă facă să mă simt liniștit și fericit și va curăța puțin castelul. Dumnezeu știe câtă nevoie are. Toria oftă.

— În primul rând trebuie să se cheltuiască niște bani pentru el. Știm cu toții asta.

— Păi, doamna Hagar-Bassett este gata s-o facă, zise contele.

— Dar are bani? exclamă Toria uimită, amintindu-și de oribila căsuță suburbană în care trăia, cu arbuștii ei de dafin și alea cu „admisie” și „evacuare”.

— La drept vorbind, are aproape o avere. După cum ți-am spus, nu-i pasă de viața mondenă și nu face niciun fel de ostentație. Întotdeauna a trăit foarte liniștită, economisind bani de când a murit soțul ei și lăsând dividendele să se

acumuleze. Acum are destul de mulți bani.

— Tată, dar e minunat! exclamă Toria. Atât timp cât ești foarte sigur că vei fi fericit schimbându-ți stilul de viață după toți acești ani, nu cred că va fi nicio problemă.

— Am cugetat îndelung la asta, spuse contele, și nu acționez dintr-un impuls.

— Și când vă veți căsători? întrebă Toria.

— Astăzi, răspunse contele. Toria scoase un mic strigăt.

— Astăzi? Dar, tată, cum...? Adică...

— Trebuie să fiu la Caxton Hall pe la douăsprezece, spuse contele scoțându-și un ceas vechi, cu lanț, din buzunarul de la vestă. Dar mai am timp pentru încă un pahar cu sherry, dacă îmi mai dai unul. Spune-i lui Charles că preferințele lui la sherry sunt surprinzător de bune.

— Încă nu-mi vine să cred, zise Toria aducând carafa cu gesturi mecanice. Te însori astăzi, și de-abia acum aflăm. Le-ai spus gemenelor?

— Nu. M-am gândit că o s-o faci tu în locul

meu. Poate treci pe acasă, azi sau mâine.

— Dar tu? Unde te duci?

— Stau în Londra deseară, spuse contele. Doamna Hagar-Bassett s-a gândit că e mai decent să mergem mai întâi într-o scurtă lună de miere, ca să dăm timp familiei să se obișnuiască cu ideea. Niciunul dintre noi nu ține neapărat să călătorim, dar are un prieten care ține un mic hotel pe Ceasta de Sud. Mergem acolo o săptămână și apoi ne întoarcem la castel.

Toria se holbă la tatăl ei. Într-un fel, nu și-l putea imagina într-un mic hotel de pe Coasta de Sud. Ce să facă acolo? Tocmai era pe punctul să i-o spună, dar Toria își reținu vorbele înainte de a-i ieși de pe buze. Asta nu era treaba ei. El luase hotărârea și singurul lucru pe care-l mai putea face era să-i ureze toate cele bune și să spere că el și mireasa lui vor fi fericiți. Parcă nu și-o putea închipui pe doamna Hagar-Bassett drept contesă de Lynbrooke. O știau de atâta vreme ca fiind doar doamna Hagar-Bassett, încât i se părea imposibil ca să aibă un alt nume sau altă identitate decât

cea de văduvă a domnului Hagar-Bassett.

Contele își termină paharul de sherry și se ridică în picioare.

— Păi, eu plec acum, zise el. S-ar putea să îmi ia ceva timp până ajung la un autobuz. Știi cumva ce număr trebuie să iau?

— Un autobuz! exclamă Toria. Dar, tată, sigur îți poți permite un taxi în ziua căsătoriei! Contele păru uimit.

— Un taxi! exclamă el. Am venit de la Lynbrooke cu autobuzul și cu metroul, ca de obicei, și o să iau un autobuz până la Caxton Hall. Nu văd niciun motiv pentru care aș fi extravagant din cauză că mă însor.

— Nu, sigur că nu, spuse Toria cuminte. Dar doamna Hagar-Bassett... cu siguranță că nu va veni cu autobuzul.

— La drept vorbind, nu, replică tatăl ei, pentru că a venit de aseară în Londra, la sora ei, și sora ei nu numai că o trimite la Oficiul stării civile cu mașina ei, dar ne-o și împrumută, cu șofer cu tot, pentru săptămâna viitoare. Am auzit că sunt

câteva locuri deosebite de văzut prin preajmă, și doamna Hagar-Bassett este foarte pasionată de magazinele de antichități. Poate găsește câteva lucruri care ar fi bune la castel. Toria simți că nu mai are ce spune. Își exprimase uimirea de atâtea ori, ca acum să descopere că doamna Hagar-Bassett avea o soră bogată, cu mașină și șofer. Cât despre tatăl ei, umblând prin magazinele de antichități, își putea doar închipui că era într-adevăr foarte îndrăgostit, din moment ce, de când îl știa ea, fusese foarte greu să-l facă să intre într-un magazin oarecare.

— Cred că ar fi bine să plec, spuse contele. Toria îl conduse la ușă, în timp ce el își lua melonulvechi ea îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Îți doresc toată fericirea, tată dragă, spuse ea. Dacă n-am spus toate lucrurile drăguțe pe care se cuvenea să ți le spun, este doar din cauză că am fost atât de surprinsă de veștile tale.

— Ești o fată bună, zise lord Lynbrooke bătând-o pe umăr. Să nu faci vreo greșeală care să-l supere pe Charles. Este omul potrivit pentru

tine.

Ultima lui afirmație o surprinse pe Toria aproape mai mult decât toate celelalte. Rămasă în ușa, urmărindu-l pe tatăl ei îndepărtându-se; se întreba ce însemnase exact această ultimă frază. Cât de mult ghicise din ceea ce se petrecea între ea și Michael? într-un fel, nu se așteptase niciodată ca el să-și dea seama de câte ceva despre ea sau sentimentele ei. Întotdeauna păruse atât de rezervat. Crezuse că trăia într-o lume a lui, fără să observe ce se petrecea în jur. Acum se întreba dacă nu cumva îl subestimaseră. Poate că el vedea mult mai mult decât fuseseră ei conștienți.

De-abia după plecarea lui își dădu seama că nici nu menționase numele lui Michael și nici nu vorbise cu tatăl ei despre ce avea să se întâmple în viitor. Totul fusese prea neașteptat. Vestea căsătoriei tatălui ei cu doamna Hagar-Bassett fusese suficientă ca să-i scoată orice altceva din minte, îi era greu până și să-și aducă aminte cum arăta. Toria își aminti doar de pălăria pe care o

purtase doamna Hagar-Bassett la nunta ei și de voioșia frivolă a eșarfei de tul din jurul gâtului. Pesemne că știa de atunci că se va mărita cu contele. Nu era de mirare că insistase să vină la castel în acea zi, că dorise să fie prezentă.

Toria își înăbuși impulsul de a râde de toată povestea. Era amuzant. Se gândi cum avea să le dea vestea gemenelor. Trebuia să încerce să pregătească terenul astfel încât, la întoarcerea din luna de miere, doamnei Hagar-Bassett să nu-i fie greu să-și preia rolul de mamă vitregă. Aveau să-i poarte pică, se întrebă Toria, sau vor continua să râdă de ea? Ultima ar fi situația cea mai dificilă.

În sfârșit, contele ajunsese la capătul străzii. Toria își dădu seama de motivul pentru care tatăl ei arăta atât de patetic. Era din cauză că rareori îl vedea cineva neînsoțit de Brandy și Soda. Intrând în casă și închizând ușa după ea, Toria intră în salon. Se gândi, cum se mai gândise de o mie de ori și mai înainte, cât de încântătoare era camera. Erau vase mari cu flori așezate pe o măsuță din spatele canapelei și pe alta, de lângă fereastră –

flori de primăvară, narcise aurii ca razele de soare, lalele roșii cu frunzele de un verde viu.

— S-ar cuveni să fiu fericită, își spuse Toria. Am tot ce mi-am dorit, dar totuși aș vrea mai mult. Chiar în timp ce gândurile îi invadau mintea, inima o dureau de dorul lui Michael. Voia să știe ce face, să înțeleagă, așa cum înțelesese întotdeauna în toți acești ani, ce simțea și ce gândea el. Avu deodată senzația că Michael era foarte aproape de ea, ca și cum ar fi fost în aceeași cameră. Apoi auzi soneria de la intrare, trasă parcă de o mână imperioasă și instinctiv știu că e el.

Nu așteaptă să iasă servitoarea să-i deschidă. Traversă în fugă holul și deschise repede ușa de la intrare. Știa că îl va găsi acolo, fără pălărie și fără palton, cu mâinile vârate în buzunarele costumului său albastru, vechi și uzat, care avea mare nevoie să fie curățat și călcat. Rămaseră cu ochii unul la celălalt, și apoi, când Michael făcu o mișcare să intre în casă, Toria exclamă:

— De ce nu mi-ai dat niciun telefon? Am așteptat toată seara.

— Ce rost avea? Michael intră în hol trecând cam brutal pe lângă ea. Toria închise ușa după el, apoi intrară amândoi în salon.

— Deci acesta este cuibușorul dragostei, mârâi el privind de jur împrejurul camerei, părând s-o micșoreze cu statura sa înaltă.

— E frumos, nu-i așa? spuse Toria ignorându-i tonul batjocoritor. Stai jos, Michael. Dorești ceva de băut?

— Unchiul Arthur a fost aici, nu-i așa? întrebă Michael.

— Da, de-abia a plecat, replică Toria. Ți-a spus de ce vine?

— Nu, n-are obiceiul să mi se confeseze, după cum bine știi, răspunse Michael.

M-am gândit că vine să te vadă în legătură cu mine. N-am de gând să-l las să se amestece în treburile mele și sper că-i vei comunica asta.

— Ca să-ți spun drept, nici nu ți-a pomenit numele, zise Toria. A avut alte lucruri, mult mai importante, să-mi spună. Pentru o clipă Michael păru ușurat, apoi făcu o grimasă.

— Atunci nu trebuia să mă mai deranjez, zise el. Doar de-asta am venit. Toria zâmbi.

— Dacă încerci să mă rănești spunându-mi asta, află că nu reușești. Ai vrut să mă vezi, și eu am vrut să te văd – îngrozitor de mult.

Ochii lui Michael se odihniră asupra ei, dar expresia lor nu se înmuie.

— Se pare că luna ta de miere a fost un eșec, zise. Din cauza mea?

— E o întrebare destul de grea, spuse Toria. Dacă vrei să spui că ai reușit să îmi dai peste cap căsnicia, răspunsul este da. Bineînțeles că ți-ai dat toată silința pentru asta – să apari așa cum ai apărut în ziua nunții și să mă sperii astfel încât să reușesc să mă fac de râs. Dar dacă crezi că din această cauză m-am întors acasă atât de repede, te înșeli.

— Deci căsnicia ta este dată peste cap? Ei bine, și ce-ai de gând să faci?

Toria făcu un mic gest cu mâinile.

— Ce pot să fac? întrebă. M-am măritat cu Charles. Este foarte rău că a aflat că te iubesc, dar

n-am ce face. Ce-i făcut, nu mai poate fi desfăcut. Tu ce te-ai aștepta să fac, Michael?

— Eu nu mă aștept la nimic. Michael se ridică în picioare și traversă camera ca să se uite la florile de pe masa de lângă fereastră, ca și cum nu ar mai fi văzut flori în viața lui. Era nefericit și nenorocit. Toria își dădea seama de asta după felul în care își ținea umerii lăsați, după expresia ochilor care păreau încărcăți de resentiment. Se duse lângă el și-și puse mâna pe brațul lui.

— Nu fii nefericit, Michael, îi șopti. El se întoarse și o privi. Toria fu uimită de durerea pe care i-o văzu pe față.

— Ce dracu' putem face? spuse el cu o voce joasă. Te iubesc, Toria. Nu pot să trăiesc fără tine. Știi asta. Ce putem să facem? Parcă o silea să-i dea un răspuns, și Toria se dădu instinctiv înapoi.

— Nu avem ce să facem.

— De ce nu? Ești a mea. Întotdeauna mi-ai aparținut.

— Nu-i adevărat, replică Toria. „Știi că nu-i adevărat. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile,

să ne torturezi pe amândoi imaginând lucruri care nu au existat niciodată.

— Și ce dacă? întrebă Michael. Dacă tot trebuie să trăiești în iad, măcar să fie un iad adevărat. Îi întoarse din nou spatele și se îndepărtă de ea câțiva pași.

— Mi s-au oferit câteva slujbe, spuse el, de când am câștigat banii aceia. Este extraordinar cum începi să-i interesezi pe oameni atunci când ești suficient de bogat ca să alegi să faci ceea ce-ți place.

— Ce fel de slujbe? întrebă Toria.

— Una este la un serviciu charter în Africa de Sud, răspunse Michael. Pe asta vrea unchiul Arthur să o iau. Mă bate la cap în fiecare zi. S-ar agăța de orice ocazie de a scăpa de mine. Niciodată nu m-a plăcut. Toria nu vru să-l contrazică. Simțea că dorința tatălui ei de a scăpa de Michael nu era chiar nejustificată.

— Și celelalte slujbe?

— Oh, majoritatea sunt complet neinteresante, zise Michael. Unele depind,

desigur, de cât de mult voi investi în firmă, iar altele vor să mă angajeze de probă, fără contract.

— Tu ce vrei să faci? întrebă Toria, dar în același timp își dădu seama că făcuse o greșeală întrebând asta.

— Să fiu cu tine, spuse Michael brutal. Știi asta. Veni lângă ea și rămase în picioare privind-o. Mâinile erau îndesate în buzunare și nu încercă să o atingă, dar ea se simțea ca și cum deja ar fi luat-o în brațe.

— Presupun că nu sunt destul de bogat, zise el. Nu pot concura cu neasemuitul Charles. Eu nu sunt decât un biet pierde-vară și banii mei sunt o nimica toată. Cum au venit, la fel se vor duce. Cunosc toate răspunsurile.

— Nu, Michael, te rog, îl imploră Toria. Cunoștea prea bine acest ton. Îl folosea ca pe un bici cu care să se autoflageleze.

— Ei, care-i soluția? întrebă el. Să mă duc în Africa de Sud și să nu mai stau în calea nimănui? Să stau aici și să-i fac pe toți la fel de al dracului de nenorociți cum sunt și eu?

— Dar, Michael, trebuie neapărat să fii nenorocit? întrebă Toria. Acum poți să fii fericit. Ai bani – destui cât să-ți ajungă foarte mult timp. Poți să-ți alegi ce vrei să faci. Ai putea să-ți găsești ceva care să te intereseze.

— Ce sugestii folositoare! zise Michael disprețuitor, își scoase brusc mâna din buzunar și o puse sub bărbia Toriei. Îi ridică fața spre a lui și o privi în ochi.

— Atât de minunată! zise el încet. De ce nu m-ai putut aștepta? În tonul lui era ceva care îi aduse Toriei lacrimile în ochi.

— Nu-i cinstit, Michael, spuse ea. Știi că nu este. El îi dădu drumul bărbiei și apoi încet, foarte încet, aproape ca și cum nu îl trăgea inima să o facă, o înconjură cu brațele.

— Nu pot să trăiesc fără tine, Toria, zise el. Nu pot. Lacrimile o orbeau. Își ascunse fața lângă umărul lui. El nu o sărută. Rămaseră doar îmbrățișați, într-o nefericire care, i se părea Toriei, îi unea mult mai mult decât ar fi putut s-o facă orice sărut. Cât timp statură așa, tăcuți și

nenorociți, n-avea nicio idee. Nu era conștientă decât de prezența lui Michael, un Michael care era nefericit, un Michael care avea nevoie de ea și pe care dorea din tot sufletul să-l ajute.

Sunetul unei uși care se deschidea, fu acela care o făcu pe Toria să își dea seama unde se află și ce face. Își înalță capul de pe umărul lui Michael, și în același timp el se întoarse, încă înconjurând-o cu brațul.

În ușă era Charles, și ceva din expresia feței lui o făcu pe Toria să scoată un mic strigăt de groază.

CAPITOLUL 11

Pentru o clipă toată lumea rămase nemișcată. Toria avea senzația că vede un stop-cadru dintr-un film în care eroii, opriți din acțiune, se înfruntau unul pe celălalt. Apoi Charles vorbi.

— Ieși afară din casa mea. Ochii lui cenușii ca oțelul îi întâlneau pe ai lui Michael, întunecați și scânteietori, și pentru o clipă tensiunea dintre cei doi bărbați fu atât de puternică încât Toria își acoperi instinctiv fața cu mâinile ca și cum ar fi urmărit deja un act de violență. Simți că Michael își ia brațele din jurul ei; apoi, înfigându-și din nou mâinile în buzunare cu un gest caracteristic, înainta câțiva pași către Charles. Era ceva arogant în mersul lui și, de asemenea, în felul în care se apropia de Charles și îl privea fix, ca un șarpe.

— Plec, spuse până la urmă și vocea îi era rece și sfidătoare. Crezi că ai totul; dar Toria este a mea. Întotdeauna a fost a mea și n-o să poți uita asta prea ușor.

Toria ar fi vrut să strige, să nege spusele lui,

dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. Stătea în schimb ca paralizată, știind că Michael îl chinuia în mod deliberat pe Charles arătându-și latura cea mai rea a caracterului său, vorbind în maniera cea mai neplăcută.

— Ai auzit ce-am spus, repetă Charles. Ieși afară. Vocea lui era calmă dar vibrantă, specifică unui om obișnuit să comande, dar Michael nu-i dădu nicio importanță. Ca un băiețel căruia îi place să necăjească un animal, continuă să vorbească cu același ton batjocoritor și mârâit care-l făcea întotdeauna pe oponentul său, oricine ar fi fost, să-și piardă cumpătul.

— Banii pot cumpăra multe lucruri în viață! Ai aflat asta, desigur, dar un singur lucru nu pot cumpăra - și acela este inima Toriei. Mi-a dat-o mie cu mult timp în urmă. Este a mea! Să nu uiți asta, chiar dacă e nevasta ta.

Destul de ciudat, dar Charles nu-și pierdu stăpânirea de sine. În schimb, spuse calm și serios:

— Cred că Toria nu aparține nimănui în acest

moment. Stă în puterea ei să se dăruiască cui dorește și când dorește. Tu și cu mine ar trebui să ținem minte asta, Gale. Probabil că vocea lui calmă, liniștită, fu cea care-l înfurie pe Michael mai mult decât orice altceva. Își scoase mâna din buzunar și Toria văzu cu un sentiment de groază că pumnul lui era încheștat. Știa că vrea să-l lovească pe Charles și, cu o iuțime care aproape o luă înaintea gândului, traversă camera și se agăță cu amândouă mâinile de brațul lui Michael.

— Nu, Michael, spuse ea. Nu! Apoi, în timp ce el încerca să se scuture din strânsoarea ei, adăugă: Pleacă! Te rog, pleacă!

El se uită în jos spre ea și Toria știa că momentul de violență trecuse. Michael era acum un băiețel care se temea că amenințările și lăudăroșeniile lui ar putea fi luate în serios. Ochii lui îi întâlneau pe ai Toriei și ea văzu în ei o rugămintă nerostită. Dar nu putea spune nimic care să-l îmbărbăteze sau să-l sprijine și, după o clipă, cu un gest aproape patetic de a-și recăpăta demnitatea pierdută, Michael spuse:

— Voi pleca, pentru că mă rogi tu. Fără a-l mai privi din nou pe Charles, ieși din încăpere. Auziră ușa de la intrare trântindu-se în urma lui. Toria simți un val de ușurare și își dădu seama că tremura. Era singură cu Charles și deodată i se făcu teamă de acest bărbat calm și cu multă stăpânire de sine, cu care se măritase.

Dacă ar fi spus mai mult, dacă l-ar fi lovit pe Michael, simțea că i-ar fi fost mai ușor să-l înțeleagă. Nu putea să-l privească, și cu o voce atât de scăzută că de-abia și-o putea auzi ea singură, șopti:

— Îmi pare rău, Charles. El nu-i răspunse nimic, și nervozitatea o stimula să vorbească. Continuă, tot fără a se uita la el:

— Trebuie să încerci să înțelegi. Michael este disperat și nefericit. Întotdeauna s-a bazat pe mine pentru ajutor; am fost întotdeauna acolo și nu se poate obișnui cu ideea că m-am măritat cu altcineva. Dacă ar putea numai să-și ia o slujbă, totul s-ar schimba, sunt sigură. A avut atâtea de înfruntat în viață. Toate eșecurile i-au dat un

sentiment de frustrare și amărăciune.

Se opri să-și tragă răsuflarea. Charles nu-i răspunse, în schimb, se duse la fereastră și rămase cu spatele uitându-se afară pe stradă. După câteva secunde Toria nu mai rezistă și rupse tăcerea.

— Te rog, Charles, nu fi supărat. Nu trebuie să-l iei în serios pe Michael. Când e nervos își pierde autocontrolul. Urmă o altă pauză, după care Charles vorbi:

— Vrei să spui că nu-i adevărat ce-a zis? o întrebă. Nu ești îndrăgostită de el?

Toria își împreună mâinile.

— Nu știu, Charles. Chiar nu știu. L-am iubit pe Michael dintotdeauna, dar n-am crezut vreodată că era mai mult decât iubirea dintre un frate și o soră până când... până acum câteva săptămâni. Nu știu ce simt cu adevărat. Vreau doar să-l ajut pe Michael. Este o agonie să-l văd suferind atât de cumplit.

— Înțeleg! Toriei i se păru că îl aude pe Charles oftând, dar nu era sigură. Se întoarse de

la fereastră și veni către ea.

— Mă întorsesem să-ți spun, vorbi el pe un alt ton, că din nefericire trebuie să mă duc din nou la Minister, după-amiază. Vor un raport complet asupra celor întâmplate pe iaht. M-am gândit că vrei probabil să te duci acasă. Am comandat o mașină pentru tine la ora două după-amiază. Toria se simți ca eliberată de la închisoare. Charles n-avea să mai spună nimic despre ce s-a întâmplat în acea dimineață. O elibera de stânjeneala care o cuprinsese din momentul în care el intrase în cameră și o găsisese în brațele lui Michael. Cu un aer de ușurare, și totuși în mod destul de ciudat, cu o senzație de gol și insatisfacție, se sili să spună:

— Mulțumesc, aș vrea să mă duc acasă. O să vii și tu după ce termini treaba la Minister?

— Cred că nu, replică Charles. Te aștept aici la ora cinei.

— Foarte bine, răspunse Toria. Își privi ceasul de la mână. Dejunul va fi gata în curând, așa că mai bine m-aș duce sus să mă aranjez

puțin.

Aproape că fugi din cameră. Când ajunse la măsuța de toaletă și se uită în oglindă, strigă îngrozită văzând cum arată. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi și sub ochi avea linii întunecate. Își pudră fața și își aranja din nou părul, apoi coborî iarăși scările. Cele întâmplătoare între Michael și Charles îi lăsaseră o senzație de epuizare. Începea să se simtă că era prea mult pentru ea - toate aceste emoții care păreau să se învâртеască în jurul ei silind-o să simtă lucruri pe care nu dorea să le simtă, obligând-o să facă față unor situații care, în mod normal, o îngrozeau. Cât de grea era viața, se gândi. Nu voia să rănească pe nimeni sau să facă pe cineva nefericit, dar era forțată să facă asta atât lui Michael, cât și lui Charles. Michael era profund nenorocit. Iar Toria nu putea pretinde, nici măcar în sinea ei, că fusese altfel decât crudă cu Charles. Charles o iubea, așa îi spusese; și chiar dacă dragostea lui nu era o emoție atât de copleșitoare, de distrugătoare, ca aceea care-l tortura pe Michael, faptul că Charles

știa că ea, Toria, era îndrăgostită de altcineva nu putea decât să-l facă să se simtă oribil.

Toria făcu drumul până la castel cu moralul foarte scăzut. Când mașina coti la porțile castelului se simți brusc invadată de căldură la gândul că este din nou acasă. Hârtoapele aleii îi erau familiare, și când văzu clădirea urâtă și dărăpănată, simți lacrimi în ochi. Era acasă. Acasă, unde-i era locul. Acasă, cu ai ei.

Îi fu imposibil să mai fie nenorocită din momentul în care coborî din mașină în fața intrării. Urmă tărăboiul obișnuit în astfel de situații, care saluta invariabil pe orice membru al familiei când se întorcea acasă. Telefonase ca să anunțe că vine, și gemenele și spanielii o așteptau în fața ușii. Era greu să-ți dai seama cine făcea mai mare hărmălaie. Se auzeau strigăte și țipete, întrebări pe care nimeni nu le putea auzi sau cărora să le răspundă, toate amestecate cu lătrăturile entuziaste care se ridicau într-un crescendo în timp ce Brandy și Soda se aruncau pe Toria, bătând-o voioși cu lăbuțele și apoi

alergând zănateci în jurul mesei din hol.

— De ce te-ai întors atât de repede?

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-ne totul!

— Oh, Toria, ce bine că ai venit! Gemenele nu-i dădură o șansă să răspundă. Nu putu decât să le îmbrățișeze, simțindu-le obraji calzi pe buze, știind că îi fusese dor să le simtă brațele drăgăstoase în jurul gâtului.

Până la urmă ajunseră în camera de zi. Ferestrele erau deschise spre grădină, soarele se revărsa peste covoarele decolorate. Totul era foarte neîngrijit, și părea și mai sărăcăcios decât își amintea Toria, dar era acasă.

— Oh, dragele mele, spuneți-mi tot ce s-a mai petrecut de când am plecat, începu ea, dar gemenele exclamară viguros:

— Sigur că nu! Vrem să te auzim mai întâi pe tine. De ce te-ai întors atât de repede? Nu ți-a plăcut la Monte Carlo? Convenise cu Charles că era mai bine să spună cât mai puțin despre aventura lor, și acum trebuia să le mintă dorindu-

și în același timp să le fi putut spune adevărul.

— Charles a trebuit să se întoarcă la Ministerul Aviației, le spuse.

— Ce urât din partea lor să vă strice luna de miere, exclamă Xandra. Cum e casa ta cea nouă? De-abia așteptăm s-o vedem.

— Trebuie să veniți mâine, zise Toria simțind că e pe teren solid acum.

Se auziră strigăte de încântare și, după ce răspunse la vreo douăzeci de întrebări despre casă, își aminti în sfârșit să întrebe:

— Unde este Lettice?

— S-a dus la Susan Butler. A plecat înainte să dai tu telefon. O să se-mbolnăvească de necaz că nu s-a întâlnit cu tine.

— Nu se întoarce la ceai?

— S-ar putea, dar nu cred, răspunse Xandra. Lettice a devenit foarte apropiată de Susan Butler. Stau și vorbesc despre bărbați ore-n șir. E îngrozitor de plicticos și Susan plânge ptntu că Michael n-o iubește. E groaznic de siropoasă, dar Lettice o place. Ne-a interzis să-i mai spunem

„Phone and Photo”.

— Poate că e un lucru bun, spuse Toria. Era destul de nepoliticos.

— Ea nu știe cum îi spunem, așa că nu văd de ce ar conta, remarcă Xandra. Oricum, e o fată tare plictisitoare. Suntem foarte bucuroase că Michael nu s-a însurat cu ea.

— Michael e aici? întrebă Toria. Olga clătină din cap.

— A plecat la Londra de dimineață, devreme. Este extrem de dezagreabil în ultimul timp. Cred că îți simte lipsa. Nici banii pe care i-a câștigat nu par să îl intereseze. Când îl întrebăm ce are de gând să facă cu ei, zice: „Să-i arunc pe fereastră”.

— Cu toții îți simțim lipsa, zise Xandra impulsiv. Mai bine nu te-ai fi măritat, Toria. Toria se abținu, cu oarecare dificultate, să spună că era de aceeași părere. Îi era greu să creadă că își va mai umple vreodată viața așa cum o făcuse când stătea acasă – cu slujba ei, cu Michael și cu toate intimitățile vieții de familie. Deodată își aminti că trebuie să dea fetelor vestea căsătoriei contelui.

Se întâmplaseră atâtea de dimineață, de când venise tatăl ei să o vadă, încât aproape uitase ce șoc fusese anunțul lui. Acum că își amintise, începu să urască sarcina acceptată – de a le spune copiilor. Dar misiunea trebuia îndeplinită și n-avea rost să mai tergiverseze. Se așeză pe fotoliul de lângă fereastră și le trase pe Xandra și Olga lângă ea.

— Uitați ce e, fetelor, le spuse. Am să vă dau niște vești despre tata.

Le văzu uitându-se cu iuțeală una la cealaltă, apoi continuă:

— M-a rugat să vă transmit ceva, fiindcă lui îi era destul de greu să vă spună singur.

— Pui pariu că știm despre ce e vorba? zise Xandra.

— Sunt sigură, că nu știți, replică Toria.

— Știm, știm, nu-i așa, Olga? zise Xandra. Se însoară.

— De unde știți? întrebă Toria uimită.

— L-am auzit sunând la Oficiul stării civile mai de mult, spuse Xandra. Se interesa de

formalitățile pentru căsătorie, și Olga a spus: „Sunt sigură că se însoară cu doamna HagarBassett”. Eu i-am spus că nu poate fi adevărat, dar când ea a venit la nunta ta, am fost sigure, nu-i așa, Olga?

Olga încuviință cu o mișcare din cap.

— N-am mai spus la nimeni, fiindcă Olga a zis că n-ar fi bine, din cauză că asta ar însemna că am tras cu urechea. Așa că am păstrat secretul. Am făcut bine, nu-i așa?

— Foarte bine, spuse Toria și apoi începu deodată să râdă. Sunteți incorigibile, știți. Nimeni nu poate să ascundă ceva de voi. Am crezut că o să fiți amândouă îngrozite. Eu însămi am fost uluită când mi-a spus tata.

— Ne-am gândit foarte serios la asta, replică Xandra. Nu avem nimic împotrivă, așa-i, Olga?

— La început ne-am împotrivit puțin, dar apoi am înțeles oarecum punctul de vedere al tatii. Pentru el e grozav de plicticos aici și îi place să vorbească cu doamna Hagar-Bassett.

— De unde știți?

— Întotdeauna pare să fie alt om când vine de la ea, spuse Xandra. Știi, e zâmbitor și destul de mulțumit, cu un fel de strălucire în privire, la fel cum arată după ce ia cina cu vreunul din prietenii lui și stau de vorbă la un pahar de Porto. Când e cu noi niciodată nu arată așa.

Toria le strânse pe gemene la piept. Cât de înțelepte erau, se gândi, și cât de multe observau; mult mai multe decât ți-ai fi putut închipui! Chiar în timp ce se gândea la asta, își dădu seama că gemenele ar trebui să meargă la școală. Nu era bine pentru ele să stea aici, printre adulți, fiind mult prea receptive pentru vârsta lor, poate prea intuitive și sensibile. Nu ar fi trebuit să își facă griji pentru adulții din jur, ci să se joace cu copii de vârsta lor. Da, era timpul să meargă la școală. Charles avea dreptate. Dar nu spuse asta cu voce tare. În schimb, remarcă:

— Trebuie să încercăm cu toții să fim drăguți cu doamna Hagar-Bassett. Îi va veni greu să se acomodeze la început cu o familie ca a noastră.

Chiar și lui Charles, cu înțelepciunea lui, cu

bunul său simț și generozitatea sa, îi fusese dificil. Dar la ce te puteai aștepta de la un străin, de la cineva care n-a trăit niciodată felul lor de viață și nu știa nimic despre ea?

— Cred că atunci când o vom cunoaște mai bine pe doamna Hagar-Bassett ne va plăcea de ea, spuse Olga pe neașteptate.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Toria.

— Ne-am uitat bine la ea - la nuntă, replică Olga. Până la urmă, Xandra și cu mine ne-am gândit că poate fi mama noastră vitregă, drept pentru care ni s-a părut că era o bună ocazie ca s-o cunoaștem, și, după ce tu și Charles ați plecat, am urcat și am vorbit cu ea.

— Ce i-ați spus? întrebă Toria curioasă.

— Întâi am întrebat-o dacă-i plac Brandy și Soda, explică Xandra, și ea a zis da. Ne-am gândit că trebuie să fie drăguță, dacă-i plac animalele. Apoi a început să vorbească cu noi. A fost destul de modestă și decentă, și nu ne-a vorbit într-un fel deosebit pentru că suntem copii. Știi, genul ăla de voce pe care îl au cei mari când vorbesc cu noi.

Ne-a zis cât de mult a vrut să viziteze castelul, cât de frumoasă erai tu, și tot felul de chestii de-astea. A fost destul de modestă, în general, și a vorbit despre tata aproape cu venerație, ca și cum l-ar fi considerat cel mai minunat om de pe pământ.

— Zâmbea și cu ochii când zâmbea cu buzele, adăugă repede Olga, și, deși era evident că voia să fie drăguță cu noi, n-a zis nimic care să ne facă să ne simțim prost. Nu ca tatăl lui Susan Butler care ne tratează de parcă am fi două prăjituri cu ciocolată pe care-i vine să le mănânce. Toria râse.

— Știu exact la ce vă referiți. Și mie îmi vorbeau oamenii așa. Nu sunt foarte sigură că unii n-o fac și acum.

— Asta din cauză că suntem drăguțe și flice de conte, zise Xandra, dar mie îmi face greață.

— Doamna Hagar-Bassett a mai zis ceva când a plecat, își aminti Olga. Am condus-o până la ușă și s-a aplecat să-l mângâie pe Brandy. Atunci a spus: „E bine că sunteți mulți, nu-i așa? Dacă nu e multă lume în casă, se face un gol îngrozitor la plecarea cuiva.

— Am înțeles perfect ce voia să spună, zise Xandra, fiindcă presupunând că am fi fost numai noi două și una s-ar fi măritat, ar fi fost groaznic pentru cealaltă. Și așa ne-a fost foarte greu că ai plecat tu, Toria, dar cel puțin Olga și cu mine ne avem una pe cealaltă. Toria se ridică în picioare cu sentimentul că gemenele o exploraseră pe doamna Hagar-Bassett cu mult mai multă iscusință decât ar fi putut ea vreodată să o facă. De fapt, ultimele rămășițe ale ușorului resentiment pe care-l avusese față de căsătoria tatălui ei dispăruseră.

O femeie în casă putea schimba multe, se gândi, mai ales una care era gata să gătească, să aibă grijă de gemene și să îndrăgească acești câini.

Totuși îi era imposibil să nu simtă că, într-un fel, ea însăși fusese dată la o parte de pe un loc care-i aparținuse atât de mult timp. Fiind cea mai mare dintre surori, încercase să țină locul mamei în familie. Își dăduse toată silința, dar nu realizase întotdeauna prea mult. De fapt, acum simțea că eșuase complet.

Tatăl ei fusese singur și nesatisfăcut, Michael era nefericit, gemenele crescuseră prea mature pentru anii lor, iar casa în sine nu fusese bine îngrijită. Cu indiferența tinereții față de mâncare, fusese destul de mulțumită să lase sarcina gătitului în mâinile incapabile ale doamnei Fergusson. Nu își dăduse seama că tatăl ei găsisese că este obositor, dacă nu chiar intolerabil, să fie servit zi de zi cu musaca din carne prost tocată sau pește prăjit aiurea. Nu se gândise că poate avea și alte preferințe decât budincă tapioca și compot, care n-avea niciodată suficient de mult zahăr. „Am fost foarte neglijentă”, își spuse Toria privind o draperie uzată cu tivul desfăcut, care atârna la fereastră. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le facă, dar ea le lăsase în seama doamnei Fergusson sau pur și simplu le ignorase. Nu există ceva mai sever și nemilos decât autocritica unui tânăr. Toria privi cu un ochi neîngăduitor anii trecuți, când fusese acasă și se simți vinovată. Nu voia să își asculte propriile scuze – tinerețea sau firea optimistă care o făcea

să nu observe când lucrurile mergeau prost. Se condamnă fără milă, cu o revenire subtilă a suferinței prin care trecuse mai devreme în acea zi. Dacă fusese atât de ineficientă acasă, va fi în mod evident la fel de ineficientă și ca soție a lui Charles. Nu-i stătea în putere să-l facă nici măcar pe Michael fericit. Apoi își dădu seama că indiferent dacă ratase în alte privințe, avea măcar dragostea și afecțiunea surorilor ei mai mici. Era evident din felul în care se uitau la ea, în felul în care mâinile lor mici le strângeau pe ale ei, în felul în care Olga, cu un oftat de satisfacție, își lăsa caDul pe umărul ei.

— Ce bine că te-ai întors acasă, Toria, spuse Olga încet.

— Arăți grozav de bine, exclamă Xandra nelăsându-se mai prejos. Ești fericită, Toria, cu adevărat fericită cu Charles? Toria ar fi vrut să mintă, să spună cel mai ușor lucru care-i trecea prin minte, dar nu putu.

— Nu știu, răspunse după un timp. E destul de greu la început să fii măritată cu cineva pe care

nu-l cunoști foarte bine.

— Eu n-aș avea nimic împotrivă să fiu măritată cu Charles, spuse Xandra. E o persoană drăguță și casnică. Te simți în siguranță alături de el. Știi că nu te-ar lăsa niciodată afară în frig.

— Presupun că așa este, răspunse Toria cu o urmă de îndoială în glas.

Se gândea la fața lui Charles când intrase în salon și o găsisese în brațele lui Michael. La ce s-o fi gândind el acum? Era supărat pe ea? De când era mică detestase să stea supărată pe cineva, să fie înconjurată de o atmosferă tensionată. La fel de sensibilă ca gemenele în felul ei, un cuvânt aspru sau o critică primită putea s-o întoarcă pe dos pentru mult timp. Acum știa că starea de neliniște pe care o avusese când venise la castel, se datora faptului că îl credea pe Charles supărat pe ea. Căinii se ridicară deodată de pe covorașul din fața vetrei și fugiră la ușă lătrând sălbatic.

— Cine este? își întrebă Toria surorile.

— Michael, cred, replică Xandra. De obicei fac gălăgia asta când vine el; nu știu de ce. Parcă

ar ști în ce stare este el acum. Câinii dispăruseră pe ușa camerei de zi, care era întredeschisă. Auziră lătrăturile în hol schimbându-se apoi în schelălăituri, ca și cum ar fi salutat o veche cunoștință. Toria nu se mișcă din fotoliul său, dar gemenele se ridicară în picioare ca și cum ar fi știut că momentul de intimitate cu sora lor s-a sfârșit.

— Michael, strigă Xandra, a venit Toria! El traversa holul spre atelierul său, se gândi Toria, pentru că auzi pașii oprindu-se și venind repede către camera de zi. Intră și rămase lângă ușă, privind-o.

— Nu mi-ai spus că vii, îi spuse pe un ton acuzator.

— N-am știut nici eu atunci, replică Toria. Charles nu mi-a spus că a comandat mașina să mă aducă aici, decât după ce ai plecat tu.

— V-ați văzut deja astăzi? întrebă Xandra.

— Da, am fost acasă la Toria, spuse Michael. E făcută din aur și bătută în diamante. Îngrozitor de opulentă și superluxoasă.

— Prostii, spuse Toria tăios. Nu-i adevărat!
Este o căsuță frumoasă și foarte nepretențioasă.

— Ca și proprietarul ei, desigur, remarcă Michael pe un ton dezagreabil.

— Michael, nu fi antipatic, îl rugă Toria.

— Nu mă simt antipatic, mă simt emoționat.
Vrei să-ți spun de ce?

— Da, bineînțeles.

— Am primit o ofertă pentru o slujbă care mă interesează cu adevărat.

— O slujbă! exclamă Xandra. Ce fel de slujbă, Michael?

Michael privi cele trei perechi de ochi albaștri care îl urmăreau nerăbdătoare; apoi se așeză cu spatele la cămin și, ca de obicei, își îndesă mâinile în buzunare. Toria se gândi că se împăuna puțin și simți că i se ridică moralul. Dacă Michael ar fi găsit o slujbă care-i plăcea într-adevăr, totul putea fi bine.

— Mi-ai spus de multe ori, începu Michael, că sunt la fel de patetic ca actorii din filme încât am început să te cred. Când am primit o scrisoare de la

o companie cinematografică, după ce mi-a apărut fotografia în ziare, am fixat o întâlnire și m-am dus să-i văd. M-au testat, și când am fost la Studio am stat de vorbă cu un tip care proiectează decorurile, l-am făcut câteva sugestii despre cum ar putea evita niște dificultăți tehnice. A fost impresionat și m-a rugat să-i aduc niște schițe de ale mele. I le-am trimis ieri și, spre surprinderea mea, am primit un telefon azi-dimineață în care mă ruga să trec pe la el. Am fost acolo după ce am plecat de la tine, Toria. Am vorbit cu unul din șefii lor de la Hollywood. De fapt, este o companie cinematografică americană care acum lucrează aici. Ca să scurtez povestea, mi-au cerut să mă duc să lucrez pentru ei la Hollywood, pe timp de un an. Sunt încântați de sugestiile mele, le plac schițele pe care le-am făcut, și vor mai multe. Mă voi specializa în invenții mecanice și efecte speciale; pe scurt, mi s-a oferit o slujbă chiar în domeniul meu.

Michael sfârși într-o notă de triumf. Toria sări în picioare.

— Oh, Michael, ce minunat! E cel mai grozav lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Întotdeauna am crezut că trebuie să se găsească un loc și pentru ideile mele, continuă Michael, și acum l-am găsit.

— Oh, Michael, dar ne-ar fi plăcut mai mult să te vedem jucând în filme, exclamă Xandra.

— Credeți că aș fi în stare să joc în filme? întrebă Michael. Aș urî chestia asta și mi-ar părea al naibii de rău pentru parteneră, la care m-aș încrunta când ar trebui să zâmbesc. N-am fost niciodată în stare să fac ceea ce mi s-a spus întocmai.

— Asta cam așa e, zise Toria. Ai detesta să fii actor, Michael; dar oferta sună realmente interesant.

— Vor să fac și modele, continuă Michael. O să-mi placă asta, dar cel mai mult mă interesează partea mecanică. Tipul ăsta, cu care am vorbit azi, știa despre ce vorbește. E șeful departamentului și mi-a zis că o să am mână liberă și câți bani voi dori pentru proiecte. N-o să aud că nu-mi pot pune

o idee în practică din cauză că nu-și pot permite să cumpere o duzină de cuie.

— Oh, Michael, sună nemaipomenit, exclamă Toria. Sunt atât de încântată.

— Vreau să-ți arăt câteva schițe pe care le-am făcut, zâmbi Michael. Haide în atelier. O luă înainte apoi se opri în ușă.

— Nu și voi, gemenelor, spuse el. Vouă vi le arăt altă dată.

— Dar, Michael, nu-i cinstit, țipă Xandra, și așa Toria nu stă mult aici.

— Pot să stau până înainte, de cină, răspunse Toria. Luați-vă hainele și duceți-vă la casa de vară. Vin și eu imediat ce termin de văzut schițele.

— Bine, încuviințară gemenele, dar să nu stai mult. Casa de vară era un loc doar al lor. În realitate era un pavilion de tenis vechi și dărăpănat, dar era biroul special și privat al gemenelor și nimeni nu putea intra acolo decât cu invitație specială. Pe ușă era lipit un afiș uriaș pe care scria: „PRIVAT - NU INTRA - E VORBA CHIAR DE TINE! „Toria își dăduse seama că

sugestia lui Michael cu arătatul schițelor era doar o scuză ca să rămână singur cu ea. De fapt, imediat ce ajunseră în atelierul mare și neîngrijit, el închise ușa și spuse:

— Vreau să vorbesc cu tine, Toria.

— Bănuiam, replică Toria. Oricum, aș vrea să văd schițele.

— Nu sunt aici, răspunse Michael. Le-am lăsat la Studio.

— Mă bucur atât de mult pentru slujba aceasta, zise ea. Ai vrut să scapi de aici, și mai este un motiv pentru care este binevenită; tata s-a însurat azi la ora douăsprezece.

— Unchiul Arthur! Doamne Dumnezeule! Ce l-a apucat?

— S-a însurat cu doamna Hagar-Bassett, replică Toria, și de fapt suntem cu toții destul de încântați.

— Încântați! exclamă Michael. Cred că v-ați pierdut mințile. Dar este... este ridicol la vârsta tatălui tău.

— Nu-i chiar așa de bătrân, îl contrazise

Toria. Și este singur de foarte mult timp.

— De ce să fi fost singur? întrebă Michael.

— Ei haide, Michael, nu fii nesuferit, zise Toria. Gemenele au fost foarte înțeleghătoare și sper că n-o să te porți bestial cu doamna Hagar-Bassett când va veni aici. O să fie destul de intimidată și înfricoșată; nu face să-i fie și mai greu decât e nevoie. Michael ridică din umeri.

— N-am cum să-l împiedic pe tatăl tău să se facă de râs, zise, dar dacă vrei să afli părerea mea, cred că este destul de dezgustător – un bărbat de vârsta lui să se însoare cu o femeiușcă oarecare, ca aceea.

— Michael, Michael, cât de puțin vezi dincolo de propriul tău nas, exclamă Toria. Vorbești îngrozitor de mult despre propria ta suferință, dar nu-ți poți închipui că și alții sunt nefericiți sau singuri și au nevoie de compasiune.

— Majoritatea oamenilor pot să aibă singuri grijă de ei, spuse Michael disprețuitor. N-am timp de ei și Dumnezeu știe că nici de mine n-am timp. Dar dacă unchiul Arthur vrea neapărat să se facă

de râs, nu-l pot opri, și, cu siguranță, n-o să-mi bat capul cu asta. Acum vreau să vorbim despre noi.

— Trebuie? întrebă Toria dusă pe gânduri. Are vreun rost să vorbim, Michael? Acum că pleci, hai să încercăm să uităm totul, în afară de vremurile fericite pe care le-am petrecut împreună când eram mici. Eu voi fi aici, tu la Hollywood, așa că hai să nu ne mai sfâșiem în bucăți. Nu cred că mai pot suporta.

— Voi fi la Hollywood, spuse Michael, dar tu vei fi cu mine.

Toria ridică brusc privirea.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus, replică Michael. Vii cu mine, Toria. Nu am de gând să te las aici.

— Dar este imposibil, Michael!

— Oh, nu, nu este. Te-ai măritat cu acest tip - Drayton - dintr-un singur motiv, și anume pentru că aveai impresia că mă vei ajuta. Ei bine, n-ai reușit. Ai fost al naibii de proastă să-ți imaginezi măcar o clipă că ai face-o. Ar fi trebuit să te opresc, dar am simțit că dacă vrei să fii atât de

nebună, ai putea la fel de bine să suporti consecințele propriei tale nebunii. Nu știam atunci că, dacă vei pleca de lângă mine nu voi fi în stare să îndur asta. Dar nu aveam nimic ce să-ți ofer în schimb, nimic în afara eșecului și incompetenței. Acum totul s-a schimbat. Am o sumă mare de bani la bancă, am o slujbă care o să-mi aducă mii de dolari. Ești a mea, Toria, așa cum i-am spus și pomposului tău soț azi-dimineață. Întotdeauna ai fost a mea! Vei veni cu mine la Hollywood!

— Dar cum aș putea să fac asta, Michael? întrebă Toria. Sunt măritată! Sunt soția lui Charles!

— Zău? întrebă Michael. Ești într-adevăr? Ochii Toriei se plecară și nu răspunse.

— Bănuiam eu că nu ești! Tonul lui Michael era triumfător. Am fost sigur de asta de când te-am văzut azi-dimineață. Ai rămas exact cum erai – a mea, și n-o să aparții nimănui de-acum înainte!

— Dă, Michael, nu pot să fug. Charles a fost bun cu mine. Nu mi-a greșit cu nimic niciodată. S-a însurat cu mine pentru că mă iubește. Singura

persoană care s-a purtat rău am fost eu, pentru că i-am acceptat cererea în căsătorie când știam că te iubesc pe tine.

— Și crezi că îmbunătățești lucrurile stând cu un bărbat pe care nu-l iubești? Draga mea Toria, nu faci decât să le înrăutățești. Vino cu mine, eliberează-te de vechile greșeli. Vom începe o viață nouă în America și vom fi fericiți împreună, teribil de fericiți. Știi asta.

— Mă îndoiesc, spuse Toria liniștită.

— De ce anume te îndoiești? întrebă Michael încruntându-se.

— Că am fi într-adevăr fericiți împreună, răspunse Toria. Nici în trecut n-ai fost întotdeauna fericit cu mine, Michael. Ai fost țăfnos, dezagreabil și nenorocit, și eu n-am putut să te ajut.

— Asta din cauză că n-aveam bani, replică el. Îmi era imposibil să fiu fericit când depindeam de tatăl tău pentru fiecare penny pe care-l aveam în buzunar și pentru fiecare îmbucătură de mâncare pe care o puneam în gură. Voiam să fiu

independent, voiam să am viața mea, și, mai presus de toate, te doream pe tine.

Toria își acoperi ochii cu mâinile.

— Oprește-te, Michael. Trebuie să mă gândesc la ceea ce-mi spui. Trebuie să mă gândesc bine – pentru amândoi. Spui că m-ai vrut pe mine, dar m-ai vrut într-adevăr? Oare nu doar faptul că nu mă puteai avea te făcea să fii atât de amărât? Nu te-ai gândit deloc că trebuie să muncești pentru mine, să te străduiești cel puțin, chiar dacă era vorba de o slujbă care nu-ți plăcea, astfel încât să ne putem căsători și să fim împreună. Simți că Michael îi trăgea degetele de pe ochi.

— Ce tot vorbești? Întrebă. Vrei să spui că nu te iubesc? Atunci, vorbești prostii, și știi foarte bine asta. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva pe lumea asta. Te iubesc și vreau să fii a mea. O să vii cu mine la Hollywood.

— Nu pot, Michael, nu pot țipă Toria. Nu ar fi bine. Se desprinsese de el în timp ce vorbea și traversă camera spre fotoliul pe care-l ocupa atât

de des în trecut. Fără să-și dea seama de ceea ce face, se așează pe el.

— Nu ar fi bine, repetă Toria. Fără să se uite la Michael, știu că se apropia de ea. Deodată, se așează în genunchi lângă ea, înconjurându-i umerii cu brațele și lipindu-și obrazul de al ei.

— Trebuie să vii cu mine, șopti el pe un ton imperios. Nu mai pot să trăiesc fără tine. Trebuie să ai grijă de mine, să mă iubești și să faci din mine tot ce vrei tu să fiu. Asta este marea noastră șansă, singura pe care am avut-o vreodată. Nu poți să mă lași, Toria.

— Dar ce pot să fac? întrebă Toria. Nu-l pot părăsi pe Charles; nu am cum. Ar fi o cruzime după toată publicitatea, după tot tam-tam-ul nunții.

— Doar la asta te gândești? întrebă Michael. Publicitatea din ziare... „Eroul de război al Angliei și încântătoarea flică a unui conte”. Credeam că ai sentimente mai puternice.

— Chiar am! țipă Toria. Dar îți dai seama ce s-ar spune dacă aș fugi la o săptămână după

cununie. Dacă ar afla ziarele, ar fi îngrozitor și asta i-ar putea distruge cariera lui Charles.

— La dracu' cu Charles și la dracu' cu cariera lui! Dar la mine nu te gândești? Nu pot să plec fără tine, Toria, și de altfel nu mă voi duce decât dacă vii cu mine.

— Nu spune asta, te rog, nu spune asta, Michael, îl imploră Toria. Trebuie să te duci. După cum ai spus singur, este șansa vieții tale. Nu poate să depindă de mine.

— Și totuși depinde, insistă Michael. Dacă nu vii cu mine, atunci nu mă duc. Stau aici și-i fac viața un iad doamnei Hagar-Bassett. Buzele i se strâmbă într-un fel de zâmbet, dar vocea lui era fermă și Toria își dădu seama că nu glumea.

— Nu-i cinstit, Michael, îi spuse acuzator.

— Ce contează dacă e cinstit sau nu? întrebă Michael. Toria, te iubesc dintotdeauna. Nu m-ai dezamăgit niciodată - nu mă poți dezamăgi tocmai acum. Dacă vii cu mine la Hollywood, voi avea succes, voi fi bogat - simt asta. E un lucru pe care pot să-l fac și o să-l fac bine. O să-mi fac un nume,

dar numai dacă ești acolo, cu mine. Charles va divorța și noi ne vom putea căsători în câteva luni. Trebuie să vii, Toria, trebuie.

— Este o nebunie, exclamă Toria încercând să-l îndepărteze pe Michael de lângă ea, dar el refuză să se miște.

— Atunci e o nebunie minunată, superbă. Te iubesc, Toria. Te iubesc atât de mult.

Brațele i se strânseseră în jurul ei și Toria îi simțea gura căutându-i-o pe a ei.

— Nu, Michael, nu, îl rugă. Nu mă săruta. Trebuie să ne gândim.

— Voi gândi eu pentru amândoi, replică el și Toria fu incapabilă să-i răspundă fiindcă gura lui era apăsată peste a ei.

Pentru moment nu reuși să se elibereze, simțind cum îi strivește buzele posesiv, dar apoi, cu un efort ieșit din comun, își desprinse gura de sărutul lui.

— Nu, Michael, se bâlbâi.

— Te iubesc, Toria, murmură el la urechea ei, și știu că mă iubești și tu.

— Da, te iubesc, Michael, răspunse Toria cu vocea întretăiată, dar nu suficient încât să am cruzimea să distrug viața altcuiva. Michael râse.

— Chiar crezi asta? o întrebă. Charles își va reveni, chiar dacă te iubește atât de mult pe cât își închipuie. Dacă mă întrebi pe mino, cred că el nu înțelege dragostea; nu așa cum o știm tu și eu. E prea vanitos, prea mulțumit de sine. Nu are în el focul pe care îl avem noi.

Brațele lui Michael se strânseseră din nou în jurul ei în timp ce vorbea.

— Nu mă săruta iar, Michael, îl imploră Toria. Trebuie să mă gândesc, trebuie să încerc... Era incapabilă să spună mai mult. Încă o dată buzele lui Michael îi acoperiseră gura, pretinzându-i, obligând-o, posedând-o aproape complet, așa încât nu mai putea face nimic altceva decât să se predea. Simțea că se îneacă, că se scufundă în ape adânci din care îi era imposibil să se salveze. Se scufunda din ce în ce mai mult, și apa se închidea deasupra capului ei. Simțea presiunea crescândă a mâinilor lui Michael, știa că inima îi bătea violent

lângă pieptul ei. Ar fi vrut să strige, să se împiedice cumva să i se supună, totuși nu-i stătea în putere să facă nimic altceva decât să se scufunde lot mai mult în această dragoste, să alunece într-o stare de inconștiență din care știa bine că nu se va putea întoarce.

Tocmai când era sigură că nu mai putea face nimic, că orice gând coerent o ocolea, un strigăt ascuțit răzbătu prin fereastră.

— Toria! Toria! Vino odată! Te așteptăm! Xandra era cea care strigase și vocea ei o aduse pe Toria înapoi din adâncuri. Se mișcă în brațele lui Michael și el își dezlipi buzele de ale ei. Toriei îi luă o secundă sau două ca să-și recapete răsuflarea pentru a-i răspunde Xandrei. Chemarea reveni, și mai ascuțită de astă dată:

— Toria, ești acolo? Grăbește-te!

— Vin, Xandra. Vin acum. Toria își spuse că vocea îi suna straniu, dar aparent Xandra fu satisfăcută.

— Atunci vino! Toria se uită în ochii lui Michael.

— Lasă-mă să plec, îi spuse. Foarte încet, el își luă brațele din jurul ei.

— Pentru moment, replică, doar pentru moment. Plecăm în decurs de trei zile.

Toria deschise ochii larg, uimită.

— Pleci atât de curând?

— Dacă vii cu mine, îi răspunse el. Contractul nu este încă semnat. Pot să-l rup oricând. Se ridică în picioare în timp ce vorbea, o trase în sus și pe Toria și se uită spre ea. Capul ei blond de-abia îi ajungea până la umăr.

— Atât de mică, și totuși atât de importantă, o tachina cu o tandrețe subită în voce care o subjugă mult mai eficient decât încercarea de sărut de mai înainte.

— Nu pot s-o fac, Michael, nu pot, șopti Toria.

— Vei veni, spuse el încrezător. Nu-mi poți strica viața, nu poți să mă faci să refuz singura șansă decentă pe care am avut-o vreodată.

— Trebuie să pleci fără mine.

— Ți-am spus că nu mă duc. Sunt foarte

hotărât. Nu te mai încăpățâna. Ești a mea și n-am să renunț la tine pentru nimeni. Toria făcu un gest neajutorat cu mâinile.

— Am spus nu, Michael, și n-are rost să mai vorbim despre asta. Nu pot să vin cu tine; știi că nu pot.

— Foarte bine, atunci. Michael scoase un plic lung din buzunarul interior al hainei. Îl ținu între mâini și Toria scoase un țipăt.

— Michael, ce vrei să faci?

— Să rup contractul.

— Nu, nu, nu trebuie, nu trebuie. Îi apucă mâinile într-un gest disperat, dar mușchii lui erau încordați și fermi.

— Vii cu mine?

— Dar... nu... nu știu. Oh, Michael, de ce trebuie să te porți astfel?

— Pentru că te iubesc. Este evident, nu-i așa? Ei bine, ce-ai hotărât?

Îndoi plicul ușor și începu să-i rupă marginea.

— Trebuie să accepți slujba asta, strigă Toria.

Trebuie să te duci.

— Vii cu mine? Toria închise ochii un moment. Simțea că sângele i se scurge din cap și din inimă.

— Presupun că da, spuse în cele din urmă cu o voce mică. Michael puse plicul la loc în buzunar.

— Așa m-am gândit și eu. O luă în brațe, dar Toria se întoarse și se îndepărtă.

Plângea în timp ce ieșea în fugă din cameră îndreptându-se spre grădină în căutarea gemenelor.

CAPITOLUL 12

Toriei i se păru că următoarele două zile avură parcă ceva din irealitatea unui coșmar în care bâjbâia printr-o ceață care îi orbea ochii, incapabilă să facă altceva decât să meargă înainte deși nu avea nicio idee încotro. Simțea că nu putea să facă nimic, n-avea spre cine să se întoarcă pentru a găsi sprijin, nicio scăpare din dilema aceasta, încât nu putea gândi coerent și nu putea face altceva decât să sufere. În ceea ce-l privea pe Charles, simțea față de el o vinovăție indiscutabilă, și din această cauză, cât și deoarece îi era frică să se relaxeze măcar un moment din rolul pe care trebuia să-l joace în fața lui, făcea astfel încât să nu rămână singuri nici măcar pentru câteva minute. Telefona prietenilor cu frenezie, umplând casa cu ei și asigurându-se că după ce ușa se închidea, în sfârșit, după ultimul invitat, nu exista posibilitatea ca Charles să aibă o conversație intimă cu ea.

— Sunt moartă de oboseală, spunea ea când

prietenii se ridicau să spună noapte bună. N-o să mă consideri nepoliticoasă dacă mă duc să mă bag în pat? Ne vedem mâine. Fugea repede în dormitorul ei și se dezbrăca în viteză stingând lumina înainte ca Charles să apuce să urce la etaj. Îl auzea oprindu-se o clipă lângă ușa ei și apoi depărtându-se încet. Nu era prea greu să-l evite pe Charles, care era plin de tact dintr-un motiv al lui, și își reluase munca la Ministerul Aviației ca și cum nici n-ar fi intenționat vresodată să meargă în luna de miere. Pleca la birou l-ai nouă jumătate și se întorcea la șase. Odată Toriei i se păru că era pe punctul de a-i spune ceva, când venise în dormitor după micul dejun ca să-și ia rămas bun, și atunci, aproape înnebunită, apăsase butonul soneriei de lângă pat. Camerista apăruse imediat și venirea ei oprise cuvintele care tocmai păreau gata să iasă de pe buzele lui Charles.

— Trebuie să plec, îi spuse grăbit. Avem pe cineva la cină deseară?

— Da, patru persoane, replicase Toria și-i înșiruisese apoi o listă de nume, și am mai chemat

încă vreo două sau trei să bem ceva împreună la ora șase. Știi, toată lumea e nerăbdătoare să ne vadă casa.

— Da, desigur, răspunsese Charles destul de vag și apoi ieși din cameră în timp ce Jean aștepta la ușă să vadă de ce Toria o convocase atât de imperios.

Gemelele veniră a doua zi după vizita Toriei la castel. Luară dejunul în casa cea nouă și fură încântate de tot ce văzură. Îi aduseră și un mesaj de la Michael.

— Vrea să-i telefonezi, spuse Xandra, la patru jumătate. Nu uita. Ne-a pus să promitem că o să-ți spunem să-l suni. Când se făcu patru și jumătate, Toria găsi o scuză pentru a se strecura afară din casă și să se ducă la un telefon public. Nu exista niciun motiv pentru care nu i-ar fi putut telefona lui Michael din dormitorul ei. Nu ar fi fost auziți de nimeni, dar nu o trăgea inima să vorbească cu Michael din casa lui Charles. Îi luă ceva timp să obțină legătura, dar până la urmă telefonista îi spuse să apese butonul A și îi auzi vocea.

— Tu ești, Toria?

— Da, Michael. Ce vrei?

— Vreau să-ți spun că totul este aranjat. Avionul nostru pleacă miercuri dimineață. Trebuie să fim la bord la ora șapte. Toria nu zise nimic și după un moment, Michael continuă:

— Mai ești acolo?

— Da, sigur, replică Toria. Mă gândeam.

— La ce?

— Cum să ajung la aeroport. Se simți deodată neputincioasă și neajutorată.

— E foarte simplu, spuse Michael iritat. Trebuie să comanzi o mașină. Poate că nu o să găsești un taxi atât de devreme. Ar fi mai bine să pleci pe la șase, înainte să se trezească ceilalți.

— Da, sigur. Aproape că nu putea pricepe ce-i spunea.

— Trebuie să remarc că nu pari prea bucuroasă.

— Nu am motive deosebite ca să fiu, replică Toria.

— Oh, nu începe să-mi vorbești iarăși de

tâmpitul de bărbatu-tău, se răsti Michael. N-o să aibă nici pe dracu'. Lasă-i mai bine un bilet și spune-i să divorțeze cât de curând posibil, ca să ne putem căsători în America. Trebuie să-ți spun că, cu cât aflu mai multe despre slujbă, cu atât mă atrage mai mult. O să fie extrem de interesantă, nu e niciun dubiu. O să ne distrăm grozav, Toria, o să vezi.

— Michael, ascultă. Nu vrei să pleci fără mine? Îl rugă Toria. N-o să mai ai nevoie de mine când o să fii într-un loc nou, înconjurat de oameni noi. O să te simți foarte bine acolo. Lasă-mă să rămân aici. O să facem atâtea încurcături la toată lumea dacă plecăm împreună.

— Trebuie să vii. Vocea lui Michael deveni mânioasă. Ți-am spus că nu plec fără tine. Dacă mă lași baltă, Toria, îmi distrugi viața. Asta vei face, mi-o vei ruina pentru totdeauna.

— Bine. Acceptul Toriei era sec și de-abia ceva mai mult decât șoptit.

— Nu-ți fie teamă de îngâmfatul ăla de aviator cu care te-ai măritat, continuă Michael. O

să ne simțim grozav împreună, poți fi sigură de asta. Acum, aranjează totul și eu o să te aștept la aeroport, la ora șase treizeci. Nu-ți lua multe bagaje. Costă foarte scump. Poți să-ți expediezi restul lucrurilor cu vaporul.

— Bine, spuse din nou Toria și conversația se sfârși, în timp ce se întorcea acasă se gândea că era atât de caracteristic pentru Michael s-o lase pe ea să facă toate aranjamentele. Ar fi fost drăguț dacă ar fi venit s-o ia chiar el. Îi era teamă să plece singură de acasă și să facă tot drumul lung până la aeroport. Simțea că fuge nu numai de Charles, dar și de tot ceea ce era corect și convențional.

— Nu cred că am stofă de femeie adulteră, se gândi Toria strâmbându-și amar buzele și intră în casă. Le lăsase pe gemene să mănânce un platou plin cu prăjituri și biscuiți de ciocolată; dar acum, când deschise ușa, își dădu seama că nu erau singure. Charles era cu ele. Simți că inima îi bate puternic, gata să-i sară din piept de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău; apoi își dădu seama că el

n-avea de unde să știe unde a fost, pentru că venise acasă din altă direcție.

Charles se ridică grav în picioare și îi zâmbi.

— Am venit mai devreme astăzi, spuse el. Mi-am amintit că mi-ai spus că vin gemenele la ceai, și am vrut să-mi văd noile cumnate.

— Asta suntem? exclamă Xandra. Nu m-am gândit. Nu-i așa că sună nemaipomenit?

— E drăguț să ai un cumnat, spuse Olga. Toria se strecură la locul ei și luă ceianicul de argint să și toarne niște ceai. Charles se așează și el și începu să discute cu gemenele. Avea un fel natural și degajat de a se purta cu copiii, își spuse Toria. Nu era exagerat de jovial sau iritant de glumeț. Era doar simplu și neafectat și din această cauză Xandra și Olga se simțeau complet în largul lor alături de el. De fapt erau atât de absorbite de Charles, încât Toria simți o împunsătură de gelozie. Ele erau familia ei și pentru moment Charles părea să se simtă mai bine cu ele decât cu ea însăși. Știa că din cauza conștiinței ei încărcate se simțea un fel de outsider, mai ales că știa că în

curând se va rupe de acest gen de viață. Nu pentru că dacă pleca în America cu Michael, n-ar fi putut să le vadă pe fete sau să fie cu ele, dar știa instinctiv că după ce Michael se va stabili la Hollywood nu va mai dori să vină din nou acasă.

De la război încoace, el nu mai fusese fericit în Anglia, nu își găsisese niciun rost. În Anglia nu fusese decât frustrat și dezagreabil. Dacă slujba îi convenea într-adevăr, avea să fie un exil voluntar, și mintea Toriei se revoltă la acest gând. Ea iubea Anglia. Era, deși nu o arăta niciodată, foarte patriotă. Locul unde se născuse, poporul de care aparținea, însemnau foarte mult pentru ea.

Nu fusese niciodată la Hollywood, dar își imagina că este un loc înșorit și plin de strălucire și exotism. Știa că odată ce Michael era interesat de un lucru, energia lui nu cunoștea margini. Nu părea să obosească niciodată. Când lucra la ceva care-i plăcea, întreaga lui concentrare părea ținută asupra acelui lucru, excluzând orice altceva. În astfel de situații nu avea nevoie de odihnă.

La acest gând, Toria se simți ea însăși foarte obosită. Prevedea, chiar dacă Michael refuza să le vadă, multe dificultăți în fața lor. N-avea să fie ușor să explice poziția ei și a lui Michael. Chiar dacă nu era cunoscută în America, avea totuși un titlu nobiliar care o va face interesantă unor oameni.

Avea de înfruntat întrebări curioase, momente de stânjeneală intensă. Uneori chiar avea să-l urască pe Michael pentru că distrusese atât de mult și-i oferise în schimb atât de puțin. Încercă să-și spună că dragostea conta mai mult decât orice; și totuși, dacă punea în balanță dragostea pentru Michael cu pierderea gemenelor, a castelului, a prietenilor și a tot ce-i era mai drag și familiar, simțea că plecând cu Michael pierdea totul și nu câștiga nimic.

Era greșit să gândească astfel, își spuse Toria de o mie de ori. Stătea trează toată noaptea încercând să-și rememoreze momentele de fericire pe care le avusese alături de Michael. Încerca să-și spună cât de important era ca el să profite de

șansa sa și că ea s-ar cuveni să fie mândră de faptul că i-o dă. Dar, într-un fel, singurul lucru de care era acut conștientă era apăsarea psihică pe care o simțea. I se părea mai mare cu fiecare oră care trecea, ca o greutate de care nu putea scăpa. „Michael trebuie să profite de șansa lui”, își spusese nu o dată ci de o mie de ori, până ce cuvintele își pierduseră înțelesul și deveniseră aproape un slogan într-o limbă străină destul de neinteligibilă.

Michael trebuia să profite de șansa lui. Și dacă nu ar profita? se gândi la nefericirea lui, la stările dificile, posace, pe care le avea când era dezamăgit de un lucru. Sentimentul lui de frustrare ar fi făcut totul mult mai dificil decât era. Știa că nu ar fi putut înfrunta viitorul dacă Michael ar fi rupt contractul cu studioul de film din cauza ei. Era silită să meargă cu el.

Foindu-se neliniștită în pat, se întreba uneori dacă n-ar fi mai bine să moară și să lase lumea să meargă înainte fără ea. Este întotdeauna atât de ușor să iei o decizie înspăimântătoare; dar micile

mizerii care urmează sunt cele mai rele, cele mai supărătoare. Hotărându-se că va merge cu Michael, Toria trebuia să se gândească la detaliile care trebuiau puse la punct. Era ușor să comanzi o mașină la ora șase fără ceva: dimineața, dar era ceva mai greu de explicat motivul pentru care ar fi așteptat la colțul străzii Hill în loc să vină în fața intrării casei.

— E cineva bolnav în casă, spuse Toria până la urmă. Nu vreau să se trezească.

Omul care îi luase comanda spusese că a înțeles, dar Toria se simți rușinată că trebuia să-l mintă până și pe șeful unui garaj. Treaba aceasta fiind îndeplinită, mai avea de făcut doar bagajele. Jean îi aranjase toate hainele în șifonier. După ce totul fusese despachetat la întoarcerea din luna de miere, Jean luase valizele Toriei și le dusesese într-o debara unde erau așezate în ordine.

Se întrebă mult timp cum să facă rost de ele fără să atragă atenția. Știa că dacă i le-ar fi cerut lui Jean, aceasta s-ar fi oferit să-i împacheteze lucrurile și Toriei i-ar fi fost greu să-i spună unde

pleca anume. Unde mai pui că informația ar fi putut ajunge întâmplător la Charles?

Mai era o problemă – pe care orice femeie o consideră cea mai dificilă dintre toate. Ce haine să-și ia? Vântul de martie era foarte rece, și dimineața era încă friguroasă. Oamenii ieșeau din case îmbrăcați cu haine de blană și pălării de fetru. Toria avea impresia, deși nu era tocmai sigură, că la Hollywood era cald. Va avea nevoie de rochii de bumbac, de pălării de pai și sandale? Ce fel de haine purtau acolo oamenii? Ce modă era? Trebuia să-și ia haine elegante, sau haine obișnuite? Presupunea că multe femei dintre cunoștințele ei ar fi putut ști răspunsul la aceste întrebări, dar îi era teamă să le sune. Nu numai că exista posibilitatea de a fi întrebată dacă pleca acolo, dar știa prea bine cum i-ar fi fost criticate cuvintele și acțiunile mai târziu.

„Draga mea, m-a sunat să mă întrebe cu ce să se îmbrace, și n-a suflat niciun cuvânt că de fapt avea de gând să-și părăsească soțul și să fugă în America”.

Parcă le auzea vocile spunând asta, dând toate din cap strânse la un dejun între doamne la Claridge's sau la vreun cocktail-club, unde bârfa umplea aerul mai rău decât fumul de țigară. O altă dificultate era să se trezească la ora convenită. Dacă trebuia să plece de acasă la ora șase, însemna că va fi nevoită să se trezească pe la cinci. Nu avea ceas deșteptător. Dormea atât de prost încât era mai mult decât probabil că va sta trează toată noaptea; totuși, după multe ore de veghe, uneori ațipea în zori. Nici nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă Michael refuza să plece fără ea și descoperea apoi că a întârziat din cauză că a dormit prea mult.

Mintea i se învârtea me-eu, ca o pasăre în colivie, încercând să găsească o soluție la toate aceste probleme. Mai era și tatăl ei. Ar fi trebuit să-i scrie și să-i spună ce a făcut? Avea să fie foarte supărat, era sigură de asta, nu numai din cauză că făcea ceva care va arunca pentru totdeauna o umbră asupra familiei, dar și pentru că Știa în străfundul inimii că el nu-l plăcuse pe

Michael chiar din prima clipă când venise la castel – un băiat de școală, posac, întunecat, inabordabil.

Michael fusese întotdeauna agresiv. Avusese mereu resentimente pentru că își închipuia că este ținut din milă, și, deși cu toții aveau impresia că lord Lynbrooke observa prea puțin din ce se petrecea în casa lui, nu era atât de orb încât să nu-și dea seama că Michael era o problemă continuă, cineva care tulbura atmosfera și rareori părea recunoscător pentru ceea ce se făcea pentru el, cu oricâtă amabilitate. Mai era o persoană pe care Toria detesta să o rănească, și aceea era mama lui Charles. Doamna Drayton fusese foarte drăguță cu ea chiar din clipa în care se cunoscuseră, și Toria o îndrăgise atunci când, după ce Charles făcuse prezentările, ea spusese:

— Știu că îl vei face pe Charles fericit. Ești atât de încântătoare, și lucrurile încântătoare există pe lume ca să ne facă fericiți. Doamna Drayton își adora unicul fiu; Toria știa aceasta și își dădea seama cu câtă durere va afla că Charles a fost părăsit, că soția lui nu numai că a fugit, dar

l-a făcut și de răs în fața lumii, din moment ce s-a întâmplat atât de curând și după o nuntă atât de mediatizată. Dar Charles cel puțin avea o mamă care să-l aline. Toria se gândi puțin melancolică la legătura strânsă dintre mamă și fiu. Își putea încă aminti foarte viu de dulceața propriei sale mame, și adeseori i se părea că totul începuse să meargă prost de când murise lady Lynbrooke. Gemenele de abia și-o mai aminteau, dar Toria îi simțea lipsa cu o intensitate care uneori era înspăimântătoare. Pe măsură ce creștea își dăduse seama cât de mult pierduse odată cu moartea mamei ei, dar știa că din cauză că și-o putea aminti, era mai norocoasă decât gemenele, și tocmai de aceea trebuia să aibă mai multă responsabilitate față de ele. Și totuși eșuase! Nu reușise să fie o mamă pentru surorile ei, o tovarășă pentru tatăl ei și o stăpână a gospodăriei, așa cum s-ar fi convenit. Acum era pe punctul de a da greș și față de altă persoană – soțul ei. Se întrebă dacă mama ei, dacă ar fi trăit, ar fi fost de acord ca ea să se mărite cu Charles. Mama ei ar fi știut că nu-l iubește și, fără îndoială,

ar fi ajutat-o să se comporte înțelept, l-ar fi rugat să mai aștepte, să se cunoască mai bine unul pe celălalt, să fie foarte siguri că se potriveau înainte de a deveni soț și soție.

Mai era o întrebare pe care Toria de-abia îndrăzneă să și-o pună. Mama ei l-ar fi aprobat pe Michael? Michael îi era văr de gradul întâi. Mama ei, ca majoritatea mamelor de altfel, nu ar fi fost de acord cu o astfel de căsătorie, se întreba dacă poveștile vechi care spuneau că din căsătoriile între veri primari ieșeau copii idioți, erau adevărate sau doar superstiții trecute tradițional de la o generație la alta. Apoi Toria încercă să râdă la ideea că era demodată, își dorea copii, voia să aibă copiii ei, dar gândul că aceștia s-ar putea naște idioți din propria sa vină, era insuportabil.

— Sunt sigură că nu-i adevărat, țipă Toria cu voce tare în întuneric.

Dar îndoiala persista în fundul minții ca un strop de otravă. Încet-încet trecură orele și zilele dându-i Toriei senzația că traversa un coridor întunecat și fără sfârșit, până când, marți seara, se

duse la culcare știind că era ultima dată când dormea în casa pe care Charles o alesese pentru ea.

Auzi vocile invitaților lor din seara aceea sub fereastră.

— A fost atât de plăcut, exclamă cineva. Noapte bună, Charles. Tu și Toria trebuie să veniți să cinați cu noi săptămâna viitoare. Se auzi pocnetul unei uși de mașină, apoi motorul pornind, după care plecară. Plecaseră! Curând, Charles avea să urce în dormitorul lui. Toria începu să se dezbrace cu repeziciune simțind că nu mai avea timp. Dar nu putea vorbi cu Charles în seara aceasta. Pur și simplu nu putea. Fugi și stinse lumina deși nu se îmbrăcase încă în cămașa de noapte. Apoi, după o ezitare, încuie ușa.

Era ceva ca o sentință finală în acțiunea ei. Era ca și cum, cu bună știință și pentru ultima dată, îl refuza pe Charles. Auzi sunetul cheii învârtite în broasca ușii, apoi se aruncă în pat cu fața în jos.

— De ce mi-ar păsa? se întrebă. Nu sunt soția

lui Charles în adevăratul sens al cuvântului. Nu i-am aparținut niciodată cu adevărat. Pe Michael îl iubesc.

În timp ce gândea astfel își încorda auzul încercând să audă pașii lui Charles urcând pe scări. Întâi avea să stingă luminile, să închidă ferestrele, să se asigure că a încuiat ușa de la intrare și a pus lanțul. Acum venea. Îi auzea pașii, înceți.

Ajunsesese sus și cotea pe coridorul care ducea spre dormitorul ei. Îl auzi ezitând dincolo de ușă. Știa că ascultă sperând că poate ea îl va chema; apoi, încet, trecu mai departe. Simți, cu aceeași claritate ca și cum l-ar fi putut vedea, că umerii lui erau lăsați, ochii îi deveniseră foarte obosiți și pe față avea o expresie aproape patetică. Se ducea în camera lui. Auzi ușa închizându-se în urmă lui. Acesta era sfârșitul căsniciei ei, o căsnicie care durase foarte puțin în ciuda urărilor de bine ale atât de multor oameni. Stătu întinsă în pat mult timp; apoi se ridică, aprinse lampa de pe noptieră și continuă să se dezbrace. Tremura și dinții îi

clănțăneau puțin. Cămașa de noapte dintr-un sifon albastru pal, garnisită cu dantela gălbuie îi oferea prea puțină protecție contra frigului. Își luă de pe scaun capotul de catifea de culoarea safirului și și-l puse pe ea. Apoi se așeză la măsuța de toaletă și începu să își perie părul. Se gândi la pletele aurii ale gemenelor și se întrebă cine le va mai aminti să își perie părul. Era unul din lucrurile cu care le tot bătea la cap, simțind o satisfacție personală când vedea strălucirea aurie a valurilor moi care le încadrau fețele micuțe. Olga era întotdeauna conștiincioasă cu periatul părului, dar Xandra uita adeseori.

— Nu ar fi trebuit să mă mărit. Ar fi trebuit să stau acasă și să am grijă de surorile mele, spuse Toria cu voce tare. Își imaginase că Lettice o va înlocui, dar îi fusese foarte clar de când se întorsese din luna de miere, că Lettice nu avea de gând să se înhame la niște responsabilități de care nu era legată prin naștere. Toria aflate că își petrecea cea mai mare parte a timpului la Butleri, ba chiar și acum era cu Susan la Londra. Nu exista

niciun motiv pentru care Lettice să nu se bucure de compania Butlerlor. Erau bogați și-și puteau permite să se distreze, să meargă la teatru și să facă toate lucrurile care îi plăceau lui Lettice; dar Toria simțea că, într-un fel, faptul că stătea atât de mult timp plecată însemna că neglijează în mod deliberat gemenele. Era nedrept felul în care gândea, totuși nu-i plăcea indiferența verișoarei sale. Își aminti deodată că Charles promisese gemenelor să le ducă să vadă „The Crazy Gang” săptămâna viitoare. Voiau de mult să meargă, dar nu avuseseră nici ocazia și nici banii necesari. Charles le spusese că pot veni la Londra, să stea la ei acasă și că va lua bilete la prima reprezentație de seară. Toria, privindu-le fețele însuflețite de emoție și recunoștință, uitase pentru o clipă că ea nu va fi acolo. Acum își amintise! Oare o să le mai ducă Charles?

Chiar în timp ce-și puneă întrebarea, cunoștea și răspunsul. Charles nu și-ar fi luat promisiunea înapoi. Avea un simț adânc de integritate. Oricât s-ar fi simțit de supărat sau

jignit, nu le-ar fi pedepsit niciodată pe gemene pentru ceva ce nu era vina lor. Da, Charles voia să-și țină promisiunea.

Tresări la gândul că ea însăși nu-și ținea o promisiune mult mai solemnă, mult mai sacră. Era aproape ca și cum ar fi auzit pe cineva spunându-i la ureche: „Căsătoria este sacră, nu trebuie tratată cu ușurință”, își aminti de ultima dată când avusese sentimentul că este cineva cu ea. Cineva nevăzut. Își aminti viu momentul în care, în cabina de pe iaht, știuse că mama ei era lângă ea.

— Am halucinații, strigă Toria îngrozită și, sărind în picioare, fugi în baie aprinzând toate luminile. Nu mai avea nimic altceva de făcut acum, decât să meargă înainte pe drumul ales de soartă și de Michael. Era prea târziu ca să mai dea înapoi, prea târziu să se întoarcă. Trebuia să meargă înainte chiar dacă drumul ales era greșit și oricât de josnic putea fi faptul că îl părăsea pe Charles, că părăsea bătrâna Anglie. Își spală fața cu apă rece, apoi luă o carte de pe masă și se urcă în pat ca s-o citească. Se hotărâse că singurul mod

în care putea fi sigură că nu va întârzia la aeroport era să stea trează toată noaptea. Încercase să găsească o scuză pentru a împrumuta ceasul deșteptător al lui Jean, dar îi fusese imposibil să rostească o asemenea cerere. Oricum, ar fi avut prea puțin timp de dormit. Era deja trecut de miezul nopții și imediat după ce Charles avea să adoarmă trebuia să coboare și să ia o valiză, după care trebuia să împacheteze lucrurile.

Începu să citească o poveste numită „Dorința inimii mele” dar după ce întoarse câteva pagini își dădu seama că nu reținuse nici măcar un singur cuvânt din frazele pe care le citise. Se întinse, din nou în pat. „Chiar era Michael dorința inimii ei”? Presupunea că da, dar cumva expresia nu i se potrivea. „Ce știa ea cu adevărat despre inima sa”? Până acum nu-i adusese decât necazuri și griji. Poate că nu inima, ci chipul ei era de vină? Dacă s-ar fi născut urâtă, nimeni nu ar fi dorit-o. N-ar mai fi trebuit să simtă această nefericire sfâșietoare. Michael ar fi plecat fericit la Hollywood de unul singur, iar Charles ar fi locuit

cu mama lui într-o burlăcie mulțumitoare.

„Frumusețea este oare o binecuvântare sau un blestem?” se întrebă Toria. Zâmbi singură de această întrebare. Parcă era titlul unui articol de ziar.

„Dorința inimii mele!” își repetă cuvintele pentru sine încercând să se gândească la felul în care își imagina ea bărbatul ideal înainte de a începe toată această încurcătură. Își aminti cum îi spunea lui Michael că nu s-ar mărita cu lord Pennington pentru că nu-l iubea. Cum de se gândise în acel moment la dragoste? Nu-și putea aduce aminte. Avusese întotdeauna vag în minte un fel de Făt-Frumos care ar fi venit într-o bună zi și ar fi luat-o cu el, dar nu-i putuse niciodată desluși chipul. Știa doar că era frumos, puternic și curajos. Ce tâmpenie sunt fetele, se gândi Toria cu amărăciune. Se așteptau la atât de mult și nu se întrebau niciodată de ce nu Adonis sau un sir Qalahad ar fi trebuit să se îndrăgostească tocmai de ele?

— Oh, Michael, Michael! Cuvintele parcă îi

ieșiră singure de pe buze. Trebuia să îl salveze, trebuia să aibă grijă de el. Dar nu era el eroul visurilor ei copilărești; era doar un om chinuit și nefericit care nu putea trăi fără ea. Stătu și se gândi la Michael și la Charles, la felul în care ea era împletită în viețile lor și ochii i se umeziră. Aproape șocată își dădu seama că era deja ora două noaptea. Era timpul să coboare la parter. Se sculă din pat, își puse capotul și-și strecură picioarele în papucii de satin, asortați; dar după ce-i puse își dădu seama că așa ar fi făcut prea mult zgomot. Tocurile ar fi răsunat pe scări. Era mai bine să coboare desculță.

Se duse la ușă și încercă să o deschidă. Uitase că Charles a încuiat ușa. Întorcând cheia, i se păru că broasca s-a descuiat într-o liniște aproape sinistă.

Deschise ușa și privi afară. Totul era nemișcat. Păși fără zgomot pe covor și coborî scara spiralată de stejar. Răceala linoleumului așezat pe coridorul care ducea spre debara era foarte neplăcută pentru picioarele ei goale, dar

găsi valiza și geanta de voiaj pe care le dorea și, făcând cât mai puțin zgomot posibil, se furișă din nou sus. Valiza era voluminoasă și greu de mânuit chiar și așa goală cum era, și se întrebă cum va reuși să ajungă din nou jos, la parter, cu ea plină. Dar n-avea niciun rost să stea să se mai gândească acum la asta. Zarurile fuseseră aruncate! Trebuia, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, să iasă din casă fără a-l trezi pe Charles. Simțea că nu putea îndura o ceartă cu el în ultimul moment, când ar fi trebuit să-i spună ce avea de gând să facă – știind că el nu ar înțelege niciodată motivele ei – și de ce era obligată să se supună voinței lui Michael.

Ajunse cu bine în dormitor. Reușise. Nu făcuse niciun zgomot. Primele dificultăți erau depășite, și acum trebuia să se apuce de împachetat. Încercase în zadar să se decidă ce haine să ia cu ea, dar acum i se părea lipsit de importanță și luă ce-i veni la îndemână. Rochia de lână mov pal pe care o purtase la Monte Carlo, rochia albastră cu care plecase în luna de miere, o rochie de mătase cafenie despre soare i se

spusese că era foarte potrivită pentru petrecerile-cocktail, și o rochie simplă de seară. Valiza aproape că se umpluse. Șovăi dacă să adauge o rochie de seară, sofisticată, una dintre creațiile străvezii, încântătoare, ale unuia dintre cei mai renumiți designeri din țară. Chiar o luă de pe umeraș, apoi o puse la loc cu un gest hotărât. Se ducea la Hollywood pe furiș, o femeie fugită de lângă soțul și familia sa. Chiar dacă ar fi fost invitată la vreo petrecere, nu se cuvenea să se ducă. La urma urmei, nu era decât o femeie care sfidase buna-cuviință și conveniențele – o femeie căzută în păcat.

Toria se opri deodată și-și puse mâinile la gât. Nu se gândise la asta până acum. Ea, Toria Gale, avea să trăiască în păcat. Viața ei avea să fie un haos și, din cauza celor făcute de ea, și alte vieți – cum ar fi cea a lui Charles, de pildă – aveau să fie într-o stare similară. Ura să se gândească la asta. Se simțea rușinată și umilită. Aproape că putea vedea privirile încărcate de curiozitate și dispreț ale lumii. Le auzea vocile șușotind,

repetându-și unul altuia cine era și ce făcuse.

— Nu pot s-o fac, nu pot. Rosti cuvintele cu voce tare; dar chiar în același timp aruncă o privire la ceas. Timpul trecea. Noaptea se scurgea și Michael avea s-o aștepte. Nu trebuia să fie egoistă, trebuia să se gândească dincolo de propria ei persoană. Ce conta că avea să sufere dacă Michael va fi fericit și atât timp cât el avea ce și-a dorit? Limbile ceasului se mișcau încet. Începu să se îmbrace alegând o rochie simplă de călătorie și o pălărie mică, destul de sobră, care nu îi stătuse bine niciodată. Apoi își privi haina de vizon atârnată pe un umerăș în șifonier. Fusese cadoul lui Charles pentru ea. Era singura haină cu adevărat călduroasă pe care o avea, și totuși nu o putea lua cu ea. Ar fi fost nepotrivit, aproape indecent, să fugă cu Michael îmbrăcată în cadoul costisitor pe care i-l oferise Charles cu ocazia căsătoriei.

Își luă în schimb o haină scurtă de tweed din șifonier și o îmbrăcă. Nu se asorta nici cu rochia, nici cu pălăria, dar nu-i păsa. Nu mai putea simți

altceva în afara dorinței de a se vedea afară, scăpată din casă pentru totdeauna. Simțea că se înăbușă, de parcă însăși casa și-ar fi întins mâinile asupra ei, strângând-o și implorând-o să nu plece. Se temea de tăcere, de o voce care parcă-i vorbea din umbra camerei, de prezența care încă părea să plutească în apropierea, ei.

Trebuia să plece. Avea să aștepte mașina la colțul străzii. Închise valiza și aruncă o ultimă privire asupra camerei. Stătuse în ea doar câteva zile, totuși părea deja impregnată cu personalitatea sa. Cuvertura de satin bleu garnisită cu dantelă, care zăcea pe scaun, fotografia gemenelor într-o ramă albastră de pe măsuța de toaletă, un Buchet de primule de la castel care se odihnea într-o glastră pe noptieră, făceau parte toate din ea, din trecutul pe care trebuia să îl lase în urmă plecând spre un viitor necunoscut.

Luă fotografia și o puse în poșetă. Mai avea o fotografie a gemenelor în valiză, dar parcă nu se îndura să o lase pe aceasta în urma ei. Rama era

destul de veche și deteriorată, dar o avusese cu ea pretutindeni de când fusese făcută, cu cinci ani în urmă. Gemenele erau mai mici pe atunci, și mai plinuțe. Priveau din fotografie cu o solemnitate care era foarte diferită de zâmbetele lor obișnuite, atât de însorite. Nu avea rost să se gândească la ele acum, își spuse Toria. Trebuia să le lase în urmă. Mâine aveau să afle ce a făcut. Se înfiora la acest gând și începu să-și strângă bagajele; o valiză într-o rșână, geanta de voiaj, poșeta și mănușile în cealaltă. Stinse lumina de pe noptieră. Când deschise ușa, văzu că se crăpase de ziuă. Prin luminatorul de deasupra palierului se cernea o lumină palidă. Pășii tiptil către scară. Nu era ușor să coboare fără să facă zgomot, cu valiza mare în mână, dar se descurcă până la urmă.

Își lăsă bagajul în hol și intră în camera de zi. Aerul era puțin cam închis. Rezistă impulsului de a deschide ferestrele. În schimb se duse direct la birou și se așeză să-i scrie un bilet lui Charles. Luă un stilou. Îi era greu să înceapă. Rămase cu privirea fixată pe teancul cu coli de scris care

părea să se holbeze, la rândul lui, spre ea. Hârtia albă și groasă, imprimată cu numele casei, era aproape fascinantă. Parcă avea o identitate proprie, de parcă voia să-i arate ce lăsa în urmă. Aceasta ar fi trebuit să fie casa ei, aici ar fi trăit și ai fi fost fericită, ar fi avut copii și ar fi transformat-o într-un loc de bucurie și fericire pentru surorile ei. Toria își desprinsese privirea de la teancul de coli. Se întrebă de ce toate lucrurile se coalizau împotriva ei astfel încât să-i facă plecarea și mai dificilă. Oricum, îi era destul de greu să plece, destul de greu să-și aducă aminte că la Michael trebuia să se gândească acum, nu la ea însăși, fără să mai aibă senzația că totul din jurul ei era vrăjit și avea parcă o voce proprie.

Brusc, începu să scrie. Doar câteva rânduri, dar era suficient.

Charles, Plec la Hollywood cu Michael. Are nevoie de mine și nu va pleca fără mine. Iartă-mă dacă poți. Mi-e rușine și mă simt îngrozitor pentru ceea ce ți-am făcut ție și vieții tale. Toria.

Fără a reciti ce a scris, Toria împături foaia

de hârtie și o băgă într-un plic. Scrise pe el „Charles” și îl sprijini de călimară, astfel încât să fie ușor vizibil de către oricine ar fi intrat în cameră. Acum era gata de plecare. În timp ce se ridica de la birou, sună telefonul. Pentru o clipă Toria își ținu răsufierea. Nu putea să răspundă; nu trebuia. Dar apoi fugi și ridică receptorul. Soneria lui putea să trezească pe cineva – poate chiar pe Charles. Dacă o auzea, venea jos să răspundă și acest lucru trebuia evitat cu orice preț.

— Alo! vorbi în receptor.

— Toria, tu ești? Era Xandra, cu vocea ascutită și agitată.

— Xandra, ce s-a întâmplat? De ce mă suni la ora asta? întrebă Toria.

— Oh, Toria, vino imediat. S-a întâmplat ceva îngrozitor! Olga – cred că e moartă.

— Ce vrei să spui? Toria de-abia putu pronunța cuvintele.

— De pe balcon. A căzut! S-a prăbușit!

— Ce făcea pe balcon? Explică-mi repede, Xandra!

— Brandy și Soda au rămas pe-afară. Când ne-am dus la culcare nu și-a amintit nimeni că plecaseră la plimbare și cred că au venit înapoi cu puțin timp în urmă și au început să schelălăie. Olga i-a auzit și s-a sculat din pat să vadă ce e. M-am trezit tocmai când ea traversa camera. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și ea a zis ceva despre câini. Apoi s-a dus pe balcon. Am mai auzit-o spunând ceva și apoi... apoi a țipat. S-a auzit un huruit îngrozitor și... oh, Toria... am fugit să mă uit și... Vocea Xandrei se frânse...

— Încearcă să-mi spui și restul, spuse Toria.

— Am văzut-o... sub fereastră; zăcea pe pământ... pietrele balconului... erau în jurul ei. Am... am fugit jos. Nu vorbea... nu se mișca și am strigat-o pe doamna Fergusson... Moș Fergie a dus-o sus și... și mi-au spus să-ți telefonez...

— Dar, Xandra, trebuie să chemi imediat un doctor.

— Am încercat, răspunse Xandra. Doamna Fergusson a spus: „Cheamă doctorul și pe urmă pe sora ta”. Dar a plecat. S-a dus la o naștere... și

nu știu când se întoarce.

Toria inspiră adânc.

— Ascultă, Xandra, ascultă cu atenție, zise ea. Pe doctorul Gray l-ai sunat, nu-i așa? Sună-l pe doctorul Jackson, îți amintești, doctorul acela tânăr. O să-i găsești în carte numărul de telefon. Cheamă-l. Va veni dacă-i explici că a fost un accident. Vin și eu imediat. N-am să întârzii, scumpa mea, dar sună-l imediat pe doctorul Jackson. M-ai înțeles?

— Da, Toria, așa o să fac... cum spui tu. Dar grăbește-te... te rog, te rog, grăbește-te, mi-e atât de... frică. Toria auzi un declic. Xandra pusese jos receptorul. Fără să se mai gândească la valiza din hol, fugi din casă. Străbătu strada până la colț. Cu o ușurare care îi smulse aproape un strigăt, văzu că la marginea trotuarului era trasă o mașină. La vederea ei, șoferul se ridică de pe locul său și îi deschise ușa din spate. Toria năvăli înăuntru.

— Mergi cât de repede poți, spuse Toria gâfâind.

— Da, doamnă. Spre aeroport, presupun.

— Nu, nu. La castelul Lynbrooke. Îi arată pe unde s-o ia, stând aplecată în față, de pe marginea banchetei sale. I se părea că schimbarea vitezelor, încetinirea la colțuri, era o agonie aproape insuportabilă. Nu vedea în fața ochilor decât balconul prăbușit și Olga căzând împreună cu el. Era șubred de ani de zile. Vorbeau mereu despre repararea lui, dar nu făcuseră nimic, și, în stilul inefficient atât de obișnuit familiei, rămăsese așa cum era, deteriorându-se din ce în ce mai mult în fiecare iarnă.

N-ar fi trebuit să existe un balcon la acea fereastră. Era una din discrepanțele cele mai hidoase, adăugate de bunicul lor în dorința sa de ornamentație sofisticată. Gemenele știau amândouă că era periculos; omul care venea uneori să șteargă geamurile repeta mereu că „balconul nu este sigur și s-ar cuveni făcut ceva”. Acum va fi făcut ceva, se gândi Toria, acum când poate era prea târziu.

Avea impresia că mașina se târa ca melcul.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă.

— Dar, doamnă, alergăm cu peste cincizeci de mile la oră, replică șoferul.

— Mergi mai iute, te rog, dacă poți. A fost un accident, îi spuse Toria. Trebuie să ajung acolo cât mai repede. Da, fusese un accident! Cum putea suporta asta! Olga suferise un accident!

CAPITOLUL 13

Când mașina trase în fața intrării castelului, Toria țâșni afară, îndesă o bancnotă de o liră în mâna șoferului și fugi pe treptele largi care duceau spre ușă. Xandra o aștepta în hol, și când apăru Toria, fugi spre ea și-și azvârli brațele în jurul gâtului surorii sale.

— Oh, Toria, Toria... slavă Domnului că ai venit! Am fost atât de... înspăimântată.

Sunt sigură că Olga este... moartă. E așa de albă... și nu vorbește. Am încercat... am tot încercat... s-o trezesc, dar nu... răspunde.

Trupul micuț al Xandrei era zguduit de suspine și cuvintele ei erau aproape de neînțeles.

— Ssst, draga mea, liniștește-te puțin, o mângâie Toria. A venit doctorul?

Nu văzuse vreo mașină când sosise, dar nu era surprinzător. Cei din partea locului nu foloseau aleea principală, plină de hârtoape, ci veneau la castel pe la intrarea furnizorilor, un drum mai lung, dar mai neted, care trecea prin

fosta lor fermă.

— Da, e aici, răspunse Xandra printre suspine, dar m-a... dat afară.

— Mergem sus să vedem ce spune, zise Toria. Cu brațul în jurul umerilor Xandrei, care era complet orbită de lacrimi, porni spre scară.

— Dacă Olga moare, eu ce-am să mă fac? întrebă Xandra, oprindu-se brusc și agățându-se de Toria cu amândouă mâinile. O să fiu doar jumătate din mine, nu-i așa? Toria înțelese. Gemenele vorbiseră întotdeauna ca și cum ar fi fost o singură persoană, și nu două. Pentru o clipă, nu știu ce să-i răspundă. Ca și Xandra, simțea că viitorul ar fi insuportabil fără Olga. Apoi spuse ferm și liniștitor:

— Sunt sigură că Olga nu o să moară. Trebuie să fim curajoase. Nu o ajutăm cu nimic dacă intrăm în panică. Cuvintele ei părură să o îmbărbăteze pe Xandra, fiindcă își slăbi strângerea aproape convulsivă și porni alături de Toria pe scară, în tăcere.

— Ești înghețată de frig, spuse Toria, văzând

că în timp ce fața Xandrei era palidă din cauza agitației, mai și tremura pentru că o așteptase în holul neîncălzit fără să aibă altceva pe ea în afara cămășii de noapte, pe sub capotul de flanel ponosit de atâta purtare și de mult rămas mic. Du-te să pui pe tine ceva călduros, adăugă ea, dar Xandra clătină din cap.

— Trebuie să aflu întâi ce-i cu Olga. Roagă-l pe doctor să ne spună - te rog, Toria. Ajunseseră la camera Olgăi, dar până ca Toria să deschidă ușa, doctorul Jackson ieși. Era un bărbat tânăr, care venise de curând în zonă, dar avea experiența muncii în mahalalele din Glasgow, iar în timpul războiului fusese medic în Marina Regală. Toria nu-l cunoștea, dar auzise despre el de la multe persoane, care vorbeau la superlativ de competența sa.

Îi plăcu de la prima vedere. Avea o față inteligentă, ochi cenușii obosiți și mâini subțiri de chirurg, scrupulos curățate, care păreau să te asigure de eficiența lor.

Ochii i se luminară la vede-ea Toriei.

— Mă bucur că sunteți aici, lady Victoria, spuse el. Mă întrebam cum să dau de cineva cu autoritate din familia dumneavoastră.

Toria simți pentru un moment că se va înăbuși. Aceasta însemna oare tot ce putea fi mai rău? se întrebă. Apoi, expresia feței doctorului Jackson îi spuse că nu era chiar atât de grav pe cât se temea.

— Cum se simte sora mea? se bâlbâi Toria.

— Și-a rupt clavicula, replică doctor Jackson, și cred că și o coastă sau două. Pe moment este inconștientă din cauza șocului loviturii și nu vreau să se miște mai mult decât este absolut necesar. Este imperativ să o duc la spital imediat, ca să fie examinată radioscopic; poate avea și alte răni pe care nu le pot diagnostica.

Toria inspiră adânc, dar până să poată spune ceva, Xandra scoase un mic țipăt.

— Deci nu e moartă! Olga nu e moartă! țipă ea. Doctorul Jackson puse o mână pe umărul feței.

— Sora ta este foarte vie, dar trebuie să fim extrem de grijulii cu ea, cel puțin câteva

săptămâni. Xandra își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Nu erau lacrimile disperate cu care plângea la venirea Toriei, ci lacrimi liniștite, de ușurare. Toria o înconjură cu brațele și o strânse lângă ea.

— Sunt gemene, îi zise doctorului peste căpșorul surorii sale, ca explicație.

— Da, știu, răspunse el. Pot să folosesc telefonul? Trebuie să chem o ambulanță.

— Veți găsi telefonul în hol, replică Toria. Pot să intru la Olga?

— Da, sigur, zise el. O veți găsi inconștientă, dar menajera dumneavoastră este cu ea, în caz că se mișcă până mă întorc eu.

— Pot să vin și eu? întrebă Xandra printre lacrimi.

— Doar un minut, spuse Toria, și apoi promite-mi că te duci și pui pe tine ceva mai gros. Intrară împreună în cameră. Fața Olgăi era aproape la fel de albă ca perna și părul ei blond îi stătea răvășit peste fruntea zgâriată și sângerândă. Arăta atât de mică, din cauză că i se

vedea numai fața deasupra păturilor care îi fuseseră trase până la gât, încât Toriei îi fu imposibil să-și împiedice lacrimile să-i umple ochii și să se rostogolească în jos pe obraji.

Doamna Fergusson se ridică de pe scaunul de lângă pat. Era îmbrăcată cu un capot roșu de flanel, vechi, și avea părul pe bigudiuri. Uitase să-și pună proteza dentară și din cauza aceasta avea o expresie cam ofilită.

— Ce bine c-ați venit, milady, exclamă ea. Biata copilă! Doar prin mila lui Dumnezeu nu a murit. De-atâtea ori i-am spus lui Fergusson că balconul trebuie reparat. Toria nu răspunse. Stătea doar și-și privea sora mai mică, simțind că erau atâtea lucruri care se cuveneau să fi fost făcute, și atâtea care ar fi trebuit să nu fie făcute. Balconul ar fi trebuit să fi fost reparat, gemenele nu ar fi trebuit lăsate singure în casă doar cu Moș Fergie și nevasta lui, care stăteau oricum într-o aripă depărtată. Dacă nu ar fi fost câinii afară și Olga nu i-ar fi auzit schelălăind, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Erau atâția de dacă, atâtea

greșeli de un fel sau altul, și totuși nimeni nu putea fi învinuit de fapt pentru tot. Nu exista niciun motiv pentru ca tatăl lor să nu fi plecat câteva zile, sau pentru care Lettice să nu poată sta la Londra cu niște prieteni în același timp. Era doar o acumulare de greșeli comune, dar Olga era cea care suporta acum consecințele.

În timp ce sta acolo, Toria simți că fetele erau o moștenire mult prea prețioasă ca să fie tratată cu ușurință sau chiar dată uitării pentru câteva minute. Trebuiau întotdeauna îngrijite, iubite și protejate; și se gândi că atunci când va avea proprii ei copii, nu-și va asuma riscuri cu ei – niciodată.

O simțea pe Xandra tremurând lângă ea și cu un efort se forță să fie practică.

— Ești drăguță să ne faci niște ceai fierbinte? o rugă pe doamna Fergusson.

Xandrei îi este frig, și cred că și dumitale ți-ar prinde bine o ceașcă.

— Sigur că da, my lady, încuviință doamna Fergusson, pun imediat ibricul pe foc.

Plecă grăbită, evident bucuroasă să aibă o scuză să facă ceva și, în timp ce traversa coridorul, Toria o auzi strigând la moș Fergie, care probabil o așteptase ca să afle verdictul doctorului. Ducându-se la scrin, Toria scoase un pulover, o vestă și o fustă groasă de tweed, pe care i le dădu Xandrei. Lenjeria gemenelor era aruncată în dezordine pe un scaun.

— Du-te și pune-le în camera mea, îi spuse Xandrei, și aceasta plecă să facă ce i s-a spus, după ce îi aruncă Olgăi o ultimă privire. Rămasă singură, Toria atinse foarte blând obrazul Olgăi cu degeteh. Copila era înfricoșător de rece și Toria se întrebă o clipă dacă nu cumva era totuși moartă; dar chiar în timp ce stătea acolo, prea speriată ca să-și pună întrebarea măcar sieși, ușa se deschise și intra doctorul.

— Ambulanța va sosi în vreo cinci minute, zise el. Se aplecă peste pat, îndepărtând păturile de pe brațul Olgăi pentru a-i lua pulsul.

— Menajera dumneavoastră mi-a adus o sticlă cu apă fierbinte, dar aş mai avea nevoie de

cel puțin încă două.

— Mă duc să le aduc, spuse Toria, și adăugă încet: se face bine, nu-i așa?

Doctorul Jackson încuviință cu o mișcare din cap.

— Nu chiar atât de rău pe cât ar fi putut fi, zise el. A căzut pe stratul de flori, presupun, și pământul a fost moale de la ploile recente. Din fericire, fereastra nu este prea sus față de pământ.

— Arată teribil de albă, murmură Toria. Doctorul Jackson puse la loc mâna Olgăi sub pătură.

— Vom ști mai mult după ce o vom duce la spital, zise calm. Mergeți cu ea în ambulanță, nu?

— Da, bineînțeles, replică Toria. Ieși din dormitor și se duse grăbită în dormitorul ei. Xandra era acolo, se îmbrăca. Plângea încă și fața îi era murdară acolo unde își ștersese lacrimile cu mâna.

— Ce-a mai spus doctorul? o întrebă pe Toria. L-am văzut urcând sus.

— O să vină ambulanța s-o ia pe Olga în

câteva minute, răspunse Toria, dar doctorul mai vrea niște sticle cu apă fierbinte. Cred că am una aici în scrin.

— Nu, nu ai, spuse Xandra. Lettice a luat-o acum două nopți. A ei explodase în pat și era grozav de supărată. Doamna Fergusson a zis că nu mai există niciuna în toată casa: apoi mi-am amintit eu de a ta. I-am spus unde e și a luat-o.

— Presupun că a luat-o la Londra cu ea, zise Toria, știind că era puțin probabil ca Lettice să mai aducă ceva înapoi, după ce l-a luat. Lettice avea mania de a împrumuta lucruri și odată ce îi erau date, acestea deveneau automat ale ei.

— Așa cred, replică Xandra.

— Ești foarte sigură că nu mai există niciuna în toată casa? întrebă Toria.

— Poate o avea vreuna doamna Fergusson, sugeră Xandra.

— Poate, spuse Toria și fugi jos pe scări spre bucătărie.

Doamna Fergusson stătea în fața plitei. Apa din ibric tocmai dădea în fiert și ea încălzea

ceainicul înainte de a face ceaiul.

— O sticlă de apă fierbinte, în lady? repetă ea întrebarea Toriei. N-am avut așa ceva în viața mea. Mama folosea întotdeauna o cărămidă fierbinte în pat; și când am început eu să muncesc, se foloseau un fel de tigăi demodate. Mie nu mi-au trebuit astfel de lucruri, și întotdeauna am zis că bătrânul meu e la fel de bun noaptea ca o sticlă fierbinte.

— Doctorul are nevoie de una pentru lady Olga, spuse Toria, dar nu putem să-i dăm dacă nu avem.

— Nu, într-adevăr, dar sunt destule pături pe care le putem înfășură în jurul dânzei, l-am umplut deja sticla pe care o avea cu apă fiartă.

— Mă tem că nu putem face mai mult, spuse Toria puțin descumpănită. Să duc eu ceaiul sus? Cred că și doctorului i-ar plăcea o ceașcă.

— O să-i placă foarte mult dacă seamănă vreun pic cu ceilalți doctori pe care i-am cunoscut. Doamna Fergusson puse trei cești pe o tavă de lemn, ceainicul vechi de bucătărie lângă ele, și

aduse o cănuță cu lapte din cămară. Ceștile erau desperecheate, și două dintre farfuriuțe erau crăpate destul de rău. Puțin lapte se vărsase pe tavă, lăsând o pată pe lemnul cafeniu, iar ceainicul era ciobit la gură.

„Este tipic pentru familia noastră”, se gândi Toria, și se simți rușinată în timp ce intra în camera Olgăi, găsindu-l pe doctor așezat lângă pat și pe Xandra în picioare, alături. Lăsă, tava jos pe masă și le turnă amândurora câte o ceașcă de ceai. Tocmai voia să-și toarne una și pentru ea, când auzi o mașină oprind în fața intrării. Era ambulanța, și doctorul plecă în întâmpinarea ei, cu Xandra alergând după el. Toriei i se păru că au trecut două sau trei secunde până ce doctorul se ivi din nou, urmat de sanitari. O ridicară pe Olga cu foarte multă grijă, înfășurată în pături, și o duseră cu ușurință profesională în jos, pe scară, spre ambulanță.

— Te rog, pot să vin și eu? Te rog, lasă-mă, o imploră Xandra.

Toria aruncă o privire întrebătoare peste

capul ei în direcția doctorului și acesta, aproape imperceptibil, clătină din cap.

— Nu, vreau să aștepți aici, draga mea, îi spuse Toria. Am să-ți telefonez imediat ce voi ști ce are Olga și o să mă întorc pe cât de repede voi putea. Ajut-o pe doamna Fergusson să pună totul la punct! Xandra nu mai insistă, dar în ochi avea o expresie care-i aminti Toriei de ochii lui Brandy și ai lui Soda când erau despărțiți de ființa pe care o iubeau cel mai mult pe lume.

Din fericire, drumul până la Spitalul Comitatului era scurt. Era o clădire scundă, robustă, ascunsă vederii de propria sa grădină și plină cu ceea ce Toriei i se păru a fi un colectiv de surori medicale foarte eficiente. În numai câteva secunde de la sosire, Olga fu dusă sus și Toria se trezi așezată în fața unui foc cald din camera surorii șefe. De-abia atunci, rămasă singură, începu să se gândească la ea însăși pentru prima oară de când părăsise Londra. Era vag conștientă că o durea capul și, ridicându-și mâna, își scoase pălăria. Se uită la ea și își dădu seama că era o

pălărie care nu-i plăcuse niciodată. Își aminti de ce o alesese, pentru prima dată de când sunase telefonul, când era pe punctul de a părăsi casa din Chesterfield Hill, își aminti de Michael. Trebuia să plece cu el în America! O așteptase probabil la aeroport!

Simți cum inima îi sare speriată din piept; apoi, după un moment de surpriză își simți sângele inundându-i obraji. Uitase de Michael! Cât de îngrozitor! Teribil! Nu se gândise niciun pic la el de când vocea înspăimântată a Xandrei îi vorbise la telefon. Se gândise numai la gemene, la Olga căzând de la balcon. Părea incredibil, aproape imposibil ca accidentul oricât de grav al Olgăi să îi fi putut scoate din minte orice alt gând. Și totuși era adevărat. De-abia acum își amintea unde avusese de gând să se ducă și că Michael o așteptase.

Se uită la ceasul de deasupra căminului. Era aproape ora opt. Simți cum sângele i se scurge încet din obraji. Ce-o fi gândit el? Ce avea să spună? Cum ar fi putut să-i explice că uitase pur și

simplic de existența lui?

Știa că ar fi trebuit să se oprească la o cabină telefonică în drum spre castel. Ar fi trebuit să-l sune, să-i spună ce s-a-ntâmplat; sau dacă asta ar fi fost imposibil, ar fi trebuit să încerce să ajungă la el după ce sosise la castel și văzuse că Olga nu era moartă, ci doar rănită. Și acum – acum era prea târziu! El își contramandase probabil plecarea, și avea să vină în căutarea ei. Toria își duse mâinile la ochi, și în acea secundă de chin știu adevărul. Nu-l iubea pe Michael, nu voia să meargă cu el în America. Nu dorise niciodată să plece, îi părea rău pentru el, îngrozitor de rău, așa cum îi păruse întotdeauna. Avea ceva care îi sfâșia inima, o făcea să se gândească mereu la el, la fel cum se gândea la Xandra și la Olga, fiindcă erau neajutorate și copilăroase.

Michael nu se maturizase niciodată. Era și el tot un copil, un copil care se agăța de ea, care avea nevoie de ajutorul și protecția ei. Îi ceruse dragostea și ea crezuse că i-a dat-o; dar în realitate nu fusese decât milă. Nu fusese niciodată

îndrăgostită de Michael; îl iubise doar așa cum iubești un băiețuș dificil, și totuși uneori adorabil. Acum ce-i putea spune? Toria se simți deodată neajutorată. Totul era prea mare, prea copleșitor pentru ea. Simțea că nu poate ieși din această situație. Viața lui Michael, cu dificultățile și dramele sale; temperamentul lui Michael - cu stările sale posomorâte și eterna sa proastă dispoziție; momentele de o intensitate zdrobitoare, pretențiile lui Michael asupra ei.

„Ești a mea, a mea, a mea! „Parcă îl auzea spunând asta, și deodată se înfiora gândindu-se la implicațiile acestui lucru. Ce trebuia să facă? își puse întrebarea, dar nu găsi niciun răspuns.

Mai presus de orice, cum putea da de el pentru a-i explica ce s-a întâmplat? Stătea acolo, simțindu-se epuizată și foarte slăbită. Apoi ușa se deschise și doctorul Jackson intră înăuntru. Toria sări în picioare, înainte ca el să deschidă gura, o privire aruncată spre chipul lui îi dădu de știre că avea vești bune.

— Ce ați găsit? se auzi punând întrebarea,

deși nu era conștientă că se gândise s-o pună.

— Foarte puțin, replică doctorul Jackson. Sora dumneavoastră a fost uimitor de norocoasă. După cum v-am spus deja, și-a rupt clavicula, și am mai descoperit două coaste fisurate pe partea stângă. Mai are trei oase mici rupte la încheietura mâinii și este foarte rău zgâriată, dar toate se pot vindeca fără urmări deosebite.

— Slavă Domnului! Vocea Toriei era gravă și exclamația ei era aproape o rugă.

— N-am îndrăznit să sper că lucrurile ar putea sta atât de bine, spuse doc orul Jackson. Este greu de spus cât va avea de suferit în urma șocului, dar și-a revenit deja și bănuiesc că ați dori să o vedeți pentru un minut. După aceea trebuie să doarmă.

— Da, sigur că vreau să o văd, zise Toria. Își luă pălăria de pe scaun și porni spre doctorul Jackson. Razele soarelui dimineții pătrundeau prin fereastră și îi sclipeau în păr. Doctorul o privi admirativ în timp ce se dădea în lături ca s-o lase să treacă înainte. Olga fusese dusă într-un salon

ale cărui ferestre deschise, orientate către sud, dădeau într-un balcon, și lângă patul Olgăi stătea o soră medicală cu chip dulce și păr cenușiu.

— Nu vorbiți cu ea decât dacă vă vorbește ea. Vă las doar un minut sau două, zise ea încet. Toria se așeză pe pat. Cineva spălase sângele de pe fața Olgăi și-i aranjase părul. Părea foarte mică și drăguță, ca o fetiță dintr-o carte cu povești. Toria simți că i se strânge inima. Stătu acolo câteva secunde, apoi Olga deschise ochii.

— Toria, exclamă ea într-o șoaptă răgușită. Am simțit că ești aici.

— Ai avut un accident nenorocit, scumpa mea, spuse Toria aplecându-se asupra ei, dar acum ești bine.

— Da, știu, spuse Olga. Mi-au spus. Mă doare capul, dar cred că mi l-am lovit în cădere.

— Mă tem că da, răspunse Toria, dar o să te vindeci repede.

Olga închise ochii un moment ca și cum ar fi fost foarte obosită, apoi îi deschise din nou.

— Toria, vreau să-ți spun ceva, șopti ea.

— Ce anume, draga mea?

— Ceva ce am visat. Nu-mi aduc aminte dacă înainte să cad... sau după aceea. Era foarte întuneric... dar... am visat ceva ciudat despre tine.

— Nu-ți face griji, zise Toria pe un ton liniștitor. Visele sunt uitate repede.

— Acesta a fost un vis... oribil, insistă Olga. Se făcea că... tu plecai... de lângă noi. Nu era bine... nu era bine deloc pentru tine... să te duci, și eu te rugam... te imploram să rămâi, dar... tu voiai să te duci. Oh, Toria, a fost cumplit.

Toria se aplecă, aducându-și fața foarte aproape de a surioarei sale.

— Uite, Olga, nu trebuie să te mai gândești la visul acesta. Eu nu plec nicăieri, stau aici cu voi pentru totdeauna.

— Stai cu noi? repetă Olga. Pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna, spuse Toria cu fermitate.

— Și Charles? întrebă Olga, cu vocea slabă, dar fericită.

Toria ezită. Ochii Olgăi se închiseră și totuși simțea că fetița aștepta un răspuns.

— Și Charles, repetă în sfârșit. Olga adormi în timp ce o privea, Toria își dădu seama că sora medicală a intrat în liniște în încăpere.

— Trebuie s-o lăsați acum, zise sora. A vorbit conștient?

— Da, foarte conștient.

— Părea destul de incoerentă când și-a recăpătat cunoștința. Doctorii au crezut că delirează, dar mie mi s-a părut că avea ceva în minte, care o frământa.

— Cred că avea ceva în minte, replică Toria încet, dar nu mai are de ce să-și facă griji de-acum. Ieși afară, pe coridor, și sora o urmă.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea. Rănile vizibile sunt întotdeauna mai ușor de vindecat decât cele mentale.

— Și sunt adeseori mult mai puțin dureroase, adăugă Toria. Sora încuviință.

— Nu-i ciudat cât de des uităm asta?

O conduse pe Toria până în capul scărilor,

apoi îi zâmbi și se întoarse. De-abia când Toria coborî în hol, știu că trebuia să sune la aeroport. Trebuia să afle despre Michael, să afle dacă din întâmplare lăsase vreun mesaj pentru ea.

Se întoarse în camera surorii șefe, și fără să o mai aștepte ca să-i ceară permisiunea, Toria se duse la telefonul de pe măsuta de scris. Cele patru cărți de telefon ale Londrei erau așezate pe un raft din apropiere. Toriei îi trebuiră doar câteva secunde ca să găsească numărul aeroportului și formă numărul centralei. Descoperi că tremura. Era absurd să fie atât de speriată și încercă să râdă de ea însăși, dar simți deodată că genunchii nu o vor mai susține. Se așază pe scaun și așteaptă. După ceea ce i se păru a fi un veac, auzi un glas și cu o voce pe care de-abia și-o putea auzi, ceru:

— Aș dori să mă interesez despre un pasager care trebuia să plece azi-dimineață, la ora șapte, cu avionul de New York.

— Așteptați un moment, vă rog, spuse operatorul.

Se auziră câteva declicuri la capătul liniei, și

apoi, în sfârșit, o voce amabilă spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Am sunat ca să mă interesez dacă domnul Michael Gale a plecat cu avionul de New York de ora șapte, azi-dimineață, spuse Toria. El și lady Victoria Gale și-au rezervat biletele, dar cred că este posibil să fi renunțat în ultimul moment. Aș vrea să știu sigur.

— Da, desigur. Vreți să așteptați puțin? Toriei i se păru că a trecut foarte mult timp, încă tremura, își simțea întreg corpul zguduindu-se, și în cel din urmă, vocea spuse:

— Mai sunteți pe fir?

— Da, răspunse Toria.

— M-am interesat, și domnul Michael Gale a plecat cu avionul de ora șapte. Lady Victoria Gale nu s-a prezentat însă, și locul a fost ocupat de un alt pasager în ultimul moment. Este tot ce doreați să știți? Toria încercă să vorbească, să răspundă, dar cuvintele pur și simplu nu voiau să iasă.

— Sunteți acolo? Mai doriți vreo informație? Întrebarea fu repetată cu o oarecare iritare de

această dată, și Toria reuși să bâlbâie un răspuns:

— Mulțumesc... mulțumesc... asta e tot... ce-am vrut să știu.

Puse jos receptorul. Michael plecase! Pentru o clipă parcă nu putu pricepe, nu-și putu da seama de ce se simțea atât de diferit, și apoi observă că nu mai tremura. Camera părea deodată foarte luminoasă și știu că era cuprinsă de o ușurare minunată. Era liberă! De-abia putea să își spună cuvintele, chiar pentru sine; apoi, când îi veniră în minte, le repetă iar și iar.

Era liberă! Era liberă, liberă de norul care atârnase deasupra ei în ultimele zile, liberă de lanțurile care o ținuseră legată într-atât încât se temea să se și miște. Era liberă! Se lăsă pe spătarul scaunului, simțindu-și mintea ușoară și spiritul înăâțându-i-se ca o pasăre pe cer. Era liberă! Inspiră adânc - avea atâtea lucruri de făcut. Întâi trebuia să îi telefoneze Xandrei, apoi să se întoarcă la Londra. Aproape că o auzea pe Olga spunând: „Și Charles?” Trebuia să se întoarcă. Toria știu chiar în acea secundă ce avea

de făcut. Trebuia să se întoarcă la Charles, să-i spună că totul a fost e greșeală. Avea să înțeleagă, era sigură că avea să înțeleagă. Cu un sentiment de rușine își aminti de scrisoarea pe care o lăsase pe birou. Charles trebuie s-o fi citit deja. Întotdeauna se trezea devreme, și când a coborât la micul dejun a găsit probabil biletul care-l aștepta.

Toria puse mâna pe receptor, apoi șovăi. Primul impuls fu să-l sune pe Charles, să-i spună ce i s-a întâmplat Olgăi, să-i explice totul despre Michael; apoi, într-un fel, i se păru imposibil. Cum putea să-l sune, așa, pur și simplu? Nu, trebuia să se ducă și să-i explice totul personal. Trebuia să-l roage să o ierte, să încerce să-l facă să înțeleagă ce simțea pentru Michael și că acum era în sfârșit liberă, liberă de vraja care fusese aruncată asupra ei.

Dar întâi Xandra! își jură că niciodată de acum înainte n-avea să-și mai negligeze surioarele. Vor avea ajutorul doamnei Hagar-Bassett pentru a fi îngrijite pe viitor. Va fi un lucru bun să fie o

femeie în casă; dar în afară de aceasta Toria jură că fetele vor fi întotdeauna responsabilitatea ei, o responsabilitate pe care nu și-o va neglija. Obținut legătura la castel și auzi vocea repezită, emoționată a Xandrei care răspunse la telefon.

— Olga are ceva mai mult decât a descoperit doctorul Jackson când a examinat-o, spuse Toria. Acum a adormit, dar mi-a vorbit foarte conștient și nu părea să aibă dureri.

— Probabil că i-au dat ceva care să i le calmeze, spuse Xandra.

— Da, probabil, răspunse Toria.

— Și acum vii înapoi la mine? întrebă Xandra.

— Da, vin direct la tine, replică Toria.

— Oh, vino repede, repede, o rugă Xandra. Te rog nu întârzia.

Toria puse receptorul în furcă și întorcându-se, văzu că doctorul Jackson intrase în cameră în timp ce ea vorbea la telefon.

— Cred că ar fi înțelept dacă ați liniști-o pe cealaltă soră, sugeră el. A avut un șoc teribil și șocul este adeseori la fel de rău ca și o rană. Ar fi

bine dacă ați putea să o faceți să stea în pat. Dacă nu, măcar să se liniștească. Ar fi bine să nu o lăsați singură, dacă puteți.

— Foarte bine, spuse Toria. Am folosit telefonul surorii șefe pentru două convorbiri. Sper să nu aibă nimic împotriva.

— Sunt sigur că nu va avea, replică doctorul Jackson. A sperat să vă vadă, dar este în sala de operații în acest moment, așa că o veți întâlni data viitoare când mai veniți.

— Când credeți că ar trebui să mai vin? întrebă Toria.

— Pot să vă telefonez după-amiază? spuse doctorul Jackson. Dacă pacienta este agitată și pare să dorească să vă vadă, poate ar fi bine să veniți spre seară. Dacă nu, cred că mâine dimineață este și mai bine. Cu cât stă mai liniștită astăzi, cu atât este mai bine.

— Da, sigur, spuse Toria. Și vă mulțumesc foarte mult. Îi întinse mâna.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, zâmbi doctorul Jackson. O să iau legătura cu doctorul

dumneavoastră personal și am să-i explic ce s-a întâmplat.

— Da, vă rog, încuviință Toria. Și eu am să vorbesc cu el. Mulțumesc din nou foarte mult. Ieși din spital și o luă de-a lungul străzii. Era un garaj nu departe, de unde putea închiria o mașină care s-o ducă la castel. În douăzeci de minute era înapoi la Xandra, și când se uită la fața feței, îi păru bine că n-a mai întârziat. Nu era nicio îndoială, Xandra suferea în urma șocului, și după ce Toria insistă să-și ia micul dejun, o duse sus și o puse în pat.

— E o prostie, dar nu mă pot abține să nu plâng, suspină Xandra. Nu știu de ce, pentru că nu sunt nefericită.

— Vreau să încerci să dormi, zise Toria, și când te vei trezi, am să-ți citesc. O să-ți placă, nu-i așa?

— Ca atunci când eram mică. Ți amintești cum eu și Olga te imploram să ne citești, dar uneori erai prea ocupată? „Nu voi mai fi niciodată ocupată”, ar fi vrut Toria să spună, dar știa că nu

ar fi fost adevărat. Poate că nu vor fi atât de frecvente pe viitor, dar vor mai exista ocazii când nu îi va sta în putere să facă tot ce doreau gemenele. Asta-i viața! Există întotdeauna lucruri pe care nu le poți face, oricât de mult ai vrea. Trase jaluzelele, o înveli bine pe Xandra și o puse să-i promită că nu se va mai gândi la nimic, doar va încerca să adoarmă. Apoi coborî și își dădu seama că trebuia să se ducă la Londra. Trebuia să-l vadă pe Charles. Doctorul Jackson îi spusese să n-o lase pe Xandra singură, dar mai erau și alte persoane care nu trebuiau lăsate singure. Charles nu trebuia lăsat în ignoranța celor ce se întâmplaseră, crezând că a plecat cu Michael și că l-a părăsit pentru totdeauna. Toria o chemă pe doamna Fergusson.

— Trebuie să mă duc la Londra, îi comunică ea. Îmi promiți că arunci o privire la Xandra la fiecare zece minute? Dacă se trezește și întreabă de mine, spune-i că mă întorc foarte repede. Nu fac mai mult de patruzeci de minute dus și încă patruzeci de minute întors, și n-o să stau o

secundă mai mult decât este necesar, dar chiar trebuie să mă duc acum la Londra.

— E-n regulă, în lady, spuse doamna Fergusson. După mine, copila e tare epuizată. O să doarmă, sunt sigură de asta. Mergeți la Londra, în lady, și veniți cât de repede puteți înapoi. O să am eu grijă de tot între timp.

— Mulțumesc, doamnă Fergusson.

Toria plecă în fugă spre garaj. Austin-ul vechi al tatălui său era adăpostit acolo. Îi luă ceva timp ca să-l pornească, deoarece, ca de obicei, bateria era descărcată, și fu nevoită să-l aducă pe Moș Fergie din casă ca să învâртеască manivela. Apoi în sfârșit porni... Conduse mai rapid decât încercase vreodată înainte, de obicei având prea mult respect pentru vechiul Austin pentru a încerca să-l înduplece la mai mult de treizeci de mile pe oră, dar astăzi se grăbea. Parcurse distanța mult mai repede decât îndrăznise să spere, și era doar douăsprezece și jumătate când ajunse în fața casei din Chesterfield Hill.

Sări jos, deschise ușa casei cu cheia și intră.

Se aștepta ca Charles să fie acasă. Parcă nu-și putea închipui că după ce a primit biletul ei a plecat la Ministerul Aviației ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar pălăria lui nu era în hol. Apoi își aminti subit că își lăsase bagajele lângă scară. Se întrebă ce-o fi crezut Charles. Își imaginase că nu putuse să ia nimic cu ea fiindcă se temuse că toate lucrurile îi vor aminti de trecut?

Toria simți că nu mai putea descâlci toate problemele cu care se confrunta. Pe Charles îl voia, Charles era acela pe care voia să-l găsească. Nu era nimeni în salon, dar dintr-un impuls urcă în fugă treptele spre propriul ei dormitor. Deschise ușa și se dădu înapoi, uluită. Cineva stătea în fața măsuței ei de toaletă, probând o pălărie, întorcându-și capul încolo și încoace pentru a se admira din toate unghiurile în oglinda triplă. Pentru o secundă Toria nu, vorbi; apoi fata de la măsuța de toaletă se întoarse împrejur și o observă. Era Lettice.

— Toria! Exclamația îi trăda uimirea adâncă. Toria intră în cameră.

— Ce Dumnezeu faci aici, Lettice? Încet, Lettice se ridică din fața măsuței de toaletă și își scoase de pe cap pălăria pe care o probase. Toria o recunoscuse. Era una care făcuse parte din trusoul ei, un model de catifea neagră, împodobită cu pene albe.

— Am crezut că ai plecat, spuse Lettice. Charles mi-a zis că ai plecat cu Michael în America.

— Charles ți-a zis asta? Întrebă Toria. Când?

— Am telefonat azi-dimineață, explică Lettice; voiam să vorbesc cu tine, dar a răspuns Charles. Vorbea destul de ciudat la început, și apoi mi-a spus ce s-a întâmplat. M-a rugat să vin să iau dejunul cu el. Voia să mă vadă! Lettice rosti cuvintele aproape sfidător. Toria se uită fix la ea. Lettice mințea. Toria o cunoștea întotdeauna când mințea. Își luă un aer sfidător, care pe undeva semăna cu al lui Michael. Charles nu o invitase la masă; se invitase singură. Se simți deodată furioasă și iritată. Era ceva în atitudinea Letticei care nu-i plăcea.

— Deci iei dejunul cu Charles, spuse ea. La ce oră vine acasă?

— La unu și jumătate, răspunse Lettice. Toria își înălță sprâncenele.

— Ai venit cam devreme, nu-i așa? Din cauza asta îți omori timpul probându-mi îmbrăcămintea? Lettice roși.

— Nu văd de ce n-aș face-o, replică posacă. Ție oricum nu ți-ar mai fi fost de folos. Toria nu zise nimic. Lettice trânti pălăria neagră pe pat și se întoarse spre ea cu un aer ciudat de agresiv.

— De ce te-ai întors? întrebă. Am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Sau cel puțin așa a crezut Charles.

— Poate că m-am răzgândit, spuse Toria, și oricum, nu pari prea încântată să mă vezi.

— De ce aș fi? întrebă Lettice, și acum vocea îi era încărcată de o patimă stranie. De ce aș fi? repetă ea mai tare. Tu îl ai pe Michael. Nu ți-e de ajuns?

— Nu știu la ce te referi, spuse Toria surprinsă.

— Da, chiar așa, ripostă Lettice. Întotdeauna ai avut totul, totul. Michael te-a iubit mereu mai mult decât pe mine. Mi l-ai luat de lângă mine. La început, înainte să venim la castel, eram prieteni foarte apropiați, dar după aceea n-a mai contat. Numai tu contai pentru el, tu erai prima, eu eram doar proasta de soră-sa care putea să alerge și să se joace de una singură. Oh, da, l-ai luat pe Michael, cum i-ai luat și pe toți ceilalți. Întotdeauna Toria era cea mai frumoasă, Toria era cea mai încântătoare, pe Toria o admira toată lumea. Eu aș fi avut succes dacă nu aș fi stat în umbra ta. Și apoi a venit Charles și... Lettice se opri un moment. Toria stătea în picioare, privind-o fix, incapabilă să se clintească. Începea să înțeleagă atâtea lucruri.

— Da, a venit Charles, repetă Lettice. Mi-a plăcut chiar din prima zi, când a venit la dejunul acela. Nu, plăcut nu este cuvântul potrivit. L-am iubit, l-am dorit. Și el m-ar fi iubit, dacă nu mi-l suflai tu. A trebuit neapărat să-l ai în buzunar ca pe toți ceilalți bărbați, așa cum l-ai avut pe

Michael. Nici măcar nu-l voiai cu adevărat, dar tot l-ai luat. Și ce ai făcut după aceea? Ai fugit și l-ai părăsit. Ai plecat cu Michael. Michael, care te va face nefericită așa cum meriți, Michael căruia nu i-a păsat în viața lui de altcineva decât de propria lui persoană. Aceasta este ocazia mea, și n-am să te las să vii înapoi și să mi-o strici.

Toria se uită la fata pe care o considerase sora ei și care devenise deodată o străină. Simți că i se face greață. Totul era atât de oribil. Fața contorsionată a lui Lettice, buzele ei strânse, mâinile încleștate în pumni, corpul care îi tremura de violența sentimentelor. Toria simți că n-a văzut niciodată până acum adevărul despre acești doi veri care veniseră în casa lor și fuseseră tratați ca făcând parte din familie. Acum, pentru prima dată, își dădea seama că atât Lettice, cât și Michael nu fuseseră altceva decât niște străini. Întotdeauna avuseseră resentimente față de amabilitate, suspiciune la afecțiune, neîncrezându-se în nimeni și nimic. Simți că nu mai putea sta aici. Nu se putea certa cu Lettice, nu îi putea răspunde, nu

putea face nimic pentru ca atmosfera să fie mai puțin oribilă. Fără să spună o vorbă, se întoarse, ieși din cameră și coborî la parter. Traversă holul, deschise ușa de la intrare și ieși afară, în lumina soarelui.

Mașina veche era în fața casei și se urcă în ea. În timp ce pornea motorul se întrebă încotro să se ducă. Xandra o aștepta. Să se întoarcă la castel?

Apoi știu, știu cu o certitudine și claritate indiscutabile că pe Charles îl voia, pe Charles, care avea să facă totul ca să fie bine. Charles, cu înțelepciunea sa calmă, liniștită, care putea transforma ceea ce părea un coșmar în ceva simplu, obișnuit. Toria apăsă pedala de accelerație. Avea să se ducă la Ministerul Aviației. Charles se dusesse probabil acolo în ciuda tuturor celor întâmplare. Poate că avea treburi importante, vreo întâlnire care nu putea fi amânată. Și în plus, ce-ar fi realizat stând acasă și suferind? Întotdeauna îi era greu să vină acasă la dejun, și de aceea stabilise să se întoarcă astăzi la

ora unu și jumătate, în acest moment trebuie să fi fost încă la birou. Avea să-l găsească acolo. Toria merse pe Clarges Street, spre Piccadilly. Traficul era intens și îi luă ceva timp până ce putu intra pe St. James's Street. Motorul mașinii se încinsese și radiatorul scotea aburi când intră pe Birdcage Walk. Deodată, în timp ce se grăbea spre Horse Guards Parade, îl văzu pe Charles. Venea dinspre St. James's Park cu pălăria în mână și umbrela pe braț. Îl văzu și își dădu seama că voia să traverseze strada, dar pentru o clipă fu incapabilă să oprească mașina.

Abia după vreo sută de metri reuși să tragă mașina într-un refugiu și, blocând frâna, opri motorul și coborî. Charles traversase strada și se îndepărta. Se ducea acasă, își spuse Toria. Acasă, unde îl aștepta Lettice.

Știu atunci că nici pentru Lettice, nici pentru oricine altcineva, nu va renunța la Charles. Era al ei, o iubea, în mod ciudat și neașteptat ajunsese să-l iubească și ea. Nu era așa cum se așteptase să fie dragostea, violentă și tumultuoasă, o emoție

cutremurătoare. Acesta fusese felul de dragoste al lui Michael. Iubirea pentru Charles era foarte diferită. Un sentiment de încredere profundă și de mulțumire, dorința de a se sprijini pe Charles, de a-i cunoaște puterea, de a se asigura de blândețea, tandrețea și înțelegerea lui. Dar era dragoste, și infinit mai prețioasă. Toria îl vedea pe Charles în fața ei, îi vedea spatele larg, felul mândru în care își ținea capul. Deodată îl iubi aproape coplesitor. Era ca și cum o flacără s-ar fi aprins în ea, caldă și strălucitoare. Era al ei, și nu va renunța niciodată la el, niciodată. Începu să fugă spre el.

— Charles! îl strigă. Charles! Dar el nu o auzi. Fugi mai repede și îl prinse din urmă de-abia când cotea pe St. James's Street.

— Charles! gâfâi ea fără suflu. Charles! El se întoarse să vadă cine îl striga, și Toria văzu cum fața îi pălește întâi de uimire, apoi se luminează de o bucurie și o fericire aproape indescriptibile.

— Toria! exclamă el. Toria, draga mea, de unde vii?

— M-am întors la tine, spuse Toria cu vocea

întretăiată. Totul a fost o greșeală. Oh, Charles, Charles, nu mă mai lăsa să plec niciodată!

Măinile ei se întindeau către el. Deodată, brațele lui o înconjurară. Trecătorii îi priveau curioși, dar niciunul n-avea nici cea mai mică idee unde se aflau, sau de orice altceva în afară de ei înșiși. Erau un bărbat și o femeie la marginea lumii și tot restul fusese dat uitării.

— Oh, Charles, n-am știut. N-am înțeles până acum că te iubesc, șopti Toria.

Se gândi că n-a văzut niciodată ceva la fel de minunat ca expresia de pe fața lui.

— Draga mea, iubita mea scumpă, exclamă el. Și eu credeam că te-am pierdut!

— Niciodată, niciodată, spuse Toria. Sunt a ta - a ta pentru totdeauna. Înțelege?

— A mea? repetă Charles. A mea! Oh, Toria, ești sigură?

— Foarte sigură, răspunse Toria și-și ridică fața către a lui, cu buzele întredeschise.

SFÂRȘIT

